

Digitized by the Internet Archive
in 2025

M E I.

BOEK- EN KUNSTDRUKKERIJ, V/H ROELOFFZEN-HÜBNER EN VAN SANTEN, AMST.

I.

Een nieuwe lente en een nieuw geluid :
Ik wil dat dit lied klinkt als het gefluit,
Dat ik vaak hoorde voor een zomernacht,
In een oud stadje, langs de watergracht —
In huis was 't donker, maar de stille straat
Vergaarde schemer, aan de lucht blonk laat
Nog licht, er viel een gouden blanke schijn
Over de gevels in mijn raamkozijn.
Dan blies een jongen als een orgelpijp,
De klanken schudden in de lucht zoo rijp
Als jonge kersen, wen een lentewind
In 't boschje opgaat en zijn reis begint.
Hij dwaald' over de bruggen, op den wal
Van 't water, langzaam gaande, overal
Als 'n jonge vogel fluitend, onbewust
Van eigen blijheid om de avonddrust.

En menig moe man, die zijn avondmaal
 Nam, luisterde, als naar een oud verhaal,
 Glimlachend, en een hand die 't venster sloot,
 Talmde een pooze wijl de jongen floot.

Zóó wil ik dat dit lied klinkt, er is één
 Die ik wèl wenschte dat mijn stem bescheen
 Met meer dan lachen van haar zachte oog...
 Heil, heil, ik voel hier handen en den weeken boog
 Van haren arm. Een koepel van blind licht,
 Mild nevelend, omgeeft mijn aangezicht,
 Mijn stem brandt in mij als de geele vlam
 Van gas in glazen kooi, een eikestam
 Breekt uit in twijgen en jong loover spruit
 Naar buiten: Hoort, er gaat een nieuw geluid:
 Een jonge veldheer staat, in 't blauw en goud
 Roept aan de holle poort een luid heraut.

Blauw dreef de zee, het water van de zon
 Vloot pas en frisscher uit de gouden bron,
 Op woll'ge golven, die zich lieten wasschen
 En zalven met zijn licht, uit open plassen
 Stonden golven als witte rammen op,
 Met trossen schuim en horens op den kop.

Maar in zijn rand verbrak de zee in reven
 Telkens en telkens weer, er boven dreven
 Als gouden bijen wolken bij het blauw,
 Duizende vol volle mondjes bliezen dauw
 En zout in ronde droppen op den rand
 Van roodgelipte schelpen, van het strand
 De bloemen, witte en gele als room en rood'
 Als kindernagels, en gestreepte, lood-
 Blauw als een avondlucht bij windgetij.
 Kinkhorens murmelden hun melodij
 In rust, op 't gonzen van de golf dreef voort
 Helderder ruischen als in drooger woord
 Vochtige klinkers, schelpen rinkelden
 In 't glinst'rend water glas en kiezel en
 Metalen ringen, en op veeren wiek
 Vervoerde waterbellen vol muziek
 Geladen, lichter wind. Over het duin
 Dreven ze door de lucht tot in den tuin
 Van Holland, en die schoon en vol was zonk,
 En brak in 't zinken wijl muziek weerklonk
 Schooner dan stemmen, en van mijmerij
 Elk duin vreemd opzag verre en van nabij.

En in een waterwieg, achter in zee —
 Duizend schuimige spreien deinen mee —
 Ontwaakt' een jonge Triton en een lach
 Vloed' over zijn gelaat heen, als hij zag
 De waterheuvelds om zich en een toren
 Van een wit wolkje boven zich, zijn horen
 Lag in zijn blooten arm, verguld in blank.
 Hij blies er in, er viel een zacht geklank
 Als zomerregen uit den gouden mond,
 Toen luider lachend wentelde hij rond
 En zwom naar boven door den waterval
 Van schuim en sneeuw, die drijft in ieder dal
 Tusschen twee waterbergen, zie, hij ligt
 Nest'lend in kroezig water, 'n wiegewicht
 Door moeder pas gewasschen in haar schoot;
 Het drijft van ronde druppels, overrood
 Reiken de armpjes, uit het mondje gaat
 Gekraai; zoo dreef hij, in het bol gelaat
 Tusschen de lippen in, de gouden kelk,
 Fontein van gouden klanken, een vaas melk-
 Wit was hij drijvend met gemengden wijn,
 Vurig rood blozend door het porselein.
 Nu zetelt hij in 't water, baar na baar
 Ziet hij al lachend rijzen na elkaar,
 Daar schatert hij en spant den blanken arm,
 En door het water gaat een luid alarm.

Toen werd de zee wel als een groot zwaar man
 Van vroeger eeuw en kleeding, rijker dan
 Nu in dit land zijn: bruin fluweel en zij
 Als zilver en zwart vilt en pelterij
 Vèr uit Siberisch Rusland; geel koper
 Brandt vele lichtjes in de plooiën der
 Hoozen, in knopen en in passement
 Van het breed overkleed, wijd uithangend.

Was zoo de zee? Neen, neen, een stad geleeke
 Ze, pleinen en straten in de kermisweek,
 Boerinne' en boeren, en muziek en dans
 In de herbergen en in lichten krans
 Om elke markt de snuisterijenkramen.
 Of als een koning komt en alle ramen
 Zijn licht des avonds en uit ieder dak
 Een witte vlag. Zoo was de zee, er stak
 Een vlag van alle gevels, achter 't raam
 Der golven brandden rijen lichten, saam
 Liep heel het volk. Meermannen zwommen aan,
 Nimfen en elven der zee, en zaten aan
 De groene hellingen. Maar Tritons stonden
 Oud en gebaard ter zijde, aan de monden

Trompetten, bouwende een lange straat
 Geluid over het zeegelaat.

Toen werd het stiller en een wolk van licht
 Begon te drijven op het zeegezicht,
 Dichtbij de wolken waar een witte schaar
 Van jonge winden zat te lachen. Daar
 Werde alles zwijgend. En een geele boot
 Kroop uit den nevel en daarin school rood,
 Vooraan en vóór het linnen zeil, een kind...
 Wee, wee mij, nu mijn hart mij overwint,
 En mijn stem stom slaat nu dit nieuwste woord
 Geboren werd... er is iets dat bekoort
 In ieder ding, en die dat weet, hij gaat
 Altijd langs watren, door jong gras, en laat
 Zijn nog zijn voeten koel in dauw van wei.
 Voor hem is 't nimmer nev'lig, maar een Mei
 Van kind'ren en een stroom van bloemen waar
 Zijn woning is, en zóó is 't ook mij, maar
 Dit kind was louter, niets dan lieflijkheid;
 Het zat zoo stil te staren, zoo verblijd
 Blonken haar oogen in het schaduwlicht
 Achter het zeil, zoo bloosde haar gezicht,
 Zóó mooi, zóó zacht was ze, een rozeblad,
 Geblazen door den warmen boschwind, dat

De beek afloopt onder den hazelaar,
 En dan tusschen de lage weiden, waar
 Het groen is en de hooge hemel blauw.
 Blij en verwonderd of ze nòg niet wou
 Gelooven 't water, tot verwond'ring week
 Voor veilig lachen en ze beurt'lings keek
 Naar schuimfonteinen en de gladde kruin
 Van golven in dien witgebloemden tuin
 Der zee, of naar den Wind, die danste aan
 Als 'n jonge kerel op een kermisbaan,
 Of naar 'n visch, die roode vinnen uit
 Het water stak. Dat alles was een buit
 Voor jonge oogen. Daar veel verder stond
 Hoog op zijn teenen een zeegod, zijn mond
 Bolde op een gouden hoorn. In het rond
 Brak één geluid van water en van lucht,
 En alles nieuw voor een die zulk gerucht
 Nooit hoord'; haar hoofd werd voller en ze deed
 De oogen toe en rustte — de boot gleed
 Langzamer verder; onbeweeglijk scheen
 De zon, de wind liep mee en om haar heen.

Wie was ze? Van de twalef zusters één,
 Die op de zon staan, hand in hand, alleen,
 Als 't spel van kindren in een kleinen kring.

Om beurten gaat er een en breekt den ring
En laat de andren bedroefd achter, maar
Veel zijn hun tranen niet, het weenen waar
Zoo gouden licht is, kan niet durend zijn.
Zoo zijn ze weldra blij weer en hun pijn
Houdt op — toch was hun droefheid nu het meest
Bij deze laatste leegt', er was geweest
Zoo lang gelach met haar, zij was altijd
De schoonste en de vreugd van elk, waar nijd
Niet is. Nu was zij heen. De zusterrij
Boog over luistrend, ziende hoe 't getij
Met haar hoog ging. Er miste een waas geluid
Van brekend schuim en gouden horens uit,
Omhoog tot haar. Die kindren keerden om,
En stonden naast elkander, weenend, stom.
Dat zijn de blonde maanden die daar staan,
Gelijk geboren toen de moedermaan
Heel zwaar was in een starr'gen winternacht.
Naakt baarde zij ze, maar de zon hield wacht,
Koudrood zooals hij met Aurora kwam,
Die sloeg ze in haar kleurig kleet, hij nam
Ze tot zich. Zie hoe blank en blond ze staan
In 'n ring van blond haar, één is heengegaan,
De liefste, blondste, ja de kleine Mei.

Niets in de ruime wereld is zoo blij
 Als deze aarde: Cynthia als ze zit
 In hare nachtboot, toont het blank gebit
 Van lachen en de tweelingsterren staan
 Stil bij haar, vragend: zal ze hier langs gaan?
 En er is altijd vreugde in de lucht
 Waar zij voorbij is en het zacht gerucht
 Van hare vleugels wijkt. Dan liggen bloemen
 Op haren weg en kleine eng'len noemen
 Ze zamelend haar naam, hoe vol ze was
 Van wonderen. En in het dichte gras
 Dat in de hemelwei groeit, liggen zij
 Lang pratend' of alleen in mijmerij.

Één ding is droevig en maakt zacht geklaag
 Altijd om d' aarde heen, 'n nevel vaag
 En luchtig om dat lijf: 't is wisseling
 Van zijn en niet zijn en dat ieder ding,
 Zielen en bloemen, drijven naar dat rijk,
 Waar 't wit en stil is en den dood gelijk.
 Want zooals altijd aan het eind van 't jaar
 Trekvogels uit het land gaan met misbaar
 Van vogelstemmen uit de hooge lucht,
 De kind'ren op de straat hooren 't gerucht
 En kijken, zeggend: «zomer is voorbij,

De kou komt» — in de wolken gaat de rij
 Van vogels — zóó zóó gaat alles voorbij.
 Maar zooals ik eens aan het strand der zee
 Was 's avonds, doch niet was mijn hart te vree
 Maar bevend en ongerust — en zooals toen
 Vlak voor den hemel, voor het vermillioen,
 Een vogel, een zwart beest vloog, duidelijk
 Gespreid op staart en veer: daaraan gelijk
 Komt élk ding en gaat élk ding en is schoon
 Omdat het eenzaam is. Het is de zoon
 Van Onrust, in de scheemring van zijn schoot
 Geboren, en sterft eensklaps waar de dood
 Het neerslaat — maar het staat voor 't licht
 Zijn leven lang. Welaan, ik zoek 't gezicht
 Van Mei zoolang zij in het leven was.

Zij dreef nu langs de banken, waar een wolk
 Van rood zand elke golf afstuift, het volk
 Zat daar in scharen, maar in groene grot
 Wat verder 'n meermin en een watergod.
 Mei zag ze en lachte en een zacht geschater
 Klonk even bij haar, toen kwam van het water
 Klappend een vlaag van handgeklap en toen
 Gesnap van tongen, zooals vrouwen doen.
 Maar hij keek fonklend en een rood gebloos

Verroodde háár wang — Mei stond op, een doos
 Van zilver stond in hare hand, een poos
 Hield ze ze roerloos — van haar arrem gleed
 Langzaam een plooi weg uit het witte kleed.
 Toen zagen honderd oogen, werd het stil,
 Zoodat niets meer gehoord werd dan 't geril
 Dat water maakte op de heuvels en
 't Gedempte lachen van wie nalachten.
 Het zilver schitterde — daar vlogen heen
 Twee fladderende vlindertjes, de één
 Als twee blaadjes ivoor van Indië,
 En een als lapjes sjaal uit Perzië.

Wiss'lend van glans de vlinders dansten voort,
 Over de branding heen, toen klonk het woord
 Van Mei: de lange dag vindt nu zijn eind
 In 't wolkig westen: ziet, de zon verkwijnt
 Al, het wordt donker en later en ik mag
 Niet langer blijven. Zwemt nu heen. Ik zag
 Zoo even reeds het lichten van de ster,
 Den page die mijns vaders kleed draagt, ver
 Achter het Oosten wacht de maan, een zweem
 Van blank licht zwelt al van den diadeem.
 Daarom vaart wel. Van hier. Maar vaart al zacht,
 Want gaarne wilde ik mijn eersten nacht

Dragen in stilte. Ziet, daar is de maan,
Een vriendlijke gezellin, gij kunt gaan.

Zoo als des nachts de eenden, in het gras
Slapend, dat in de sloot groeit, met geplas
Plotseling wakker worden, snaterend,
Slobberend kroos, één staat er overend
Zijn vleugels slaand' en krijscht hoog in den nacht:
Zoo werd uit diepe stilte onverwacht
Beweging toen zij gingen. Maar nog lang
Verglomme' in 't nat trompetten, een gezang
Zongen een school meermannen, die heenzwom,
Hier dreven minnenden, ginder beklom
Een jonge god een hooge golf en keek
Of Mei stond waar zij stond — o zij geleek
Een kleene witte baak: er werd in zee
Verlangd dien nacht om met de golven mee
Tot haar te gaan. Menig en menig prins
Zag zijn koralen leger niet, maar ginds
Zaten ze in hun mantels, waar heel ver
Het water spoelt onder een lage ster.

Zij was nu bijna bang, nu ze alleen
Gelaten, droeve golven met geweën

Zag komen, zooals vrouwen die rondom
 Een doodverdrongen man gaan — om en om
 Slaan de armen met een wijd en woest gebaar —
 Zoo vielen ook de baren na elkaar
 Aldoor donkerder en haar hart werd leeg
 Door angst, tot plots van uit wat wolken zeeg
 Regen van stralen en de gouden maan
 Het water laafde. Zoo heb ik zien staan
 Een monnik bij een volle donkre ton
 Met glazen geraad, en weg nam hij de spon
 Dat 't vonken spoot in bekers of de wijn
 De zon nog in had van den geelen Rijn.
 Zoo stond de maanvrouw in een hoogen wind
 En boog de urn voorover voor haar kind.
 En tusschen zee en wolken leek een kelder
 Van wijn verlicht, 't wijnwater plaste helder
 Over haar voetje. En om haar volle kuit
 Toen zij door 't maanlicht waadde, lachten uit
 Iederen druppel beeldjes van de maan;
 Zij zag het telkens en bleef telkens staan.

Er lag op 't strand een zandheuvel, een fort
 Als kinderen bouwen, schuim en water stort
 De grachten binnen als de vloed opkomt:
 De bloote voetjes vluchten, de zee gromt.

Dat bouwden visscherskinderen of misschien
 Wel elven der zee, zooals men 's zomers zien
 Kan, op een morgen, als de zon heel vroeg
 Begint te schijnen, en juist licht genoeg
 Geeft; in de verte is er dan een schijn
 Van loopende kindren haastig uit het duin,
 Jongens en meisjes, flauw rooskleurig, naakt.
 Ze zijn er niet meer als 't zand witter blaakt.
 Zoo was dit fort gebouwd misschien, waar zij
 Ging zitten tegen 'n wal aan, om en bij
 Lagen de schelpen, die het maanlicht maakt
 Schatkamertjes van licht, maar als het staakt,
 Dan is de glinstring dood en huist gekreun
 Er binnen, geen behagelijk gedeun
 Meer van de zomerachtermiddagen.
 O wat verschrikte haar het wisselen
 Van 't donker in de lucht en op de zee,
 En van het melkig licht als de maan glee
 Uit losse wolken in een zwartblauw meer,
 Waar sterren fonkelden, maar keer op keer
 Wegstierven, als grasbloempjes bij een roos
 Gegroeid. -- De gulle maan vergoot een hoos
 Telkens van stralen, 't was een lange tijd
 Voor 't hart weer stiller ging der kleine meid.

En toen zij daarna insliep, was het of
 Een moeder heenging als haar kind slaapt, dof
 Verblonk in moeders hand de maanlamp, kort
 Achter de dunne wolkschermen, een schort
 Grauwbruin hing voor de lage lucht; een deur
 Waarin de maan verging, één lange scheur
 Brandde nog lang en werd pas laat gebluscht.
 Zij sliep op 't rustig strand; even gerust
 Lag ze als een der schelpen, er bewoog
 Niets dan het ondiep water, dat soms hoog
 Tot bij haar opliep, met een flikkering
 In een licht rimpeltje, alsof een ring
 Van geroest goud daar lag, en daarom heen
 Het water speelde met den edelsteen;
 Zij lag drinkend den slaap, zonder gerucht
 Blies zij haar adem in de koele lucht.

En toen begon daar op het wijd tooneel
 Der zee, als een oud drama waarin veel
 Geroep van moord is, en de lucht van bloed
 Hangt in de zaal — de scène is leeg: er woedt
 Een dolle storm om 't hooge huis, er vallen
 Schoorsteen en de wachten op de wallen
 Hooren geluid van vijanden in 't veld.
 De regen huilt en gudst, wint giert, daar snelt

Een moordenaar het huis uit en men weet
Dat daar een lijk ligt: donder rolt en wreed
Rijt over het tooneel de maan een streep.

De diepte leek te kermen van wie scheep
Eens gingen uit dit land op winst en buit,
En die ook keerden, zilver en stapels fruit
Van de Antillen voerend in de prijzen
Op sleeptouw, visschers zagen 't bootsvolk wijzen
Naar torens op de kust wanneer ze langs
Hun boorden varende, den oranje glans
Van appels en citroenen zagen en de kleur
Van goud en zilver, en den zoeten geur
Roken, die uit de open poorten sloeg.
Maar als de nacht kwam en haar wolken droeg,
De zware kussens die haar leger zijn,
Waarin ze lui slaapt — dan zag ze de lijn
Breken en 't stranden van het rijke schip.
Ruw klonk het lachen van haar donkre lip. —
Die leken nu te kermen: tusschen goud
Lagen gelaten onder water, oud,
Doodsbleek en doodzwart, van hun lippen vlood
Een flauw geroep als van mannen in nood,
En wiegd' in 't water. Dat was schrikkelijk.
Maar Mei was doof van slapen, liet geen blik

Van hare lichte oogen glippen, was
Een nachtelijke bloem in veel zwaar gras:
Zij lag drinkend den slaap, zonder gerucht
Blies ze haar adem in de koele lucht.

Lang klom dat akelig gehuil alleen
Uit zee, het leek het druppelend geweën
Dat in de bosschen herfst maakt, en de wind
Een schouw door in een kamer, waar een kind
Probeert te slapen. Maar het voelt geweën
Ook in zich zelf en slaapt niet, zoo alleen
Liep dat geluid de zee rond, nu eens hoog,
Hoog in het donker, waar de wind bewoog
Angstig de wolkzoomen, en dan heel laag
Waar tusschen donnelende golven traag
Walvisschen zwommen op hun logge romp.
Dan klonk het als geroep van een roerdomp
Te middernacht, die schreeuwt uit het moeras,
Zoodat de reiziger in het boschgras
Dat langs den grijzen straatweg groeit, blijft staan,
Onder de bladerschaduw; in de maan
Gaat hij dan verder, vol verwondering.

Wat is er in de verte schemering?

Bevangt de lucht ontroering? Komt er thuis
 Een rei van visschers, wat is dat gedruisch
 Als van een bui zeeschuim? Ik hoor gekras
 Als van een vogel als er storrem was
 En er een lijk ligt op de grijze kust.
 Wat is er, wat verstoort de stille rust
 Van Mei, die de oogen opent en daar zit
 Staroogend, als een kranke vrouw in 't wit?
 Of zijn het ook haar wonderlijke droomen
 Die daar in optocht langs den zeezoom komen,
 De witte golven lekken hunnen voet.
 Het oog van Mei gaat glanzend hun temoet,
 Wat is het dat die donkre mannen dragen
 In monnikskap en pij, hoor, hoor, ze klagen
 Als om een doode; die ligt op de baar.
 Zij is nog jong en in het blonde haar
 Dat hangt, liggen de bloemen van April.
 Wee, wee, het is haar zuster, zie ze wil
 Al tot haar gaan, kussen de witte hand
 Die ligt op witte wade, van het zand
 Kàn ze niet opstaan, hoor, hoor, hoe ze schreit.
 Daar fladdren kraaien en hun schreeuwen rijt
 De lucht aan flarden, en een dof gedruisch
 Als van een sneeuwbuï om een donker huis,
 Zwiert om de voeten die al verder gaan.
 Stil, kind, wees stil en zie het niet meer aan.

Daar rijdt de Dood, die bleeke groote man,
 Den donkeren stoet al na, hij alléén kan
 Ons troosten, daar rijdt hij, is nu voorbij,
 Stil, stil, wees stil, wat dood is berregt hij.

Zooals de schapen van de heide, laat
 Door 't groene avondlicht gaan, dat wie staat
 Op een bemosten heuvel, ze ziet gaan
 Van den heizoom en in een donkre laan,
 Den hoek om — zoo verliet die donkre troep
 Die zij nazag zoolang nog het geroep
 Van vogels opging, het gerekte strand.
 Toen zonk de angst van haar gelaat, haar hand
 Lag droomend naast haar, klein en blank en loom
 En veilig en sliep mèt haar en geen droom
 Kwam meer, het was alsof de Dood
 Die meenam toen hij in het Noorden vlood.

Weet iemand wat op aard het schoonste is,
 Het allerschoonste? welks gelijkenis
 Hij ziet in alles wat hem vreugde geeft?
 Waarom hij lief heeft wat rondom hem leeft?
 Waarom diè rijkdom wil en diè een vrouw
 En één zichzelf, hoewel ze allen nauw

Weten dat ze iets zoeken dan een woord
 Alleen? Weet iemand dit? Wel, hoort.
 Het is waarom het kuiken zoekt de hen,
 Het kind de moederborst, waarom ik ben
 Bang voor den winter en den herfst, den nacht
 Van 't jaar — waarom een jong kind niet de pracht
 Der sterren liefheeft, wel een vlam en vuur
 Van een wit kaarsje — met een klaar getuur
 Ligt hij op 't kussen wakker, lang, en met
 Zijn oogen volgt hij 't waaiend flikkren, het
 Vlammetje brandt nog in zijn droomen voort.
 Het is waarom zang en muziek bekoort,
 Maar marmer mij verschrikt en witte kleur,
 Ik roode rozen liefheb en den geur
 Van blinkend fruit en verf van donzig ooft.
 Het is waarom een meisje een man belooft
 Te stoven in haar armen en verlangt
 Naar 't warme mooie huw'lijksuur, ze dankt
 Hem voor zijn liefde, of hij anders kon.
 Het is het vuur, de warmte, 't is de zon.

De wolken werden van een licht karmijn,
 Uit grauw van plassen welde gloor, en wijn
 Verwolkte hier en daar tusschen de golven,
 Als Bengaalsch licht, het werd dieper bedolven.

Door ruige schuimkoppen, maar 't lachte toch:
 Zoo licht in waterkelk wijndroppel nog.
 De zee werd aan een oud Grieksch land gelijk
 Zooals dat nu is, maar eens was het rijk
 Aan beelde' en tempels; nu liggen dooreen
 Zuilen en blokken kapiteel: de steen
 Verweerde in brokken en werd schaduwig.
 Er groeien anjelieren en honig
 Zuigen daar bijen, toch lijkt het droevig
 Wanneer de zon pas schijnt. — Maar 't werd een dans
 Weldra van alle kleuren op de schans
 Van wolken, die nog op het Westen lag.
 Een wind begon te waaien en een vlag
 Leek wel te klapp'ren, of een blanke zwaan
 Zijn vlerken uit te slaan stond bij een baan
 Van vijverwater, veeren rak'len los,
 En schuim verstoof zooals die vogeldos.
 De zon ging aan 't vergulden, spiegelglas
 In goudsculpturen dreef in zee, er was
 Speling van kleuren en in elken kuil
 Ontsproten kleuren, gingen kleuren schuil.
 Daar waren 't zeepsopbellen, maar aan 't strand
 De kleuren van dat dartel tooverland,
 Dat schelpen elkaar maken: violet,
 Grijs parelmoer, geele barnsteen, omzet
 Met kleine schelpjes als van nat granaat.

Daarvan steeg damp op met een incarnaat
Van al die glanzen tot één witten gloed,
Langs 't heele strand. Maar het werd wonderzoet
Te zien, toen Mei daarin haar armen stak,
Ontwakend, oprijzend, zich op het vlak
Van hare handen steunend dat gekraak
Kwam van de schelpen — op haar teere kaak,
Vochtig van slapen, schoot een zonstraal schuin,
Dat het bloed beefde, van den rand van 't duin.
Zij keek er langs de zon zelf te gemoet,
Begon te lachen en sprong óp te voet
En schortte 't rimplend kleed zóó dat de knie
Bloot bleef — toen stond z' en poosde — wie
Zag in den zomer bij den vollen vliet,
Door 't heete weiland, in het blauwe riet,
Ooit zoo een boschnimf lachen, was er ook
Zingend een leeuwerik vlak bij, al dook
Een voren op of dreef een juffer aan
In 't blauw, al had ze bloemen uit het graan.
Zulk lachen hoorde ik wel eens op een hei,
Laat na een middag als een donkere bij
Vertoornd naar huis raasde onder zijn vracht.
De heuvels werden donker, maar een dracht
Van geel en purper om de westerkim;
Een nimfje gaat langs 't lage hout en slim
Glinstren daar sateroogen, een geschuif

Door dorre bladen, en zijn steile kuif
 Zie 'k voor de lucht gaan; dan klinkt stil gekeuvel
 En dan genietend lachen om den heuvel.
 Zoo als ze lachte zit een vogel lang,
 Een nachtegaal, streelend de lucht met zang,
 Met open bekje op een stillen tak,
 Boven een boschvijver, het bladerdak
 Laat weinig nachtlucht door, er is geluid
 Ver in het bosch, maar boven alles uit
 Kweelt toch het zwarte vogeltje zijn slag. —
 Zoo wolkte en welde van haar mondje lach.
 Zoo stond ze lang, toen ijde ze al voort
 Op roode voetjes, wit zand werd verstoord,
 In haar blank kleedje en het gouden haar
 Daarover heen en met een ruim gebaar
 Van arme' en handen als een kind en schel
 Een uitroep, rinkelend als een arrebel.
 Nu op het steile duin, zie waar ze staat,
 Tusschen het helm dat waait, om haar gelaat
 Wind en haarlokken, en een hooge val
 Van stroomgoud achter haar, alsof de hal
 Des hemels leeg liep langs vergulden trap,
 Onzichtbaar 't blauw van goud, in handgeklap,
 Uitwuiwend linnen en een geelen gloed.
 Hoe eenzaam blijft de zee nu zij het land in spoedt.

En nu haar tooverige tocht begint,
 Zoo drijft de maan den hemel in, de wind
 Steekt zoo op — laat nu ieder zien naar haar.
 Want wie dit eens zag, heeft het lange jaar
 Vreugde genoeg en ook in wintertijd
 Ziet hij haar oogen nog. Ze huppelt blijd,
 Op maat schom'len haar armen als de ra
 Van 't schip in golven. En de wind loopt na,
 En zij loopt door het gouden zonlicht, nu
 In heete gletschers zand en dan waar 't luw
 Is.

Binnen alle duinen waar zij klom,
 Heetten haar die valleien welleskom,
 En baden of ze bleef; stond niet een rij
 Van blauwe en geele bloempjes zij aan zij
 Geschaard, zooals menschen in een theater.
 Zij zeiden alle hare namen, 't water
 Komt daarbij in den mond, de geele nelken
 En vroolijke violen die de kelken
 Zacht bengelen doen door het grazig mos,
 En koude sneeuw klokjes bij kreupelbosch.
 Dat te vergeefs; maar eenmaal leek haar doel
 Een effen duinvijver, een vogelpoel,

Die 'n zomerdag niets doet dan spiegelen
 Het kleine vee dat de lucht afweidt en
 Zich samen naar den stal beweegt waar ver
 Al zware rund'ren liggen en een ster
 Des avonds brandt; zoodra die avond komt,
 Dalen daar vogels in, het bijke bromt
 Langs heuvelhelling en de flauwe echo
 Der avondzee komt door het duin, en stroo
 Wuift neigende. Daar stond ze nu en dronk,
 De lippen in 't hol handje, — 't water wonk
 Met de wenkbrauwen waar de druppel viel,
 In lichtgroen gras; nauwsluitend om den hiel
 Perste het water op, 't werd stiller weer
 En heel stil, toen sloeg ze de oogen neer
 En zag zich zelve. En een blijde schrik
 Verstelde haar, het werd een oogenblik
 Waarin ze niet dacht, vol van zoet gevoel
 Van dartelheid en overmoed — en koel
 Lag nog de wel — schroomend deed ze een stap
 En zag haar eigen blozen, voor een lap
 Weerspiegelend blauw als een rood robijn
 Op hofgewaad. Dat was voor 't oog festijn
 Om naar te zien: haar lippen kruldèn om,
 Ze knield' om zich te kussen in den kom.
 Maar toen vier lippen raakten en haar oog
 Zijn glans vlakbij zag lichten, toen bedroog

Het water haar en vaagde rimpels in
 De wangen van het beeldig kind, haar kin
 Ging dobberen in golfjes. Zij bleef stil,
 Geduldig wachten tot de breede ril
 Aan de oevers uitstierf. Van haar mondje droop
 Een kettinkje druppels, waar 't viel daar kroop
 Een bloempje uit den grond, een meizoentje.
 Zoo zat ze midden in bloemen, en ze
 Keek naar hun witte kroontjes tot de plas
 Haar beeld weer stil hield, en het was als las
 Ze aandachtig letters van haar schoonheid; zoo
 Bewogen hare lippen tot ze bloo,
 Of iemand daar was opzag, wien ze kon
 Vertellen. Er was niemand dan de zon.

Maar uit den vijver vluchtte een beekje heen,
 Water louter juweelig licht, een steen,
 Een marm'ren kei in 't beddingzand, laat kwik
 Los, zilver, dat fijn schittering geeft waar dik
 Riviergras is gewassen. Zwaar geblaard
 Staan jonge planten in de oeveraard,
 Het zijn de luistraars naar het zacht geschal
 Dat 't water maakt. Het springt met zwarten val
 En praat en babbelt lager in de schafw.
 Klimop en varens luisteren, maar nauw

De hooge boomen, die zijn altijd vol
 Van zonschijn en van wind en 's avonds dol
 Van spreekwgekwetter. Maar laat in den nacht
 Is 't water hoorbaar als de boomuil lacht.

Als een wit vlindertje liep zij daar heen,
 Door bonte vlekjes licht, op 't witte been
 Bevend schakeerend. En toen klom ze af
 Waar het beekwater viel en monding gaf
 Tusschen twee weien, die het beide streelt.
 Daar staat een wilg, een wachter die zich beeldt,
 En komen grove runderen den stroom
 Drinken des avonds, daar valt laat en loom
 Het loof af in November, daar licht loomer
 In vreemde maanden al de jonge zomer.
 Daar stond in 't engste hoekje van de wei,
 Tusschen wat elzen en een haag van mei-
 Doorn rood geknopt, een bloemkorf opgehoopt
 Met verse bloemen, om den korfrand loopt
 Een slinger van sering, 't lijkt gewicht
 Van bloemen, maar heel binnen in half licht
 Glimt nog een boterbloem. Mei had gezet
 Haar voet in 't weeke zand, en sleepte met
 Haar enkels 't klare water door de beek,
 Die 't spoor wegwischte; de oppervlakte leek

Om 't voetje pret te hebben, in 't lommer
Bleven spiralen spelen op 't water.

Nauwlijks op 't land, daar zag ze in dien hoek —
Zoo ziet een kindje om de deur, wien koek
Beloofd werd — bloemen, en een korten weg
Nam zij er heen en liep onder de heg
Dat knopjes schommelden, en gooide dol
Jublend den bloemkorf om. En handen vol
Weer scheppend uit den dauw, had ze een dans
Door 't heele weiland; geen klaver had kans
Zijn kluwens niet gesierd te zien, het stoof
Van bloemen om die danste, een boom die 't loof
Bezwaard van regen strooit, geeft zooveel tooi
Niet aan den grond — het leek ruischend gestrooi
Meer, op den avond van St. Nikolaas
Van gekleurd suikergoed, of als met Paasch
Men bonte eitjes te verbergen gaat.
Zij danste rond en heel de wei had baat,
En ook de beek, want als een springfontein
Die een kolom spuit, maar in druppen klein
Gemaakt wordt, zoo viel bij haar schouders neer
Een vlucht gebloemte. En telkens wierp ze weer,
De lucht blies ze open. Als een goochelaar
Satijnen ballen gooit, die door elkaar

Omhoog gaan, dat het oog kleurbogen ziet —
 Zoo vielen ook veel bloemen in den vliet;
 Die nam ze mee en hechtte ze in den rand
 Van landerijen, dat heel Holland brand
 Vat van die vlammetjes. De schepezeilen
 Worden met weidegeur gevuld, en mijlen
 Ver wordt de bonte bloesem opgetast
 Door wind op ooftboomen. Maar 't is geen last.

Toen legde ze zich moe onder de haag,
 Zooals een koejong, een kalfje, dat traag
 Zich op z'n weeke pootjes laat, haar kin
 Vulde haar handen. En toen viel haar in,
 En dacht ze lang hoe nu het mooi Meiwerk
 Bezig in stilte was. Zoo wordt een kerk
 Gesierd en zuilen die gewelven schoren,
 Met beeldjes volgebeiteld. In den toren
 Ziet men arbeiders in hun schootsvel staan;
 Men schildert ramen, legt den vloer. Wie gaan
 Op straat, hooren daar weinig van. — Zij dacht;
 »Zal ik gaan kijken of ik heb gebracht
 Den appelboom bloesem, of de broeimuur
 Den moerbeï bloedig maakt, d' oude dorschschuur
 De wijnrank al omsluiert. Of zal 'k hier
 Blijven met water spelen, en plezier

Met vlinders maken die daar in de poort
Van 't weiland dansen. Of zal ik het soort
Van vlierhout zoeken, waaruit ik een fluit
Boor, om dan door den dorenheg geluid
Te maken in het land hiernaast, dat kalven
Weggaloppeeren: ik kan ook wel malven
Gaan samen zoeken, ook de hazelaar
Is zacht, elzen gezellig met mekaar.”
Zoo dacht ze, maar een vlinder nam de keus.
Al dansende vlak voor haar kleine neus
Knippend en wenkend dat het teekenschrift
Der vlerken moeilijk leesbaar werd, gegrift
Stonden daar runen en een duur geheim
Dat men in Indië weet, het staat in rijm
Op Oostersch roomkleurig tapijt. Heel wel
Wist zij het ook, althans na een kort spel
Van vingers, die toen ook wel vlinders leken,
Had ze 'm in 't handje en haar oogen keken
Met aandacht in het roode kooitje, geel
Zat de gevangene en z'n stuifmeel
Op hare toppen. Zij lag op den rug
Een knie boven de andere, en vlug
Lazen haar lippen het. Toen lag ze lang
Den hemel aan te zien, niet blij niet bang.

Totdat ze òmging en haar wang 't koraal
 Van haren arm deed dalen, en ovaal
 Dien maakte van rond als een zuil. Ze zag
 Over haar hand die in de schaduw lag,
 Twee oogen en het lichaam van een vrouw
 Die lag als zij, ook languit op den dauw,
 In 't andre weiland in den schijn der zon.
 Haar stem was als haar ooglicht, die begon
 Te klinken en het was als diamant:
 »Ik lig hier al zoolang gij aan uw kant
 Met bloemen blij zijt, ja lang lag ik al
 Hier, toen het grijze ijs dien waterval
 Bijna verstremde. Ik heb in winternacht
 Menige maal omhoog gegaan, op wacht
 Gestaan daar op het duin, wanneer —
 Die spotten zelfs bij storm in winterweer —
 Ik 't roepen van den Triton had gehoord.
 Maar als ik boven was, zag ik het Noord
 Verlicht van poolijs en nog helderblauw
 Als bij de winterevening, de kou
 Deed mij daar rillen in mijn tranen; dan
 Daalde ik weer en lag hier droomend van
 Lente en U — totdat de ochtendrook
 Die op de akkers trekt, lichtte en ook
 Weer vogels vroeger vlogen. Toen heb ik
 Bloemen gezocht; gij hebt ze, eindelijk".

Dat zei z' en zweeg, terwijl haar buurvrouw vroeg,
 En 't was als een schaar vogeltjes, die vroeg
 Heenzwieren door een dorpstraat en dan saam
 Gaan pikken op de steenen, deur en raam
 Zijn nog niet open en er waakt niemand
 Dan vogeltjes alleen — zóó werd dat land
 Ook stil met al zijn halmen, aan zijn toom
 Knabbelde niet de beek, de wilgeboom
 Hield stil zijn witte blaadjes van geraas
 En voor zijn hol toefde een bruin duinhaas —
 »Hoort ge het mompelen wel van de zee,
 Ik hoor 't zoo gaarne, want het doet wel wee,
 Is 't niet, een weinig, en mijn zusters staan
 Hoog op de zon en hooren het ook aan,
 En zijn wat ernstig: hij spreekt zoo alleen
 En doet dat altijd, 't lijkt wel soms gewezen.
 Maar ik mocht toch zoo gaarne op de zon
 Naar zijn geluid hooren, hij was de bron
 Van wat wij wisten dat op aard geschiedt.
 Men kan van alles hooren in zijn lied,
 Omdat hij wolken kent en lichte zon;
 Zoo hoorde ik namen waaruit ik me spon
 De wondre dingen zelf, ik was zoo blij
 Toen mijn beurt eindlijk kwam. Nu heb ik bij
 Duizende dingen al elks naam genoemd.
 Totdat ik hier kwam en uw mooi gebloemt

En U vond. Wie zijt ge? Woont ge alleen,
 Is dit uw water, groeiden daar omheen
 Al deze bloemekinderen? Ik dacht
 Ze hadden allemaal op mij gewacht.”
 Zoo zei ze en zweeg, en 't windeke voer laag
 Door 't bloemig loover van de meidoornhaag.
 En toen het zweeg, sprak uit den zonneschijn —
 En 't was als een oud dorrepsklokje fijn,
 Als 't zomermiddaguur klept voor den boer —
 Die vrouw: »Mooi meisj', uw stem was als gekoer
 Van een houtdoffer die uit roest'gen eik
 Om 't wijfje lokt. Gij maakt de ooren rijk
 Aan vleierende geluiden; ik zou wel
 Zoo willen blijven luisteren naar die schel,
 Uw mond: die is gevuld met overvloed
 Van honing, meê voor bijen, bloemezoet.
 Ik zou wel willen naar dat klein paleis,
 Dat kuiltje in uw borst zien, paradijs
 Van bloed en schaduw die er speelt, zefier
 Die 't weiland inblaast, zal wêl blazen hier.
 Maar 'k zal mij liever van U keeren, en
 Terwijl ik U vertellen ga wie 'k ben,
 Niet naar U zien. Zie hoe dat wolkje bruist
 Daar boven ons en uitdampt, de zon huist
 Al in het midden van zijn blauwe straat
 En lacht achter zijn venster. Hoor, daar baadt

Een jonge mosch zijn veeren in de beek,
 Daar verder plast een bont kalf in een kreek,
 En achter uit het bosch roept een koekkoek.
 Hoe stil is 't overal; het groen dundoek
 Dat om de boomen weeft, hangt roerloos, 'k wil
 Nu gaan vertellen van mij zelf, wees stil:
 Ik ben in 't midden van dit land geboren.
 Daar ligt een weiland wijd, daar kunt ge hooren
 Den leeuwrik zingen vliegend naar het blauw,
 De rundren grazen, lekkend blanken dauw
 En lijken als booten op stroom te drijven.
 En als de maan verrijst, jaagt witte wijven
 De wind de lucht in, nevel dwaalt heel ver
 Nog op het weiland, vagend d' avondster.
 Daar liggen in de zon de sloten, beide,
 De hooge hemel en de klaverweide
 Zijn open, en een vogel zoekt vergeefs
 Een boom er tusschen; daar is veel geschreeuws
 Van wilde eenden, want er vaart een stroom.
 Op zomermorgens zijgen daar de room
 Boerinnen uit de uiers, helder blinken
 De kopren hingsels, melkimmers rinkinken,
 Oorijzers glimmen met hun gouden schijn.
 Daar ligt de zee vlak naast, geen geele lijn
 Van zand ligt daar, het weiland maakt een lijst
 Vol grasbloemen en biesen, alleen rijst

Een houten vuurbaak uit het water op.
Dat walst er om heen zoodra van den top
's Nachts licht brandt en een donker zeilend schip
't Riviertje invaart, elfjes met gehip
Wit worden in het schuim om hoogen boeg.
Daar woonde moeder en had troost genoeg
Toen ze mij baarde, want de schoven riet
Die overbogen, zeiden het den vliet,
En die 't de zee en die 't aan 't lichte meer,
Waar op den middag het blank wolkenheir
Statig verzeilt. Zoo hoorden het een visch
En een zeevogel; dien dag was het lis-
Bosch vol geplas en wuivend wit geveert,
Meeuwen en grijze reiger, die weerkeerd'
Des avonds naar zijn boomnest. Op zijn reis,
Zag ik zijn vleugelslag van uit het rijs,
Mijn wiegekamer. Nog weet ik het wel.
Mijn moeder was een stroomvrouw en wen hel
De maanschijf hing te prijck, dan zag ik hoe
Zij op mij kwam, een hooge vrouw, en toe
Mijn oogen sloot met een zacht handgestrook.
Die was zoo zacht als wilgbloesem en rook,
Alsof de rozen daar haar morgendrank
Hadden vergoten, heel den nacht was klank
Van citherspel niet van de zee, misschien
Was 't wel mijn vader, 'k heb hem nooit gezien.

Daar groeide ik en leefde als een klein lam
 Dat naast de moeder huppelt, 's avonds nam
 Ze mij dicht bij zich als een wollig schaap,
 En hoord' ik haar lang kloppen voor mijn slaap,
 Terwijl ik uit mijn warme woning keek
 Naar den gezichteinder waar wel een beek
 's Nachts schijnt te stroomen op den onderzoom
 Des hemels, donkerblauw; als in een droom
 Schijnt hoog gegroeid riet heen en weer te wiegen,
 Met schaarsche starren barnend als vuurvliegen.
 Maar toen er herfst kwam en de ooievaar
 Heenvloog, het gras voor 't laatst versch groen was, maar
 De lucht vroeg koud en 't water donker werd,
 Toen gingen wij ook heen waar in de vert'
 De reigers nestten in de hooge bosschen.
 Daar heerschte een stil vuur op stammen, rosse
 Bladeren fladderden af in 't mos,
 't Getakte kraakt', harsparels drongen los,
 Terwijl de wind opflakkerde de vlammen.
 Daar liepen wij tusschen de natte stammen,
 En zagen hier en daar een witte vrouw
 Al dwalen zooals wij; als van herfstkou
 Het water in den stroom rilt, dan begint
 De groote trek van haar die zomerwind
 En zomerzon beminnen. In den nacht
 Varen ze heen, al wie dien zomer wacht

Hielden bij stroom en vijver. Op de hei
 Komen ze samen, daar zijn saters bij
 En d'elven met hun koning Oberoon.
 Titania is ook daar en haar kroon
 Van spinwebdruppen flonkert in de maan,
 En in haar oog, licht in juweel, een traan.
 Zij zegt daar alle nimfen een vaarwel,
 En kom hier weder met nieuw waterspel,
 Wij allen hebben u zoo lief gehad.
 Zij kuste mij, lang zag ik op 't heipad
 Nog naar haar om, zij zat er in een drom
 Van gnomen, op een heuvel, die de trom
 Speelden droefgeestig en de sombre luit;
 Wij hadden op den weg het bont geluid
 Van pansfluit en den rinkeltamboerijn,
 Een sater droeg een ton geroofden wijn,
 En nimfen door het woud goudschalen vol
 Van blauwe trossen, dat de schapewol
 Van hare vachten gemorst druifnat dronk.
 Mijn moeder riep me, als het woudgeronk
 De bergen door dreunde, een rotsravijn
 Den wind en dor geblaarte doorliet, pijn
 Deed hagel het bloot lijf, den voet steengruis.
 Totdat wij waren, waar in zijn hoog huis
 De zuiderzon woont als een gastvrij heer,
 De zoldring laat blauwe tapijten neer,

Geplant staan marmren zuilen aan de wanden;
 Rozefestoenen uit de bloemelanden
 Schom'len er tusschen met een traag gezwaai,
 Hij vult des daags met goud zijn huis, gewaai
 Maakt hij op blauwe meeren en gezwier
 Op bergen, van pijnen en populier.
 Mijn woning was een geeleroze-struik,
 Een marmren vaas met ooren en een buik
 Verschool met mij de rozelaar, een pad
 Van goudzand lag daar langs henen naar stad.
 Daar kwamen bruine kindren op bezoek,
 In d'ooren gouden ringen, purpren doek
 Om 't hoofd, en jonge moeders vol van borst,
 Een monnik barvoets, beedlaar met een korst
 Oud brood en ezels met een rood schabrak,
 Bonte soldaten en een doedelzak.
 De lucht was heet in 't roosboschje, ik zag
 Droomrig die schelle menschen waar ik lag.»
 Dat zei z', en Mei zag met haar als een kind,
 Dat vliegers hoog ziet staande in den wind,
 Van bont papier. Het was juist een verhaal
 Voor 'n warmen middag en voor vrouwetaal.
 En 't was alsof ze aan haar oude woorden
 Bleef denken toen ze nieuwe zei: »Naar 't Noorden
 Keerden wij weer toen jonge bladen kwamen
 Aan d' oude boomen; met ons trokken samen

Reisvogeltjes, kanaries en de vink
 Die hier ook woont: daar hoort ge zijn getink.»
 Ze zei 't, maar hoorde 't zelf ter nauwernood,
 Toen nam ze hare handen uit den schoot
 En stond op als een blank rund uit de wei.
 En zoo sprak ze, maar zag heel ver voorbij
 De stille boschkruinen waarin iets wits
 Blonk, 't was een landhuis of een torenspits:
 »Voor wat ik u nu nog vertellen moet,
 Is deze wei niet noch dit licht: de gloed
 Van den meimiddag zou de tranen droogen,
 Die schreien zouden uit uw milde oogen,
 Die bijna schreien nu 'k van schreien spreek.
 Gij leeft nog lang, misschien vindt gij mijn beek
 Wel weer, wanneer een witte wintermist
 Nog eens het woud hult en gij u vergist
 Hebt in de paden. Loop langs 't water snel,
 Gij hoort het in den mist kabblen heel wèl,
 En vindt me in nevel; ik maak u zoo bleek
 Als 't water is, benee den mist, der beek.«

Toen werd de lucht en 't zonlicht dof en droef,
 Terwijl ze heenging; alleen werd de hoef
 In 't weeke gras gehoord van een groot paard,
 Dat schrikt' en ronddraafde met lossen staart.

Zij klom tusschen de stammen waar het bruin,
Dood, jarig loof lag; en verdween op 't duin.

Er ligt in elk ding schuilend fijne essence
Van and're dingen. Daardoor wordt een mensch
Als een piano, zóó dood, maar besnaard.
Nu eens rilt één snaar, dan d' âar, naar den aard
Van elk geluid buiten, soms, te gelijk
Heel veel. Dat maakt ook een stil arm mensch rijk —
Rijen gevoelens staan bij hem in slaap,
En worden wakker terwijl hij van knaap
Oud man wordt. — Ach, er stonden veel zich dood
Te droomen, tot met hem hun leven vlood,
En 't al voorbij was — 't lijkt in oude sprook
Betooverd slot, dat klimop en huislook
Verborgen; binnen is het stil, de wacht,
Pages en vrouwen zijn in slaap gebracht.
Maar als een prins komt en zijn tooverwoord
Spreekt, dan ontwaakt en wijkt wijduit de poort,
Dan liggen kamers open in zonlicht,
En wandlen daar die menschen opgericht.
Zoo is een menschenziel, waar elk ding kan
Elk ding oproepen uit den doffen ban
Des slaaps, laat het maar luiden als een schel
In zijn voorzaal, of bij de waterwel

Heel ver verschallen uit zijn diepe bosch.
 Muziek lokt van een ziel muziek weer los,
 Die treedt in wondere gedaanten uit
 De zielepoort, zoekend dat lokgeluid.

Zoo traden bij dit kind, terwijl 't verhaal
 Verluidde, beelden in de spiegelzaal
 Van hare ziel. En onder hen geleek
 Zij zelf te loopen schreiend en sneeuwbleek.
 Dat werd betoovering van droefenis,
 Zij voelde voor het eerst dat zoet gemis
 Van vreugde, en de warme tranenbron
 't Hart overstroomden; dan verdwijnt de zon
 En is er spel van nevel in de ziel,
 En zacht maanlicht en traag rijdend gewiel
 Van lichte golven in een zee van wee.
 Zij voelt' het leed zacht opzwellen en dee
 De oogen dicht, dat het niet breken zou
 Voor 't zonlicht als een bloemknop voor den dauw. —
 Maar zoo als kindren en ook menschen zijn —
 Hun droefheid is als 't kind dat moeder pijn
 Doet als ze 't baart, en dat toch sterft — zoo ook
 Ebde haar leed weer heen. Het leek de rook
 Die van de schouw trekt en ook beelden maakt,
 Tot waar de wind hun teere hulsels slaakt.

En Zefirus zat nog in 't struikgewas,
 Daar liep ze heen, hij oefende zijn bas-
 Stem, maar hield in toen hij haar zag,
 En stak een hand uit, en zei met een lach:
 »Blijf nu niet hier, mijn stem is nog te ruw
 Voor ooren van dat parelmoer. Voor u
 Wil ik een lied maken zoodra mijn keel
 Geheel ontdood is, nu zal ik dit geel
 Bloemklokkenspel doen spelen.» Zoo zei hij
 En schudd' een boompje, toen vielen op Mei
 De gouden regens. Zelf nam hij er bij,
 Zacht bij den groenen steel, lichte papaver;
 Die woei daar nog niet lang tusschen de klaver.
 Dat werd een mooi tuiltje van geel en rood,
 Hij schikte er pluimgrassen bij en bood
 Het aan — »voor kransen heb ik nu geen tijd,
 Ik moet nu zingen.» En hij gaapte wijd
 En zong — en zij bleef luidkeels lachend staan.
 Toen keek hij boos. Toen is ze heengegaan.

't Was na den middag. Van het woud ging uit
 Een zachte adem dampend zongoud, luid
 Zongen de zangvogels en vlogen onder

De boomkruinen; zij zag het van een vonder
Hoe ze heenwiekten over 't beekkristal:
De blauwe gaaien op den groenen wal,
Waartegen 't beekijs plaste en het schuim
Als kleurig druiptsteen bleef, in wilde luim
Witzwarte eksters die den dag uitvechten,
En van een eik afzwierend de goudspechten,
En 't kleiner boomvolk: roodborst en de mees
En geele lijster en wie nimmer heesch
Wordt, regenroeper. Alles zat heel stil
Zoodra ze voorttrad, oogen keken schrill
Van takken waar twee duiven in hun tooi
Op schommelden, er daalde een sprietje hooi.
Zij was als een wit beeldje toen ze ging
Een lage laan in, waar de schemering
Nooit optrekt. 's Morgens smelt er koele damp
Uit dauw, en 's middags brandt de geele lamp
Van 't licht er nevelig. En waar de laan
Stuitte op akkers die in breede baan
Lui lagen langs een helling, zat ze neer.
De hemel was in wolken als een meer
Gevat in rotsen. Die zwollen omhoog
Heel ver in 't Oosten waar de ronde boog
Ligt van den horizon. Een doffer vuur,
Als 't rood op Alpen in het avonduur,
Gloeid' op die sneeuwbergen. Bewegingloos

Zat zij, er zat een vogeltje een poos
 Dicht voor haar op een berketak te zwijgen,
 Begon op eens te zingen dat ze 't hijgen
 Kon zien. Dat orgeld' in de lucht heel luidt;
 Om 't vogeltje trok goud damp het bosch uit.

En 't was vijf uur, en een zwaar akkerman
 Zag zij in 't zwart staan in den grond, moe van
 Zijn dagwerk, leunend op zijn ijs'ren spa.
 Hij zag nadenkend een span paarden na
 Die 'n ander door de voor dreef, en juist om
 Aan 't eind het logge kouter wendde; 'n drom
 Van zwarte akkervogels vloog daar op.
 Hij vaagde met een roode doek een drop
 Van zweet af, mompelde, en werkte weer;
 Goudvlokken sneeuwden op zijn werkpak neer.

En heel ver uit het bosch kwam fijn gerucht,
 Wielen en stemmen, tripp'lend op de lucht.
 Daar was een weg belegd met versch geel grint,
 Waarlangs een houthakker zijn dorpij vindt;
 Maar achter het geluid kwamen gegaan
 Eerst kind'ren met helroode jurkjes aan;
 Die droegen tusschen zich bloeme-guirlanden.

En groot're meisjes in het wit, de handen
 Gestrengeld, op het gras onder de sparren.
 Daarachter op den weg de boerekarren,
 Die geel stof sponnen van hun raders op.
 Het was een bruiloft; zooals een speelpop,
 Met kanten en juweel mooi zat de bruid
 Hoog boven 't stuiven en de bloemen uit.
 De paarden gingen stapvoets dat tuigschellen
 Rinkelden, d'akkerman stond ze te tellen
 En zwaaide met zijn pet: toen klom 't gepraat
 Tot een hoog juichen op die geele straat.
 En toen ze traden uit het groene woud,
 Begon de zon in het gewrongen hout
 Van karresnijwerk stil te glanzen en
 In kop'ren bussen op de raderen.
 Zoo schoof de stoet voorbij in dichte trein,
 't Geraas verflauwde, menschen werden klein,
 Alleen bloemkleuren glansden zichtbaar, 't wit
 Der meisjes, en van paarden 't staal gebit.

En midden op de glooiing lag in 't licht
 Een vierkant veld met bloemen, opgericht,
 Van bekervorm. Ze maakten met elkaar
 Een tafel, klaar voor 't drinkgelag, en waar
 De gasten nog niet aanzitten. Vol wijn

Staan al de kelken, dungesteeld en fijn
 Geslepen. Tulpen waren 't rood en geel.
 Rondom, de hyacinthen forsch van steel,
 De sombre bloemen donkerblauw getrost.
 Hakhout op zode' omsloot ze, zwaar bemost,
 Daar hingen zooals onder zee in 't bosch
 Koraalboomen, nog doode bladen los,
 Verbruind. Daarin scheen nog de zon vuurrood,
 Maar in 't gebloemte ging de kleur al dood.

Ook lag een dorpje in dat dal, waar rook
 Fijn wemelde om heen van schouwen; ook
 Dat zag ze. Glans maakte de zon in blauwe
 En roode pannen, uit de straat was 't flauwe
 Gerucht hoorbaar der zwarte smederij,
 Het ijzer klonk onder de hamers, zij
 Hamerden in cadans de spranken vuur.
 De straat was leeg, ze zag aan deur twee buur-
 Vrouwjes staan spreken en een zwarten hond
 Rondloopen. Onder groene linde stond
 Een oud man in de westerzon te zien,
 En achter 'n huis 'n vrouw onkruid te wiên.
 Toen ging een schooldeur open en daaruit
 Kwamen een stoet van kinderen, geruit
 Droegen de meisjes boezelaars, geklos

Van klompen en jongensgeschreeuw brak los.
 Twee vochten er, de rest stond er om heen;
 Tot meester kwam, toen gingen ze bij tweên
 En drieën huiswaarts, broertjes hand in hand.
 Zij zag ze hier en daar over het land
 En brugjes gaan en langs een lage heg,
 En door de dorpstraat, waar ze plotsling weg
 Doken in huis, geborgen onder 't dak.
 Toen was 't weer stil behalve het klikklak
 Van staal en uit een stal dof koegeloei.
 Ze kon ook zien hoe in de dorpstraat woei
 Tusschen de huize' een boschje van seringén,
 Een duivenpaar vertrok op witte zwingen
 Het zwerk met vlerkgeklepper in, en zwom
 In kringen voor den steilen hemel om.

En toen ze 't al gezien had en de klok
 Bomde, de lucht beefd' uren ver, vertrok
 Zij ook en liep door weien een lang end,
 Waar 't gras vol lag gestrooid van schitterend,
 Nat diamantgruis. Met gestraalden baard
 Raakte de zon de donkerflonkende aard
 En lonkte stil oogglanzend. En een stad
 Van roode en witte steenen lag daar, zat
 Van zonlicht, dat kwam door granieten poort

De glazen straten binne' en vulde boord
 Ze vol. Stond ik niet zelf in avondwind
 Vol hooigneur, daar, en zag ik niet dat kind
 Buiten de poort onder de beukeboomen?
 Ik twijfel... ging ze soms tusschen mijn droomen
 Mijn oog voorbij met scheemrend droomespel,
 Een slaapschaduw. Neen neen zij was het wel.
 Kust' ik u niet vaak vaak, mijn zoete Mei,
 Waar 't water aan den weg voorbij stroomt, bij
 De blauwe wilgen. O gij waart het wel,
 Uw wangen waren zacht als poezevel
 En als een schelp sloot uwe mond de mijne;
 Mijn bloed de zee daarbij, gij waart mijn kleine
 Scheepje dat danste op mijn borst die 't droeg.
 Gij leekt zoo vol geheimen en ik vroeg
 Ze u en las z' en voelde ze in damp
 Van warmte uit u wellen. Welk een lamp
 Waart gij mijn handen, ik bij u de bij,
 Uw zoete honing purend, zoete Mei.

Soms is het als ik 's avonds laat vermoeid
 Tracht in te slapen, dat dicht langs mij vloeit
 Uw zachte adem en uw stroomend haar.
 Uw oogen zijn twee stille vlammen waar
 Mijn hoofd ligt op mijn peluw; terwijl ik

Indroom, blijven ze branden liefelijk.
Als toen ge kind waart en om uwen voet
Bloemgeuren walmden en dat licht gebroed
Der wolken m' over 't hoofd voer, als de maan
Ontluikte, Phoebus' bloem te rust gegaan.
Ik zat bij u als bij een kleine wel
Van levend water, waar 't rood elvenspel
Te zien is op den geelen zandgrond en
't Omhoog komen van bobbels kristallen.
Gij spraakt heel stil en veel en gaaft m' een schat
Geheimen dien ik bergde bij me in stad.
Gij laagte op mijne armen, mooi warm wicht,
In 't blonde haar 't rood welriekend gezicht.
Gij maakte uw lippen als een kersje rond,
Ik at zoovele kussen van uw mond.
Gij vluchtet uit mijn arm maar 'k greep uw hand,
En nam u mede door mijn eigen land.

Het was niet heel ver maar het leek toch lang,
Want het was avond en er kwam gezang
Diep uit een dal waar menschen woonden, vaak
Stonden we stil en luisterden, hun taak
Was af, zij blijde — er kwam ook wel
Een zwarte vogel door de lucht, heel snel
Verschietend boven de gezonken zon.

En onder 't kreupelhout praatte een bron
 Stil voor zich heen, een kind, en toen hij zag
 Ons luist'ren, werd hij heel stil, maar een lach
 Ritselde nog van verd're wateren.
 Ook zagen we een nestje, waar de hen
 Lag naast het haantje, de oogen toe en veer
 In veer — maar verder haastten we ons weêr.

Totdat we kwamen waar de roode bloei
 Van een meidoorn de nacht vervuld'. Er woei
 Geen wolkje en de geur hing vol en dicht
 Om alle takken. Hier verschool 't gezicht
 U duisternis en klommen wij door 't zand
 In een diep dal, stilzwijgend, hand aan hand.
 En hier was alles wonder, 'k wilde wel
 Hier eeuwen zwerven of een zilv'ren bel
 Hiervan altijd doen luiden in dit land.
 Ik lag daar neêr, zij naast mij. Uit mijn hand
 At ze als brood de kussen en ze boog
 Zich over me als een moeder en bewoog
 Haar oogen niet weer heen terwijl ze zei:
 »Mijn mondje regent kussen en jij, jij,
 Dorstige jongen, vraagt maar altijd meer
 En nog meer druppen uit dit wolkje. Keer
 Nu naar uw stad'' — ik zat en wachtte lang,

Mijn hard bonsde, ik had haar zachte wang
 Tegen de mijne — tot ze fluisterd': »elke laan
 Ligt noodend open, laat mij hier nu gaan
 En zoeken wat daar geurt en wat daar blinkt;
 Hoor hoe de nachtegaal in 't boschje zingt,
 Waar al de bloemen staan, de volle kelken,
 Een feestdisch in het gras, en over elken
 Roemer verschuimt de geele zoete wijn."
 Zij leek dien al te drinken toen ze mijn
 Vingers liet varen. 'k Stond een lange poos
 Te zien hoe ze in 't boschje meen'ge roos-
 Kelk en violen leêg dronk, die daar blauw
 En rood gegroeid stonden in 't schemergrauw.

Toen vond ze, 't was op 't hoogste van een kling
 Van onbegroeide heiheuvels, die 'n ring
 Van wallen en verschansing maakten om
 Het heikamp, een ondiepe kuil, een kom
 Vol donk're erika, nog onbebloemd.
 Ze joeg een bij op die er hong'rig zoemd'
 Om honing, stapt' er in, verdwijnend voor
 Het roode hemelvuur dat onder door
 Haar armen gloeide. En daar zat ze neer
 Met wijde oogen naar de heen en weer
 Schomm'lende spruiten van het gras te zien,

Die op den rand geen weerstand dorsten biên
 Aan 't luwe avondluchtje dat langs vloog
 Op transparante vlerkjes en bewoog
 De grasjes en zelfs zelf verwonderd was.
 Zij zag hoe heel langzaam het blauwe glas
 Van 't uitspansel besloeg met duisternis,
 En van het rood alleen de heugenis
 Bleef leven aan den opgeblazen zoom
 Van een rood wolkje — overdag was 't room
 Geweest, nu leek het een violenbed,
 Heel alleen liggend maar doortrokken met
 Een heerlijk paars licht, in verlaten gaard.
 Beneden wortelden in lager aard
 Bleeke abeel en berken, wier gefluister
 Trild' op de helling. In die boomen huist' er
 Een wonderlijke schrik voor schemering
 En voor elk windje dat hun loover ving.
 O er was veel te hooren op dien stond,
 Benee stapten kromme kabouters rond
 En haalden uit den grond hun oude boeken.
 Zij zijn het die des nachts de steenen zoeken.
 Waar eens druïden spreuk en medicijn
 In griffelden tegen de hartepijn
 Van jonge helden. Ook nu was de slag
 Van 't houweel hoorbaar. Toen in 't west de dag:
 Geheel dood was, traden de jonge elven

Hun ondergrondsehe huizen uit, daar delven
 Des daags ze gingen en een donk're mijn.
 Mijngraverslampen zetten ze, wier schijn
 In 't gras smaragden zalen maakt. Daar zit
 Met perkamenten schrift en in geelwit
 Gewaad, een elf den nacht uit en studeert
 Geneeskunst, wat de jicht heelt, wat regeert
 De pols en 't hart. Langs hem gaan met gelach
 De elvenmeisjes dansend, dat een vlag
 Hun wapperend gewaad lijkt. 't Wuifde zacht
 Bij 't schuiflen om den heuvel in dien nacht.

Maar in de vert' bewoog een flauw geschreeuw
 Het zijden luchtgewaad. Uit oude eeuw
 Reden er heksen om den horizon.
 Ze dragen kleine kinderen: Mei kon
 Het martlen hooren en het sneeuwgeruisch
 Van sleepgewaden bij haars vaders huis.

Daar kwam de maan en als een admiraal
 Voer ze den hemel in, die, zelf in 't staal,
 Voor op de plecht staat achter 't gouden schild.
 Wit zwellen zeilen op het blauw, het zilt
 Ziedt en verteert in sprenkels fijn zeeschuim.

De vloot van sterren week weerzijds en ruim
 Lag daar de heerweg — als wapenheraut
 Stoof 't wolkje voort, het droeg de kleuren goud
 En wit van zijn meesteres, en een bazuin
 Leek hij te blazen van roodgoud en bruin.

Wie kan den glans verdragen van die zon,
 Wanneer zij naakt, witgloeiend staat? Mei kon
 Het niet en droomde in. De maan bezag
 Den ganschen nacht haar met een gouden lach.

En in de trillende scheem'ring van het woud
 Raakten twaalf kleine ridders telkens 't goud
 Dat van de maan door zwarte takken brokkelt,
 Eerst zijn het lange snaren, de wind tokkelt
 Ze klagelijk, diep in den zomernacht.
 Ze dalen zich strekkend op donkre dracht
 Van 't woud en breken in goudsplinters fijn,
 Die raakten nu in 't woud twaalf ridders klein.

Ze droegen witte mantels, wit tricot,
 Baretten wit gestruisveerd, stapten zoo,
 De maan glom in wapens, den heuvel op,

En schaarden in een kring zich op den top.

Dat zijn de twaalf nachturen die daar staan,
Ze zien zoo teer naar 't kind der ronde maan,
Als 't spel van kinderen staan z' in kleinen kring.
Om beurten gaat er een en breekt den ring
En laat de andren wakend achter, hij
Treedt snel het woud en wijde wei voorbij
En klimt de trappen op in ouden toren,
En luidt en slaat zijn uur, zijn makkers hooren,
En zien zijn witten mantel boven 't woud,
Die glanst er als ivoor in 't gul maangoud.

Zoo stonden twaalf ridders dien gulden nacht
En hielden trouw om kleine Mei de wacht.
De maan scheen onbeweeg'lijk, In het rond
Stonden zij stil, hun degens in den grond.

II.

Nu staat er midden in het land een dom
Van zuilen die ik stapeld', en rondom
Buigen zich popels en de treurcypres.
Het groeit vol leliën, er hangt een tres
Van rozen af aan elke schacht, een rij
Van kinderen zit en zingt zij aan zij,
Roodwangig op de treê met open kelen;
Een orgel hing ik aan den wand te spelen
En binnen zette ik een meisjesbeeld.
Ik was de een'ge priester, al die weeld'
Had ik, ik woonde er, met mij niemand.
Heel eenzaam was om 't heiligdom het land.
's Nachts waakte ik in de blauwe tempelschauw
Heel vaak, de tempel waadde in zee van dauw,
De maan bevloog den blauwen hemelbrauw,
Dan gudste er tusschen kolommen dauw

Muziek, zijn 't vogels, zijn het vlinderen.
 Klapwiekend muzikale vleugelen?
 Of zijn 't fluweele voetjes van mijn Mei,
 Die om den tempel treedt dat daar de rij
 Doodengezichtjes, bloemige viool
 Droomerig knikt en heel de bloemeschool?
 Of was 't misschien de lucht die klanken gaf
 Door wind en bloemgeschommel en den draf
 Van Mei die om den tempel liep te spelen.
 Maakt niet de lucht ook zoo uit vogelkelen
 Geluid, en drijft uit takken van den boom
 De wind niet lichte toonen en de zoom
 Van 't kleed, ruischt ze niet 's morgens over 't veld —
 Muziek komt uit luchtwemeling geweld.

Hoe kon ik 't ooit verlaten waar mijn ziel
 Duizeld', het licht ver van mijn oogen viel,
 Mijn oog en oor werd als de groote hemel
 Boven de zee met al haar waterwemel
 Van prisma's kleur en van muziekballons
 Opstijgend van de baren, en van dons
 Geplukt uit golvevleugels? Waar de nacht
 De aarde sloot, den hemel openlacht'
 Uit sterren wit spruitend met klaar gekijk,
 Maar zwijgend, naar het zwarte rijke rijk

Der aarde, waar de bloemen met een zucht
 Geboren werden in de donk're lucht,
 Het nachtegaalgeklag luid uittjuikte
 Boven de bloem, die pas zich uitluikte?

Ik wist niet dat dit alles was zoo mooi.
 Zoo staat ook wel een meisje vol in bloei,
 De bruijom loopt om haar en streelt het haar,
 Zijn spitse ving'ren door haar gouden haar:
 En loopt onwetend heen en zoekt in spel
 Matheid en slaap. Dan treedt op zijn drempel
 Een bloot beeld; onder 't witte bedgordijn
 Glijden er blikken en een woordetrein.
 Dat's om te weenen, want de mijmering
 Over een ding, is teerder dan het ding.

Zoo hoor ik ook terwijl ik speel, heel ver
 Van over de velden komen als schemer
 Van woorden, als ik slaap droomen rondom:
 Daarom, mijn jonge zoete zuster, kom.

Kom nu mijn jonge zoete zuster, kom,
 Te lang suisde de zeis al rond ons om,

Kom blonde zuster uit ons zonnig koren.
 Want hoor, o hoor, daar ver weg is geboren
 Zonoogig kroost, het reit al en draagt om
 Muziek en wierook, zoete zuster kom.

Zie ik wil nu zoetklinkende schalmei
 Hernemen, geef uw hand en sta bij mij,
 Leer dansen met mij heen uw roode voeten.
 Daar staat de tempel. Rijzen en begroeten
 Ons al die kind'ren al? Ze lijken bloemen
 Zooals ze wieg'lend geuren, hoor, ze noemen
 Mijn naam en d'uwe, blijf nu bij ze staan,
 Gij zelf een bloem, en laat mij binnen gaan.

Hoe stil is 't hier. Een blauwe schemer stijgt
 Uit 't zuilwoud, zonlicht glijdt, het boomloof nijgt.
 Maar nu zal 't orgel spelen en er zal
 Eerst muziek drijven, dan een waterval
 Daveren doen: zoo staat over de bergen
 Amerikaansch bosch, de boomstammen tergen
 Elkaar om 't hoogst, de blauwe lucht beoogt
 Verbaasd de golven loof om 't jaar verhoogd.
 Daar drijft in effen vlak en bed rivier,
 En spiegelt rots en boomën, het boschdier.

Drinkt van het drijvend nat als die stroomstraat
 Begint te glimmen van den dageraad.
 Ruischende gaat de stroom door 't riet dat fluit;
 Dan breekt en knakt hij om en dondert uit
 Boven afgronden, en hij duiklaart om
 En staat als tamboers roerende de trom.
 Zoo zal dit lied liggen, dwars door het land,
 Een dorstig volk zal drinken aan zijn kant.
 Mijn ziel vliegt uit en waadt in eenzaamheid
 Door een lauw wolkenmeer van vroolijkheid,
 En slurpt de blauwe lucht als zoeten wijn,
 Aether, gemengd met eeuw'gen zonneshijn.
 Mijn lijf dwaalt zielziek om en roept zijn bruid,
 Die fladdert eenzaam boven wolken uit,
 Dan zingt het dronken dwalend dit hooglied,
 Gij allen hoort het — maar zij weet het niet.

Schaduw slaapt langs de bergen, het bazalt
 Is droevig, en de bleeke bergbeek schalt;
 Nachtwolken varen van den hemel heen,
 Daar is het stil, op aarde weent alleen
 Die ééne berg, de lucht is zwaar en moe.
 Rondom staan andre bergen en zien toe.
 Mei zit daar, juist ontwaakt, een paarse vlak
 Van wijn op 't slappe kleed, een wingerdtak

Naast haar, de lichte blauwe oogen lachen
 Als half in slaap. Maar daar spant aan zijn wagen
 De zon, als bladerige klimop rijst
 Rooskleur de heemlen langs, starren, verijst
 In 't blauw, versmelten. In haar hart komt in
 Der menschen mooiste slaaf, herinnering.
 Hoe vaak ze nu al luistrend heeft gestaan
 Naar 't eerste vogellied, wanneer de blaau
 Schrikachtig opfladderen voor morgenwind,
 Zwaluwgevlieg en 't bijgegons begint.
 Hoe dan de lucht zoo drok werd, dat zij nauw
 Meer één geluid hoorde. Zie nu hoe gauw
 Die eerste vogel vliegt, het water druipt
 In kleuren van de rots, de druppel sluipt
 Langs een gebloemd kruid, met zijn zilverstaart
 Slaat een forel de beek die met een vaart
 Vervalt, o die is altijd slapeloos.
 Hoe trilt haar hand nu en begiet een bos
 Haar bleeke wang, de helling van haar borst
 Zwelt en spant uit de wa met wijn bemorst?
 't Was gisteren in de avond, toen de sterren
 Als lichtkronen omhoog hingen, en verre
 De laagste stonden, gearmde kandelaars.
 Toen zat ze hier ook en hoe donker paars
 Was 't woud, hoe stom-stil — toen begon op eens
 Een stem te stijgen als fontein die ééns

In 't jaar maar springt en dan zijn wachtend water
 Lichtvroolijk maakt en 't eigen uitgeschater
 Geniet; zoo was die stem en zij werd bang
 En droef te moe, want het leek toch dat lang
 Die stem iets miste — toch was ze als een schat
 Van edelsteenen aan den dag, als wat
 Arm man alleen bezit en het bewaart
 En 's nachts er heengaat en het graaft uit d' aard'
 En weent er op en kust het en begeert
 Het fijn te gruizen in zijn vuist; verteert
 Van liefdewellust het. Nu was 't als klonk
 Er ramm'lend geld, maar dan weer of een schonk:
 Flonkende wijn uit gouden kan, des nachts,
 In een groot bronzen koelvat. Onverwachts
 Was 't uit geweest en had alleen de maan
 Geschenen. Maar nog lang had ze gestaan
 Met drinkende ooren en de beenen stil.
 Tot ze de stilte merkte en een gil
 Gaf en heel bang werd. Maar toch was allengs
 Vreugde gekeerd, geroepen door den wensch
 Het weêr te hooren, — troost de mijmering
 Over een ding niet zóó wel als het ding?

Ze had een vaart genomen en was af-
 Gesprongen van de rotsen en een staf

Van wingerd had ze zich gebroken; toen,
 Van d'avonduren tot den stillen noen
 Der nacht, had 't hout gekraakt, de beek geplast
 Van hare voeten, en het leek als was 't
 Bacchantische Maenade op de paân
 Van het zwartdorre rotsgeberg'. De maan
 Had haar uit schaduw zien opdagen, dan
 Was ze gaan zitten in het licht en van
 Afmatting hijgend had ze nagedaan
 Die stem, maar weenend had ze in doô blaân
 Het hoofd gebogen, want ze kon 't zoo niet.

Dit denkt ze en terwijl ze denkt, begiet
 De zon de aard, der aarde hovenier.
 En roode bloempjes met licht kleurvertier
 Weerschemerden de stralen, 't held're gras
 Golfde als vrouwehaar, het hooge bosch
 Begon den wind te wiegen als een wicht
 Dat klagend gegaan slapen, d' oogen dicht
 Nog, wakker wordt en voortklaagt, ritseling
 Maakte het weldra blij en bladwuiving.
 En roode wolken dreven als zeewier
 Heene en weer, bewegelijke schier-
 Eilanden van den zon'gen horizon.
 De aarde lag te dampen: een gloedbron

Wier ope lippen wellust uitwazen,
 Geelige hette. Maar de stroomvazen
 Vergoten rijkelijk, Donau en Rijn
 Vergieten zoo water en koelen wijn.
 En wind blies aan der aarde aangezicht,
 De wouden op de bergen opgericht
 Trilden, moe stof van porfier en graniet
 Vervloog, het gouden schuim van de bergvliet
 Vloog mee, maar binnen in elk groene dal
 Voelden hem noch de bloem noch de beekval.

Zoo werd de hemel vol van windlawaaï,
 En vogelkelen vol van stemgeaai
 Schalden als beken mee, als beesten sprongen
 Rivieren uit hun hollen en hun longen
 En monden gromden. Maar de zonneschijn
 Vulde haar oogen, die maakt ooren klein.
 Haar oogen werden grooter, en een gloed
 Vlamde haar hals en wang, het roode bloed
 Ruischte, ze hoorde het ter nauwernoo.
 De wind kwam op haar als een liefdeboo
 Met zalven en reukwatergeuren, zij
 Rook wel den wierook, liet hem toch voorbij.
 En om haar hoofd vingen gedachten aan
 Te zwermen als een bijzwerm, maar verstaan

Kon ze de een niet door den ander; zóó
 Gonsden haar ooren dat het was of flauw
 Veel lippen voor haar oor stonden en of
 Elk woord haar blozen hoogde zoet en dof.
 En 't was alsof die zoete woorden in
 Haar voeren en in rij maar zonder zin
 Rondgingen zooals scheepjes, op haar bloed,
 Haar heele lichaam rond, in overvloed
 Van hartewarmte. En ze voelde niet
 Of ze van buiten kwamen als een vliet
 Die uitstroomt in een meer, of of een bron
 Ze uit haar zelve opspoot in de zon.
 Maar voor haar oogen lichtte alles fel
 En tintelde springend zooals een schel
 Van zilver die geluid wordt, en het zwol
 Met trane' en nevel hare oogen vol.
 En ze viel achterover, van den steen
 Vielen de wade en haar haren heen.
 Lust en verlangen en bevrediging
 Speelden en streden in haar onderling.
 Zoo lag ze midden op de wereld, 't was
 Toch of ze in zich zelf een wereld was.

Zoo lag ze lang, en in haar keerde weer
 Kalmte, zooals de zomer na onweer;

Een vrouwehart is als een zomerweide
 Waar koeien grazen droomend, tusschenbeide
 Grazen ze niet en staan met stillen kop.
 Zoo waren haar gedachten, ze zag op
 Naar 't blauwe hemelwaas, haar heele hoofd
 Droomerig warm en rood als zomerooft.
 Alles was rondom stil, de middagzon
 Flonkerde, stilte gonsde, een bij spon
 Zijn dunne vleugels, en het wit zonlicht
 Droogde zijn stralen op het rotsgezicht.

Zooals de wolken na een winterdag
 Treurende gaan, hoewel geen luchtgeklag
 Gehoord wordt waar het ov'ral stil is — dan,
 Terwijl er sneeuw valt hier en ginder, kan
 Ik soms een enk'le wolk blosrood zien worden.
 Lachende reist die in tusschen de horden
 Huilende wolken — zoo waren de riffen
 Van zonverlichte bergen die in effen
 Glooiingen hoog liepen, blauwend en grijs.
 Daarop verscheen midden in het sneeuwijs
 Van blakend stof en rots, blank-rood lichaam
 Van een jong God, zijne voeten liepen saâm
 Vooruit om beurten, om zijn hoog hoofd woei
 Het bossig haar met zonvonkengesproei.

Er lag om nek en hals een keten waard
 Van goud, zijn neus blies adem als een paard.
 Hij leek een zon maar rood en lief'lijker
 Dan de zon zelf, met rood licht als de ster
 Van Mars in den midwinternacht, toch gaf
 Hij door zijn eigen licht geen schaduw af.
 Hij liep neurieënde, de lucht werd gek
 Wanneer hij ademde en met een trek
 Zijn longen vulde dat zijn borst opzwol.
 Dan blies hij uit en maakte zelfs stof dol
 Van tinteling, de heele hemel hing
 Te wachten — tot hij gaande aan te zingen ving:

Waar de wind is en eeuwig geruisch
 Van het water om Wodans huis,
 Waar de zee licht is
 En de duisternis
 Verglinstert het sterrengruis.

Waar laat in den nachtkraan,
 Wasblank in de wassende maan,
 De godessenschaar
 Om het brandaltaar
 Reidanst bij den Oceaen.

Waar onweerende wind zoo waait
 Dat het boombosch valt gemaaid,
 Waar de donderkoe loeit,
 Maar omhoog weer groeit
 Het pijnwoud door Wodan gezaaid.

Waar Aurora haar kindeke windt
 Straalkrans die den nacht verblindt,
 En met tinkeling
 En met rinkeling
 Het lichtend te loopen begint.

Daar woond' ik eens, wee mij, o mij,
 Toen droomde de jonge Idoena bij mij
 Met de voetjes bloot
 In het rozerood
 Van de dunne donzige wolkenprei.

Wie bracht aan Wodan en Freya de schaal,
 In goud toen roo wijn, aan het godenmaal
 Naar de Wodansrots,
 Waar de koningstrots
 Zij voorzaten in de zaal?

Wie haalde de manemerrie van stal,
 En stapte met haar door de hemelhal,
 Dat dat zwanepaar
 In die vogelschaar
 Klapwiekend meevlogen overal?

Wie joeg de sombere ruiters voort,
 Gedromde wolken, op zonnemoord,
 Met hun hagelslag
 Als met sabelslag,
 Gereden uit het Noord?

Wie bouwde in d' avond het Westersch paleis
 Van kolenvuur glorend door wolkenijs,
 Van wat wolkenpuim
 En wat parels schuim,
 Waar de goden in vlogen na dagereis?

Wie maalde de zon dat het gouden geluk,
 Het zonnemeel viel, wie gaf den ruk
 Aan het zonnerad
 Dat de zee opspatt',
 En maalde de morgengolven stuk?

Dat deed Balder, ik,
En geen oogenblik
Zat ik met kommer
In wee en lommer,
Of weende ik.

'Terwijl hij ging en zong, zat Mei zeer stil.
Toen bleef hij staan naar haar gekeerd, geril
Liep over hare armen en ze greep
Den grond weerzijds; haar kleed hing in een sleep
Te trillen op haar voeten en het haar
Hing om haar voorhoofd waar de blauwe aar
Golfde; de oogen vulden haar gezicht
Dat bleek werd, maar licht was van zonnelicht.
En ze werd blind met open oogen, toen
Hij daar zoo roerloos stond en weer begon;
Zijn stem spon als een zilvren web der spin;
Zij zag het tintlen, hij versmolt er in:

Ontwaakt zoo als ik eens ontwaakte,
Zoo ben ik nu, het was aan 't strand
Der wijdvergulde zee waar 's avonds blaakte
De hooge zonnetoorts van 't godenland.

Had ik niet zien zwieren,
 Als loof van populieren,
 Godinnehaar en hande' aan de overkant?
 En glommen niet de sterren,
 O 't kwam wel ver, zoo verre,
 Idoena droeg ze als een hareband?

Zoo was ik ingeslapen,
 Rondom weidden mijn schapen,
 Ik hoorde hun tanden rukken aan het riet,
 Dat groeit in vochte wolken
 Op stroom van hemelkolken,
 De windbruid zong daarin haar slapelied.

O wee toen ik ontwaakte,
 Terwijl Aurora slaakte
 De wiegewindsels van het zonnekind,
 Toen waren dicht omwonden
 Mijn oogen en opbronde
 Er uit die blinde wellen schaarsch lichttint.

Toen ben ik uitgevaren
 Op ritselende baren,

Van wat ik wist dat was hemellichtzee,
 Daar heb ik drijven luistren
 Naar 't scheemrig zeeëfluistren,
 Mijn tranen stroomden met de zilte mee.

En heb ik rondgezworven,
 Waar eenzaam ligt bestorven
 In 't helle maanlicht grauwe zandwoestijn,
 En vingen mijne wangen,
 Hoe groot was mijn verlangen,
 Het eerste roode van den morgenschijn —

En ben ik opgestegen
 Naar bronnen van den regen,
 De wolkendauw drupte op mijn oogen af,
 En zoog ik wolkenhoning
 In Iris' ronde woning,
 Niets vond ik dat mijn blindheid drinken gaf.

Schemering,
 Mijmering,
 Wie noemt den naam van wat mij ving?

Tinteling,
 Rinkeling,
 Hoorde ik toen de poort openging.

Engelwacht
 Vroegen mij zacht
 Naar mijn naam dien ik overdacht.
 Schemering,
 Rinkeling,
 Deden verdampen herinnering.

Henen is
 Heugenis
 Van lust en droefheid die ik immer droeg,
 Over is
 Lafenis,
 Drank van muziek altijd en nooit genoeg.

Het is het zacht aanwuiwen
 Van blauwgeveerde duiven,
 Langs zonnestralen komend uit de lucht —
 Het is het dicht toedeinen
 Van blauwe baldakijnen,
 Gezwollen van een vuurge' zuiderzucht.

Het is het teer opgroeien
 Het is het nacht'lijk bloeien
 Van een aanminnige maar geheime bloem —
 Het is het aad'mend vullen
 Van geuren die verhullen
 Een groote wereld met een wonderdroom.

Het is het hoog ophemelen
 Van nevels waarin wemelen
 Mannen en vrouwe' in 't zonlicht transparant —
 Het is het klaar uitkijken
 Naar vormen die niet wijken,
 Als bergen hard graniet en diamant.

Het zijn de helle nachten
 Met maan en ster als wachten,
 Een holle lucht gevuld met maneglans —
 Als blazende victorie,
 Zoo staat de zon in glorie
 Daar bij elk dageraden op den trans.

Het is het wiegelen van korenaren,
 Het is het klanken van gitaresnaren,

Het is weefsel en spinsel van muziek —
 Het is het trillen van muziekgordijnen,
 Het is het aanrollen van tonentreinen,
 Het zijn muziekwolken voor windewiek.

Er schuift een achtergrond vol wonderen,
 Het is barsten en luid uitdonderen,
 Breken en knallen van de zwarte zomernachten.
 Het is een avondzee vol golveklokken
 Onder de wolken luidende, getrokken
 Door de zwemmende donkere zeeëmachten.

O 't zijn de karavanen
 Muziek, oaselanen
 Opspelend uitkomend in zandwoestijn,
 Het is het heneglijen
 Van mijn muziekgaleien
 Op zee met gouden koper in den zonneschijn.

Kom dan, wie ook
 Bloemen en wierook
 Brengt aan mijne, bleeke, stille, eenzaamheid —
 Nu wil ik sling'ren
 Zilvren ringen
 Van liedekijnen uit mijn eenzaamheid.

Er is niet één,
 Neen neen, niet één
 Die zooals ik haar woestenijen kent —
 Zij is mijn kluis,
 Mijn vaderhuis,
 Mijn stad, mijn hemeltent.

Haar knieën had ze hoog getrokken, daar
 Steunden haar armen op, het blonde haar
 Omhulde ze, haar handen dekten toe
 Haar wange' en oogen die ook zelf dicht toe
 Gesloten waren; 't leek ze was alleen
 Heel hoog op in den hemel en diep heen
 Was heel de wereld weggezonden en
 Al de herinn'ring van een Meileven.
 Hoe licht was alles en hoe tintelde
 Het licht; was 't stil, was 't niet? ze wist het niet,
 Haar hart en polsen sloegen nog het lied
 En alle luchtvonken zongen 't rondom.
 Toen zag ze in haar hande' een beelddrom
 Heenflikkeren, alsof in sleepgewaden
 Witte gedaanten door lichtvloedden waadden.
 Sommige droegen instrumenten, snaren
 Fonkelden tusschen rozevingers, bare
 Bazuinen wijdgemond in mannenmond.

Dat was haar vroolijkheid en ze verslond
 Haar tranen al, toen haastig voor den wind
 Van haar gedachten, in zijn rozetint
 De zanger zelf verscheen en in zijn licht
 Allen vervloden van haar aangezicht.
 Eerst zong hij en zijn mond leek wel het hol
 Van den winternachthemel, als die vol
 Van kostbre starren staat, zijn zangen waren
 Als losgelaten starreregen, scharen
 Van blanke klanken sprankelde hij uit.
 Maar 't werd stiller en stiller en 't geluid
 Hield op. Toen stond hij rechtop stil voor haar,
 Den mond en d'oogen dicht, zonder gebaar.
 En haar gedachten bleven eerst als schuwe
 Vogelen om hem heen, die in de luwe
 Verlichting van zijn lijf niet durfden vliegen.
 Maar dapperder begonnen ze te wiegen
 Al nader, en haar oogen gingen aan
 En af over zijn borst die in een baan
 Afliep. Als een kerkbeeld van goud, zoo puur
 Vlamde hij in het duister, dat een muur
 Geleek van zwart gesteente. Zij vergat
 Of het wel duister was, zoo bloeide dat
 Standbeeld van vlammen, en toch leek het wel
 Meer bloeme- dan wreed vuur, alsof zijn vel
 Als dichtgeschulpte rozebladen dekte

Een roode vonk, waarvan het schijnsel lekte-
 De binnenkant der blaren. En ze strekte
 De handepalmen voor zich uit, als meeren
 Blonken haar oogen en een zacht begeeren
 Vulde haar lippen en met teer gestreel
 Scheen ze hem aan te raken. — Het gespeel
 Had uit: hij was er niet. Hoog in het geel
 Brandde de zon, ze deed de oogen dicht
 En vuld' haar handen met haar zacht gezicht..
 De zon zonk en de dalen werden donker,
 De groote avond waarde om, geflonker
 Begon in hemelsteden en de kruinen
 Der laat verlichte bergen namen schuine
 Zonstralen aan. Zoo zijn 's avonds de straten
 Der steden halfdonker in onze staten
 Van Holland, maar aan d' Oosterkant
 Roomgeel en muurrood en de rame' in brand.

't Werd nacht. Terwijl de zwarte aarde zweeg.
 Mijm'rend, het kind gebogen hoog zat, steeg
 Een mollige donzige nevel dommelend
 Bleek op als anemonen, schommelend
 Staan die ook in diep zeewater. En zij
 Werd nat en dampig koud toen die kleedij
 Haar overhuifde, en een vochte kap
 Van vlokken nevel 't hoofd verdrong, de lap.

Van haar geweven kleed hing langs den steen.
De neveldruppen lagen daar, gewezen
Der lucht, blankzwart als Kaapsche diamant.
Zij beefd' en weende niet, maar zat aan 't strand
Van eigen leed en zag de golven klimmen.
Haar moeder wist het en zat op de kimmen,
Wachtende bij haar wachtvuur, pas ontwaakt,
Voor haar donkerblauw bed en moedernaakt.
Zij stond en zag haar kind, en uit haar oogen
Gingen smeltende stralen en bewogen
Dampen, ze schudd' het blonde geele haar.
De lucht werd nevelig: een witte baar
Van licht verdronk de sterren en uit groen
Van dampen blonk het maankindeke toen.
Zij plaatste hare voeten weinig maal
Zonder geplas diep in den damp. Een schaal
Van zilver schepte ze vol vuur, dat scheen
Haar in 't gelaat, het lichaam was beneên
Donker. Zoo kwam ze naar haar kind, heel hoog
Gloeide haar helle aanschijn voor den boog
Des breeden hemels. Als een tijgerin,
Zoo kwam ze daar, die naar een welp zoekt in
Een klippige woestijn. En toen ze vond
Haar zitten, knie en arm gevouwen, stond
Ze naast haar, kolossaal. Maar geen van twee
Zeide nog iets, noch boven noch benee.

Ze dachten aan hetzelfde, als een moeder
 Die 't kinderleven leeft en die te goeder
 Ure en hulp haar kind'ren is. Zij beide
 Dachten dat vreugd nu op was en dat lijden
 Nu klaar gemaakt werd. Maar het jonge kind
 Genoot toch hiervan ook, jeugd overwint
 Legers van pijn en neemt de sterke stad
 Der toekomst hopen in. Verwonderd mat
 Ze nog de diepte van haar eenzaamheid,
 Vond in verwond'ring troost, hoe eind'loos breidd'
 Eenzaamheid zich, nu hij niet meer den dag
 Vulde . . . , waar zou hij zijn? . . . en weder zag
 Z' hem voor zich rijzen als van goud zoo zuiver.

Anders haar moeder. Want een zacht gehuiver
 Woei over hare leden. Als een plas
 Die in de donk're venen rimpelt, was
 Haar huid somber en trilde en haar hoofd
 Schokte haar lokkenvracht. Leeuwin beroofd
 Van haar liefst jong, maakt wanhoop eerst roerloos
 Dan brult ze 't uit. Zoo stond ze ook een poos
 Voor zich te zien, toen kreunde z'. Een onweêr
 Dat ver gehoord werd. Als een zwaneveer
 Voor een windstoot, zoo stoof Mei op en voor
 Zich zag ze donk're voeten, den romp door

De lucht heendonkeren en hemelhoog
 't Felle gezicht, dat nu voorover boog.
 Het kwam omlaag en in de schittering
 Der moeder blonk het kind. Het licht beving
 Haar borst en armen die ze open had.
 En moeder zette bukkend het vuurbad
 Op een berghelling en het rozeblad,
 Haar kind, nam ze toen tot zich, één arm om
 Haar ronde knieën, één om de kolom,
 Den fijnen halszuil, en ze zette zich.
 Vurig lichtte de lichter, weelderig
 Drukte het kind de lippen in haar borst.
 Het leek een zuigeling die niets dan dorst
 Heeft en met dichte ooge' uit moeder drinkt.
 Zij deed ze ope' en vroeg: »Moeder, wat blinkt
 Daar zoo en doet den nevelschemer zijn
 Als rook van brand? O blusch nu al dien schijn
 Van licht en laat me u in 't duister kussen."
 Haar moeder blies het vuur uit en van tusschen
 De bergen golfde weêr de nevel aan.
 Het leken ruiters die op 't slagveld staan
 Te wachten op 't commando. Als het komt
 Rijden ze voort, hoefslaande, rug gekromd.

En toen ze lang gezwezen hadden in
 Geheime kamer van de neveling —

De maan waakte daarin, een regentes
 Van Scandinavisch rijk gelijk, prinses
 Mei deed haar oogen slapen vol en rijk
 Aan zinnebeelden, maar te glans en prijck
 Stonden de moederoogen — toen ving aan
 De Maan zooals een maanstroom door woudlaan :
 »Kindje, wat denkt ge, wat brandt in uw oogen ?”
 Zij wenteld' in haar armen en dronk togen
 Oogenlicht in en school nog dichter aan,
 En sprak: »ik zie uw hoofd voor starren staan
 Moeder, en in uw hoofd twee oogen, maar
 Sluierende nevel zweeft om, 'k weet niet waar
 Ze eigenlijk staan, o het is als een kolk
 Vol lauw badwater, zoo als melk die 'k molk
 Op vroege morgens, smaakt het in mijn mond.
 Toch dorst mij, moeder, en de morgenstond,
 Geloof ik, is nog ver, van klare stilte,
 Baar licht en zuivre zon als zeezilte.
 Moeder, die mind' ik zoo, zou nu voor goed
 Mijn hoofd zoo warm en dof zijn en mijn bloed
 Zoo dronken omgonzen. O ik ben vol
 Van bloed donker als wijnmoer, waar verschool
 Zich toch mijn oude zelf, de blanke Mei?
 Ik ruik zoo zware geuren en voorbij
 Mijn oogen valt een zwaar zwartrood gordijn.
 O moeder help mij toch, wat kan dit zijn ?”

Zij antwoordd' en het was zooals de wind,
 Die 't waaien aanvangt na zonnemiddag: »vind
 Ik u zoo weer, mijn blonde dochter, hoe
 Gulden en blond waart ge, nu zijt ge moe
 En al te warm en rood. Maar wacht, ik zal
 U weer versnennen en uw lijf een hal
 Maken van jeugd en kracht en kalme koelte."
 En bukkend gaf zij haar de borst. 't Gestoelte
 Der rots droeg stom dat zware godenpaar,
 De Maan en Mei wier overvloedig haar
 De moederbuik bewolkte. In den nevel
 Zoog zij haast sluimerend; als door een hevel
 Uit een vat in een ander, stroomde melk
 Uit moeders tepel in de mondekelt.
 Zoo vond ze kalmte in verzadiging.
 Lang bleef ze liggen wijl de nevel hing
 Over den afgrond, en slechts nu en dan
 De moeder een zucht uitblies, als een man
 Met peinzen bezig. Eindelijk sprak ze zoo:
 »Moeder, ik heb u lief, ik wilde o
 Zoo gaarne u nu volgen en altijd
 Bij u zijn. — Maar er is nu iets dat scheidt
 Ons, u en mij. Ik zou niet altijd naar uw
 Roep willen luistren en wanneer de schaduw
 Uw rijk belommerde, zou ik daar niet
 Meer blijven kunnen. Waar het ver verschiet

Des hemels rood zag, zou ik eenzaamheid
 En licht gaan zoeken. Moeder, hoe verblijd
 Maakt het me dat ik weet wat zijn genot
 Is, zal ik hem nu daar niet zoeken tot
 Ik voor zijn huis sta? op den drempel zal
 Ik zijn voetafdruk kussen en den schal
 Van zijn stem zal ik ook misschien wel hooren.
 Moeder, zijn liedren zijn als zuilen, schoren
 Ze niet marmerpaleizen, blindend wit?
 Daarin zijn rood verlichte kamers, zit
 Hij daar niet aan het eind' en wacht en wacht?
 Zie, ik sta op den drempel, zie, hij lacht
 En wenkt me, ja wel wordt hij nu mijn koning.
 Hier ben ik, hier ben ik, zal dit mijn woning
 Nu voor goed zijn? o, 'k zal haar maken mooi.
 Zij is al mooi, zie ze hangt vol van tooi,
 Zomers gebloemde hangt, winters kristal,
 Met ijs behangen en met rood koraal
 De wanden, o ik zelf begraaf me in rozen."
 Zij hield verschrikt in en bij tusschenpoozen
 Lachte ze nog wat na, haar moeder niet.
 Die sprak en 't was als wind door rusch en riet:
 »De watervallen en de zilvren stroomen
 Verlaten ook de bergen, en de boomen
 Verliezen ieder jaar hun lieve loof.
 Mijn kindren waren eens me als een schoof

Van aren, nu zijn er al zooveel heen.
 Waar zijn ze? ik weet het niet, hun gladde leên
 Dansen al lang niet meer op mijne aarde.
 Die heeft u ook zoo gaarne en bewaarde
 U schatten veelkleurig, duizenderlei.
 Gij wilt ze niet? nu, ga dan ver van mij."

Zoo als een schip in zee, zoo stak ze af,
 En als een luchtbal daalde ze, ze gaf
 Geen schijnsel meer, liep over d'aard in schauw.
 Tot dat ze bij een meer kwam dat heel flauw
 Lag op te golven in de duisternis.
 Daar stond ze en weende uitkijkend, een nis
 Zoo leek de zwarte lucht boven het water.
 Een populier stond naast haar, klein, een hater
 Van stilte, die nu ook zacht ratelde.
 Haar tranen ruischten, bladen zwatelden.

En ze leek dood. Toen trad Mei zachtkens na
 Op meisjesvoeten, 't was als zoete vla
 Zoo vleierend wat ze zei: »O wees niet boos
 Moeder, ik bid u, want al wat ik koos
 Uit wat gij geven wilt, het zou mij zoo,
 Zoo ongelukkig maken sinds een boo

Van zoo veel pracht en teêrheid tot mij sprak.
 'Gij weet en hoorde 't niet, ik zou als slak
 Op één boom kruipen, nu 'k op vleugelen
 Een wereld daags kan zien en in een ren
 Den top bereik der gouden pyramide,
 Der groote wereld, waar de dampen zieden
 Van 't heetste kokende geluk, waar ik
 Hem weerzien zal, al was 't een oogenblik.
 Ook gij zocht blauwe grotten met uw licht,
 Bracht één er heen en hield uw straal gericht
 Zóó dat hij sluimren kon, door 't bladerscherm
 Zaagt gij toch schemeren zijn hals en arm.
 Moeder, denk aan uw jeugd, toen voor de zon
 'Ge u zelve schuil hield en Endymion.''
 Zij bukte en hief haar kind langzaam omhoog,
 En zag haar aan, haar kussend, en bewoog
 Langen tijd niets, toen zette ze haar neer,
 En Mei liep heen, een kind, dicht aan het meer
 Stond nog de Moeder en bleef staan, een boom.
 Nevel en wind vloot om haar en de zoom
 Van 't donker land ontving soms overstroom
 Van troebel water, als een man een droom.

Niemand zag mollige Mei nu meer dien nacht,
 Luimige sater niet noch het geslacht

Der Faunen die op de heuv'len spelen gaan.
 Ook niet de elven die in hun lange gewaan
 Achter elkander als een karavaan
 Wandelen door de mist om te beraan
 In groote vergadering, wat er is te doen
 Den volgenden morgen tot den heeten noen,
 Als elvekindren alle te slapen gaan
 In de lelieëbladen op de waterbaan.
 De blinkende sterren keken wel nieuwsgierig,
 Lindeloof babbelde wel en 't waaide zwierig
 En heuchelijk door 't bosch, maar dat was al.
 Niemand wist waar ze was, geen berg, geen dal.

Maar toen de zon ontbloede, d' uchtendwinden
 De bladerwouden zaligden — een hinde
 Gelijkend draafde ze uit een koel woud.
 Naakt, met schuimdroppen van een val; badkoud
 Daverde achter haar een cataract.
 Daar hield ze stand, waar 't boombosch in de vlakt'
 Als stadsmuur opstaat rond de rotsen om.
 Daar stond ze en ze stond er als een bloem,
 Als bloemegeuren waren hare woorden:
 »Vader, uw rijzenis vervult de boorden
 Des hemels met uw licht, gij laat wel schijnen
 De donkere nachtwolken als rijke mijnen,

Gouden en zilveren, o vader, reine
 Welwellust, bronwel, uit wien de fonteinen
 Van alle licht vervlieten, geef ook mij.
 Ik berg het in mijn oog, dat fonkelt blij
 Om uw verborgen licht, mijn blonde haar
 Groeit er van op zooals het koren waar
 Het gouden zaad viel en de zomerregen.
 Geef, geef het mij, nu ik de nieuwe wegen
 Bereizen ga — ook Moeder gaf mij melk.”
 Hij hoorde het, licht stroomde, en door elk’
 Opening drong het in haar blanke lijf.
 Het licht was zuiver goud, maar als een zeef
 Haar blanke huid, het was nog zuiverder
 In haar, het sloeg naar buite’ als lichtschitter:
 Een rozeknop zamelt zóó licht, de roos
 Brandt er tot aan haar dood van — toen een poos
 Het licht gebrand had en geheel verteerd
 Wat zwaar was in haar, voelde ze als geveert,
 Gepluim van vogels zich, en aan een kind
 Van morgenkoelte en van nachtewind,
 Dat op een hoogen boomtak boven sliep,
 Vroeg ze zoet klagend, ’t was als vroeg gepiep
 Van vogeltje ontwaakt, nog niet bij stem:
 »Roep nu uw vader, wilt ge, weet ge hem?»
 Die richtt’ het hoofdje hooger op en float,
 Een fijn gelijnd geluid, en uit het rood,

Het Oost, kwam Morgenwind op grooten vleugel,
 Een windpaard draafde naast hem aan een teugel.
 Ze zei: »ik wilde waar de wolken zeilen
 Willoos voor wilde wind, daar wilde ik wijlen.”
 Ze zei dit lachende, — hij zag haar aan
 Hijgende met z'n paard terwijl de blaas
 Schitterden en de paardemanen rilden.
 Hij zei: »Ik was waar bloemevaten spilden
 Hun geur, de zon zijn licht, o gij zijt meer
 Dan bloeme en zon, 'k verlaat u nimmer meer.
 Mag ik u wiegelen en suizelen
 Rondom uw oor waar wolken duizelen?
 Ik voer u voort, vrees niet, ik doe geen kwaad.”
 Hij lacht', hun oogen glommen, als geblaas
 Van een jong schaapje zei ze haren dank:
 »Ik dank u wel, maar laat mij mijnen gang
 Alleen gaan, blijft gij hier, laat uw adem
 Mij streelen, dat moogt ge.” Zij stild' haar stem.
 Hij knikte wat droevig. Maar toen hij zag
 Haar lachen, spiegelde hij weer haar lach.
 Toen ging hij heen en uit een open plaats,
 Een plein in 't woud, woei uit zijn vol geblaas;
 De teere lucht woei vloeiend met een vaart
 Omhoog, hinnekend draafde de windhengst rond op aard.

Als op een sofa, maar die was er niet,
 Zoo dreef ze eerst voort door het laag gebied
 Der vlinderen — er zat nog een kapel
 Hoog in een boom bij bloemwoning, »vaarwel,
 Vaarwel" lispelden Meilippen heel zacht.
 Toen trad naar binnen hare oogenwacht,
 Blanke soldaatjes die diep in haar hoofd
 Hun wachthuis hadden, en ze keek verdoofd.
 Een oogenblik. Toen werd het koeler en
 Ze zag de wolken bij zich: »ik herken,"
 Zoo sprak ze teeder, »mooie paarden u."
 Het was een heele kudde, maar niet schuw
 Steigerden ze of schudden hunne koppen.
 Langzaam dreven ze voort, zij met hen, open
 Hemelen door, gelijkend op de rook
 Die niet de schouw ingaat, maar waar ontlook
 De houtvlam, daar ook wijlt en hangen blijft,
 Minnend de menshekamer. »O verdrijft
 Mij ook nog niet," murmelde Mei nauw hoorbaar.
 De wind hoorde het en de luchtverstoorder
 Staakte zijn adem, alles stond. Toen scheen
 De zon met heeter stralen en trok heen
 De wolken al hooger en hooger, zoo
 Trekken visschers het net en visschezoo
 Naar boven, langzaam gaat het door veel visch.
 Sommige wolken zag ze als een vlies

Van zeepsopbellen, daar dreven doorheen
 Strepen en cirkels kleur, dieper beneen
 Zag ze soms zware zwarte als een golf
 Voor storm, heel hoog en ver weg hing een kolf
 Vol witte stoom, die draaide om zich om.
 De zon scheen vuriger ; als uit een kom
 Die zomers in de hei staat na plasregen —
 Somber schouwen de heuvelen, de wegen
 Loopend er in staan onder — daar slaat uit
 De lucht het licht en maakt de plas zijn buit,
 Rimpelend wit, en drinkt het water op —
 Zoo vrat de zon de heele wolkentroep ;
 Alleen wat ruige damp bleef over, die
 Dwarrelde weldra ver weg in 't verschie.

En hooger dreef ze als de roode vogel,
 De Nijlflamingo dien de gouden kogel,
 De zon, ook aantrekt, zijn gekromde nek
 Ligt in karmijnen vleugels en gelek
 Van goud glijdt langs zijn blank' en roode veeren..
 Zoo was haar drijven en haar zachte scheren
 Langs strandeloos liquide oppervlak.
 En altijd stijgende. Het blauwe dak
 Leek zwellende omhoog te gaan, de aard
 Lag heel omlaag en leek een heete haard

Vol bonte vlammen groen en nevelwit.
 Hoe blauw was 't om haar, boven haar, haar rit
 Zoo zonder schommelen en eindeloos.
 Zij waaierde haar vingers soms, de roos
 Bibbert zoo soms haar blaas in stillen tuin.
 De dag was nachtstil en de zonnekruin
 Maakte zijn haren als een gouden tent.
 Soms rees ze op en stond dan overend
 Lachend tegen de stilte als een klok.
 Dan lag ze zich weer neer en droomrig trok
 Ze hare knieën als een kind op, sliep
 Dan in tot dat een droom haar wakker riep.
 Ten laatste lag ze ruggelings, niet meer
 Bewoog ze, dacht toen in die atmosfeer,
 Dacht overluid: »Nu wild' ik dat hij kwam
 Daar boven en mij heel ver met zich nam.
 Zoo heb ik ook wel eens een enkel lam
 Zien achterblijven van het schapenheer
 Des avonds in het duin, dan keer op keer
 Terwijl het graasde, keek het blatend op,
 Heimweeënd, maar dan boog het weer den kop.
 Zoo wil ik ook tevreden wachten, nader
 Kom ik hem toch. Ik dank u." En haar vader
 Knikte ze toe zoo als een avondbloem
 Die 't windeke goênacht knikt. En de roem
 Des hemels, 't zonlicht, schudde vroolijk 't haar.

Ze lag denkend en sprekend op de baar
 Der lucht nog lang: een vrouw denkt vaak haar wensch
 En spreekt hem uit, heenlevend langs de grens
 Van werkelijkheid en 't scheemerig gebied
 Waar Hoop zingt nachts en daags haar tooverlied.
 Slapende droomende dreef ze weer: een boot
 Eenzaam in zee, die uit den gladden schoot
 Van één golf overklimt in anderen —
 Vroolijk dansen die naast elkanderen.
 Zoo leek de lucht ook in haar zaligheid
 Van gladde stilte, waar d' oneindigheid
 Des ethers nog wel niet begon, maar in
 Uiterste fijnheid aandreef wolkekring.
 Die zag ze 's avonds, alles lag diep blauw.
 De zon was onder, 't leek een stedbouw
 Van vroolijke Mooren in een Spaansche streek.
 Koepels zwollen omhoog met lichte streek
 Als van penseelen en een minaret
 Stond als een slank meisje. In stille pret
 Bogen zich de arcaden voort en voort,
 In eindelooze gangen: ongestoord
 Hing daar een schemer in verzadiging
 Van licht en luchtige bevrediging.
 Daar dreef ze heen en door de witte gangen
 Dobberde ze, zacht ademend verlangen
 Ging van haar uit en vulde het poreus

Wolkmarmer met warmte, wijl zonder keus
 Ze voortzeilde. Nu steeg ze langs zaalmuren
 Naar 't bevende doorzichtig dak, dan turen
 Bleef ze naar buiten voor openstaand raam.
 Blank was de wereld waar allen te saam
 De scharen vaarden van de hemelingen,
 De starrenrij, zoo als ze eens ontvingen
 Hun plaats en orde van een grooten God.
 Dan daalde ze weer schommelende tot
 Haar voeten raakten wonderlijkst mozaiek,
 Daar vleide ze haar roode lijf: muziek
 Leek ze te hooren en die blies haar voort
 En weer terug en op — in zomeroord
 Speelt zoo de wind met roosblad afgewaaid.
 Toen lokte haar een open zaal, daar laaid'
 Langs gladde wand een klaar hemelsblauw vuur,
 De vloer weerkaatst' 't, als in morgenuur
 Het meervlak den ontwaakten ochtendhemel.
 Daarbij zat luchtig op een broozen schemel —
 Alles leek damp en schemer — lichte maagd,
 Gemaakt van blozen en lachen, als het daagt
 Waart zoo wel eens een wolk voorbij de zon.
 Vóór haar een spinnewiel, waarvan ze spon
 Honderde draden die als stralen waren
 Van water, zooals wat in zilveraren
 Springt van de zwarte rots in waterval.

Dat stroomde heen en spartelde uit de hal
De gangen in als honderdmond'ge beek,
En Mei trad in, bleef in de deur, toen keek
De spinster vragend lachend op, haar aan:
Mei vroeg: »wat spint ge en wat zijn die draan?»
Murmelend gaf het meisje haar de woorden:
»Ik ben de wolkespinster uit het Noorden,
Ik spin de fijnste wolken die het hoogst
Drijven en draven, bloesems uit den oogst
Die 't zonlicht over dag maait van de zee.
Het fijnste komt het hoogste, dat verzamel
Ik in een kluwen, zie hoe den belhamel
Een kudde al gevolgd is uit mijn zaal.
Gij ziet ze ov'ral weiden zonder tal.
En mèt woei zich een nevelvenster open,
En beiden keken en ze zagen loopen
En klimmen schapewolkjes, wit gevacht,
Zooals in zee de golven schuimgevacht.
Sommigen doolden af, leken alleen
Te loopen droomen, kijkend voor zich heen.
De meesten gingen samen in één pas,
Alsof 't een leger van soldaten was.
En zij sprak van het brandend blauwe vuur:
»Wilt ge hier wachten tot het morgenuur?
Kom dan, en zit hier bij mij en vertel
Op uwe beurt, ik spin, maar hoor toch wel.»

En Mei kwam nader, legde zich languit
 Bij 't voetje van de spinster en 't geluid
 Begon toen heen te stroomen met 't geruisch
 Der neveldraden door die deuresluis:
 »Ik heb een zoeten naam, mijn naam is Mei,
 Ge kent me wel, denk ik, want niemand bij
 Alle de elven en de veldegoden
 En waternimfen en de witt' en roode
 Winden en al de luchtverhevelingen
 Was er of kende Mei wel, alle dingen
 Boden ze mij wel aan voor éénen kus.
 Maar 't kussen gaf mij hartepijn en dus
 Vluchtte ik vaak, maar niemand was dan boos.
 Ik dee en elk dee al wat ik verkoos.
 Nu heb ik maar één wensch en die zal ook
 Wel weldra, denk ik, vrucht dragen, ontlook
 Maar ooit wenschbloesem in mij, dadelijk
 Hing ook de rijpe vrucht daar rijkelijk."

Toen zweeg ze een pooze stil, begon toen weer:
 »Er is iemand, ik weet niet waar, 'k begeer
 Heftig te weten waar hij is, gij weet
 Het wellicht wel." De ander zei: »hoe heet
 Hij, is het iemand van lage aarde?
 Daar kom ik nooit. Maar is het dat hij waarde

Hier rond, vroeger of later zag ik hem.”
 Mei sprak: »Den morgen en de vogelstem
 Ge kent die niet, boven de blanke weide?
 's Avonds in 't eenzaam boschje langs de heide
 Den nachtegaal en dan den ganschen dag
 Het ratelen der bladen en den lach
 Van alle glanzende aardsche wateren?
 Ge kent die niet, hoor dan zijn naam en ken
 Lente en lachen, mij en mijn Mei-jeugd.
 Balder, zoo heet hij, Balder.” En van vreugd
 Schreide ze uit, terwijl zijn naamgeschal
 Klaarde den nevel van de hemelhal.

Toen d' andre dit gehoord had, schreide ze.
 En toen ze uitgeschreid had, antwoordde
 Zij zoo, terwijl hun beider oogen glommen
 Van tranen, om hen blauwe vlammen klommen:
 »Balder, zijn naam is balsem en als dauw.
 De open ooren van een jonge vrouw
 Drinken hem in en vullen 't diep lichaam
 Met weeld' en 't klanken van zijn rijken naam.
 Omdat ze dan het hoofd boordevol heeft
 Van dat geluid en in haar oogen beeft,
 Achter haar oogen, zijn wild flikk'rend beeld,
 Zoekt ze hem ook, ik weet het, en verbeeldt

Zich 't vinden al vooruit, o 'k weet het wel."
 En toen schreide ze weer, zooals een wel
 Die overloopt en den grond drassig maakt.
 't Getouw stond stil en 't laatste weefsel raakt'
 Al uit de deur. Zoo zaten ze heel lang,
 Beide droomend, zoo als één gezang
 Aan de eene hoop, herinnering aan de aêr
 Geeft bij het hooren, wonder-wonderbaar.

Nevel werd rozerood, het blauw verbleekte,
 De zon verscheen en gouden stralen weekten
 De witte dampen: beide stonden op.
 Twee lammeren gelijkend, op een heuveltop
 Opstaande na den slaap en traag ontwaken.
 Mei aan de hand der ander, door het blaken
 Van 't rijke licht langs een smal wandelpad,
 Een wolkezoom, een kustestrand als wat
 Langs Holland en de zee ligt, zandig wit.
 Totdat ze samen stilstonden en met
 De oogen beide naar één zij gekeerd,
 De eene sprak »ziet ge waar het geveert
 Van deze wolk in eindelooze zee
 Uitsteekt als havenhoofd? Dat is de ree
 Van waar ge gaan moet. 'k Laat u nu alleen."
 Toen keerden ze zich tot tot elkander heen

En kuste de een de ander op den mond.
 Toen wendden ze zich van elkander rond,
 Wandelden uit elkaar, de eene kon
 Haar voeten haast niet houden, d' ander spon.

Daar lag de luchtzee stil te wemelen,
 Een zee van atmosfeer, de hemelen
 Van ether bleek daarboven, daar stond zij,
 Flikkerend ruischte een zeemelodij.
 En zittend bleef ze daar een heelen dag
 En nacht, terwijl dat ééne beeld gezag
 Voerde in haar met vochte' en warmen adem.
 Ze was zoo vol van hem zoo als met wadem
 Van nevel is een bosch op herrefstdag.
 Anders beweegt er niet in en de dag
 Kent niet dan mistbeweging, mistgeluid.
 Soms weende ze eens even en vlood uit
 Haar mond een murmeling, men kan een hoen
 Zoo in de struikenschaduw hooren doen.
 Ze had niet één gedachte en geen woord
 Kan daarom zeggen wat ze dacht, gehoord
 Kan niet het teerste worden van een ziel.
 Zooals de aarde als er regen viel,
 Zomerregen, druppelend met geruisch,
 Uren aan uren dat een warm gebruisch

Het heele woud vult onder hooge kroonen
 Van zwaar gestamde boomen en de schoone
 Bloemen in 't gras vol worden van dien dauw —
 Zoo was het innigste dier jonge vrouw
 Eindeloos groot en boordevol gevuld
 Met schemering van hoop, dat ongeduld
 Geen plaats vond waar er volop was bereid
 Van weelde in die tegenwoordigheid.

Ze wist niet dat ze ergens was, wel waren
 Haar oogen open en bewogen baren
 Van lichte nevel voor haar, maar ze zag
 Ze niet, noch hoe de luistre nacht den dag,
 Verving, de dag den flikkerenden nacht.
 Ze was geheel alleen en hield de wacht
 Alleen bij eigen ziel, wat of er ging
 Binnen en om en uit dien tooverkring.

Wjl ze zoo mijm'rend bij zichzelve waakte,
 Twee jonge goden over zee genaakten
 Wedijverend, met flikkerende voeten.
 Mei kon ze hooren lachen, 't was als toeten
 En stooten op jachthorens toen ze voor
 Haar langs gingen omzwierend en een spoor

Van trilling maakten in de zonnestralen.
Zooals twee wielrijders: die doen hun stalen
Raderen wieleren dat licht rondspat,
De cirkels draaien en het witte pad
Glijdt weg: ze loeren op elkanders wielen
En trappen vastberaden, in hun zielen
Is nijd en haat, voor 't doel de ééne wint,
Maar de ander haalt weer in en rijdt verblind
Van wanhoop hem voorbij. De laatste trap
Slaakt los menschengejuich en handgeklap —
Zoo snelden ze verder en het zonnelicht
Bedaarde weder. Mei stond opgericht
En keek nieuwsgierig, ademend diep in
Als een ontwaakte en een nieuwen zin
Voelde ze in zich als een zeebries waaien.
Toen vloog ze op van af de wolkenkade
De ruimte in dwars door het zonnelicht,
Want anders was daar niet, ze hield gericht
Gerep der voeten naar den loop der goden.
Wel gingen die veel sneller, 't waren boden
En loopers in het godenland, maar toch
Zag zij ze lang, verdwenen rook ze nog
Olieëngeur die van hun schouders leekte
En in de zon versmolt in damp en weekte
Zich wijder uit, dat was een geur'ge gang.
En Mei geleet nu eens de waterslang

Die door de sloot zwemt, 't lijf gelijk een staart
 Al slingerend, dan een makreel, met vaart
 Doorschiet die 't water in blauw schubbejak.
 Dan weer een ekster onder 't bladerdak
 Van helder woud, zijn vlucht daalt en verrijst,
 Hij vliegt in 't blauw en wit en vliegend krijscht.

Totdat ze kwam waar slagorden van vlammen
 Branden als in bataille, oranje dammen
 Van vuur, als eeuwenoude wouden hoog.
 Daar knetterde niets, maar stillekens omvloog
 Telkens een nieuwe vlamvlaag uit de oude:
 Vlammen als palmebladen en als gouden
 Waaieren in een balzaal langs den wand.
 Rijen van vlammen als wanneer in 't land
 Een leger vijanden valt en in den nacht
 De stille zwarte bergen onverwacht
 Bersten van vuren van het groot bivouac.
 Zij vloog in 't vuur, dat wijdde als een wak
 Zich uit in 't ijs, waar Oostewind op blaast.
 Een poos ging ze door vuurprieel, verbaasd
 Hoorde ze tongen lispelen en ruischen
 Van woorden als van bladen, maar de sluizen
 Der vlammen lieten haar toen uit, toen juist
 Ze blijvend hooren wou wat of er ruischt.

En verder zwom ze als een groote visch
 Die ook stil in de diepe wat'ren is.
 Haar oog was diep en koud, verwondering
 Waakte beneden in haar, zonderling.

Toen kwam ze bij hemelsche voorhangen
 Van zij en zon, zooals de doorgangen
 Van zalen der Chineezen zijn: figuren
 Er in gesponnen waren vreemde dieren,
 Griffioenen, vampyrs, en bloedroode draken
 Met kronkeltongen in getande kaken.
 Ze zag de pooten bij het openwaaien
 Zich traag bewegen, en de zijden baaien
 Der sleepgordijnen haar langzame staatsie
 Uitzetten en opgolven, en de natie
 Der beesten woei mee op, heel eindeloos:
 Beweging heel ver weg, geluideloos.
 In kleur groen, violet en rozerood
 Afwiss'lend zwol het zeil, het leek een vloot
 Van stevenende schepen onder zeil.

Die snelde ze voorbij, en toen, terwijl

Ze niets zeer duidelijk zag, want inspanning
 Maakte haar oogen blind, het hoofd vol, ving
 Rondom haar een muziek aan, minnelijk.
 Ze wendde' het hoofd dan hier, dan daar, van schrik
 Verblijd, maar zag niet veel, een enk'le bloem,
 Een eg'lantier, en soms het opgedoem
 Van donk're rozen uit een rozebosch.
 't Werd bloemvoller om haar, maar alles los,
 Het week al uit en niets was zeer nabij;
 Boven en om haar hing in geur een rij
 Lichtende muzikale bloemen, schal
 Van zware wat'ren ver af, overal
 Een enkel vogeltje, zingend' heel schel.
 Ze streefde moei'lijk voort en voelde knel
 En dwang om armen, eensklaps vogelvrij,
 Voor haar een beekdooraderde bloemewei.
 Een bron stond als een koelvat op te schuimen,
 Een beek sprong uit dat bed en door de ruime
 Weide dwalende weidde hij zijn golfjes.
 Muziek makend zaten er engelenelfjes,
 De beenen in het water, aan den oever —
 Triangels klankten, snaren gonsden doffer.

Voorbij, voorbij, de wei werd als een hei,
 Donkerder grond, en zonlicht's melodij

Onhoorbaarder aldoor, een groote avond
 Dommelend opdoemend, met duister lavend'
 Oogen van Mei die nu een vleermuis leek,
 Rondzwermend nachtziek in een schaduwstreek.
 Heel langzaam roeide zij nu naar het duister
 Dat voor haar lag, het lokte met gefluister
 En nam haar in zijne vouwe' en plooiën op.
 Nieuwe wond'ren, want een geestentroep
 Schoof daarin voort, reusachtig, en een kudde
 Mammouthen drijvend, dat het duister schudde
 Zooals de bergen, als de aarde schokt.
 Ze waren zwaar gearmd en zwaar gelokt,
 Ademden nevels, zelve nevelig.
 Ze trokken rond, niet haastig, drongen zich
 Zelve en anderen voort met zwaar gesteun
 En soms een roep, terwijl een bosch gedreun
 Geleek te geven van vallende eikenboomen.
 Een leegte, stilte. Toen zag zij aandoomen
 Woester wolkende damp, te voorschijn reden
 Ruiterscharen vechtende, met de kleeden
 Zwaar hangend om de zwarte paardenruggen.
 Knodsen vielen, menschen vielen — en stugge
 Kreten, en wraakgerochel klom. — Walkuren
 Dreven vechtenden voort en breede gieren
 Wolkten nog na. — Toen werd weêr alles stil
 En groeid' een woud op met dof bladgeril.

En door die godendroomen, droomeheg,
 Terwijl het lichter werd, zocht ze haar weg;
 Ze zag nog in de verte wezens nad'ren
 Tusschen de boomen: groote grijze vad'ren
 En blonde vrouwen door den witten damp.
 Die vluchtte ze en zocht het open kamp,
 Dat zag ze door lichtgroene bladeren.
 En 't bosch verdween zoo als op raderen
 Een trein van wagens op een lange brug;
 Daar leek wel alles toekomst en terug
 Zag niemand ooit: een nieuwe heerlijkheid
 Opende poorten: had ze haar verbeid?

Een blanke straat daar voor haar, watervlak
 Tusschen twee vastelanden, daaruit stak
 Aan d'overkant omhoog sneeuw witte toren,
 Gebouwd uit blokken ijs, van uit de voren
 Der blokken lekte het ijswater geel.
 In elk blok scheen de zon, en van geheel
 Den toren daald' en stroomde watergoud;
 De toren was hemelhoog opgebouwd
 Tot diep in 't blauw, maar lager op kanteelen
 Zaten er groote duiven zich te streelen

Met gladde bekken in het glad geveert.
 En naakte mannen zaten ongedeerd
 Door duizeling, op de klaroen te blazen.
 Zoo stond een toren daar water te wazen
 En blanke manne- en duivekleur, terwijl
 Mei zacht aanvloog, zoo als een sloep met zeil.
 Voor die sublime poort van ijzig marmer
 Woelwater brak op marmertrappen, warmer
 Leek dat te worden van gebruis en licht,
 En beider schuim doorzichtig als gedicht
 Uit licht en water, tot een fraai geheel
 Van lichtgeflikker en watergespeel.

En door dien toren liep een doorgang door,
 Daar liep ze door, terwijl hoog van een koor
 Bij de gewelven jonge stemmen zongen,
 Blanke en roode gezichten zich verdrongen
 En overkeken naar den gang van Mei.
 Zij lachte wel omhoog maar trad voorbij,
 Ze hoorde ze nog fluistren en verhalen;
 En toen door lange gang, een gang van zalen,
 Vol zalig licht; heel eindeloos omhoog
 Gingen de vlakke wanden: regenboog
 Van kleuren zeefde het doorzichtig dak.
 De vloer lag vol van kleurenlicht, dat brak

Door glaze' en ijzen koepels, eindloos hoog.
 En door de muren zag ze, en haar oog
 Toog telkens nieuwe zalen in, ze stond
 Soms even stil, hoorde zij niet den mond
 Van Balder zingen in een verre hal:
 Was 't schateren van den lichtwaterval?
 Waren de wanden water, licht of ijs?
 Hadden de kleuren daar eigen paleis
 Gebouwd alleen, of waren het de zangen
 Muziek van Balder die in rij en rangen
 Hun hallen daar hadden, waar binnen zij
 Aten en dronken eigen melodij?
 Soms zag ze heel ver in een corridor,
 Een wit gewaad verdwijnen, en te loor
 Ging dan haar vragend roepen van zijn naam.
 Balder, Balder, ruischte langs wand en raam,
 En trillend gonsden golven licht het voort.
 Eens was een zaal verlicht, zooals het Noord
 Is 's winters van het blauwe Noorderlicht;
 Daar stond een enkel manbeeld opgericht,
 De oogen open, vinger op den mond.
 Daar was het stil, alleen een vlag woei rond
 Van kouden wind, met pijnboomengejammer.
 Aan de overzij zag ze een lichte kamer,
 Daar stond een jonger vrouwbeeld opgericht,
 Daar was het licht van zuiderzon, 't gezicht

Bloeide van bloed, de voeten stonde' in bloemen.
 Een vinger op den mond en winde' als droomen
 Vloeiende om haar, zacht vloog 't blonde haar
 Omhoog, viel over de ooge' als droomeschaar.
 Verder, verder, het voetgetree liep heen
 Over de kleuren, 't waren ijs of steen,
 Het leken jaspis, parelmoer, saffer,
 Noorsch rood graniet, en spiegelen porfier;
 Alles was spiegelen, het leek alsof
 Daarin gedaanten schemerden, als loof
 Van boomen in rivier die langzaam trekt —
 Want elk beeld bleef daar leven, eens gewekt.
 Het was daar stil, maar door de stilte drong,
 Begon te gonzen een geluid, een gong
 Wordt zoo gehoord in zwart Indischen nacht.
 't Was zwaar en bang alsof een heel volk lacht.
 Het licht verschrikt' er van, verdonkrend even,
 Maar lichtte toen weer, en het kleurezweven
 Ging ongestoord van boven naar benee
 Weer door en weer naar boven, en ze glee
 Ook door die kleuren naar dat gonzen heen.
 't Werd zwaarder, maar er flikkerde doorheen
 Als stralen bliksem soms een schaterlachen,
 Als geele bliksems wen den donderwagen
 Thor trekt met onweersvrachten; maar allengs
 Hoorde ze helle klanken of een mensch

Spreekt tot een volk, of boven het gelui
 Van 't heele carillon, de zware bui
 Van klepelslagen: damiaatjes hoog.
 En eindlijk ziet ze waar in koepelboog
 Een span van poorten staat met goud getuigd,
 Die ziet ze niet maar loopt snel aan en buigt
 Het hoofd eerst even, hoort en wil heenloopen,
 Maar blijft en bevend doet de deuren open.

Stilte. Ook Mei stond stil. Daar was een hal
 Schel schaduwloos licht, 't kwam van overal.
 Een rij van mannen en een schittering
 Van glas en zilver, in een breeden ring
 Om lang gestrekte tafel. Dak of wanden
 Waren niet zichtbaar, bloemen in guirlanden
 Omhoog, terzijde, en gesponnen loover
 Boven, terzij, met boomenlichtgetoover.

Diep heel ver achter in zat op een rots,
 Klein leek die in de verte als een schots
 Van ijs in zee, een oud gebaard man, die
 Stond op, bokaal ter hand, en uit verschie
 Ziende naar Mei galmde hij deze woorden —
 Allen verrezen, stonden langs de boorden

Van het banket, zooals de rijen riet
 Golvend en buigend waar de stroom vervliet.
 Hij sprak: »Ik zie een duifje in dit nest
 Van doffers, wenscht gij iets, dan waar het best
 Gij zocht den oudsten, zwaksten, wijsten, mij.
 Wie zijt ge?» En nadat de mannenrij
 Schatering en bokaalklank stil had, zei
 En zong ze dit lied uit — het was zooals
 Een vrouw zingt in een zaal, uit haren hals
 Springen de klanken in de stille lucht,
 Benee drinken de hoorders het, geducht
 Schallen de wanden. — Zoo schalde haar sopraan:
 »Luistert, luistert mannen, ziet mij aan,
 Luister o koning van het eind der zaal.
 Klaar is de maan, klaar is de manestraal,
 Klaar is het starrehaar, klaar is de nacht,
 Koud is het manevuur, koud is de winternacht,
 Klaar is het manekind hier in uw koningszaal,
 Ziet ge het manekind, koud als de nacht?»
 Sommigen rilden, één zett' aan den mond
 Den warmen wijn, maar stilte was in 't rond:
 »Luistert, luistert mannen van dit huis,
 Luister, o koning, naar dit woordgebruisch.
 Goud is de zon, goud is de zonnepijl,
 Goud is het zonschip, goud is het zonzeil,
 Gulden de avond, gulden de havenmond

Waaruit de zon zeilt, vroeg in den morgenstond;
 Hel is het zonlicht, helend het zonneheil,
 Goud is het zonnekind, hel die de zonne zond.
 Ziet ge het zonnekind, gij die hier woont?

Koel is de maan, heet is de zonnestraal,
 Samen wonen ze binnen één hemelzaal.
 Ik ben het manekind, zooals de mane koud,
 Ik ben het zonnekind, heet als het zonnegoud."

Toen sloegen sommigen hun bokaal tot gruis,
 Allen schreeuwden en het heele huis
 Wankelde daverend, — terwijl Mei ging
 Dalend en rijzend buiten om den kring.
 En allen keken waar ze langs kwam om,
 Sprekende als ze aankwam, vóór haar stom;
 Was ze voorbij, dan spraken wel de oude
 Goden bewonderend, maar wie de gouden
 Haren nog hadden, keken haar na, dan
 Keerden ze zwijgend weer tot spijs en kan.
 Ze zagen haar de steenen van de rots
 Beklimmen waar, hoog in zijn koningstrots
 Wodan ter neer zat en zijn baard neerhing.
 Hij had alleen een tafel en de ring

Der goden brachten hem om beurt de spijsen.
 Men zag Mei nadren, en Wodan oprijzen,
 Toen zaten ze te zamen: als een duif
 Zit bij een paardekop in paardერი.

En aan het maal zaten de goden aan,
 Jonge en oude goden. Mei zag z' aan,
 En zocht naar Balder, maar hij was er niet.
 De tafel leek de hemel als men ziet
 Den melkweg; als dat schittren was het gonzen
 Der stemmen eerst, met nu en dan het bonzen
 Van een nieuw wijnvat in de zaal gerold.
 Hier brak er een gelach los en dat hold'
 Uitgelaten de tafel rond, dan schudden
 De hoofden, dan weer stiller — als een kudde
 Van schapen graast, wordt dat geluid gehoord.
 De schittring van 't gebekerte omboord
 Met wijn, de bekers in de blanke handen,
 Als fijngesteelde bloemen, rijen tanden
 Tusschen volle lachende lippen, met
 Haar, wange' en oogen met een glans gebet.
 Het maal ging voort, de herten en wijnvaten
 Werden geopend, wijn en bloed gelaten
 In glas en schotels, tafels stroomde' er van.
 Wijn gorgeld' in de roemers en één kan

Brak en de wijn brak uit als uit een bom.
 Allen schreeuwden stampend er rondom.
 En langzaam aan begon 't gezwaai van rompen
 En 't wankelen der hoofden, schepen dompen
 Zoo in de golven als de storm begint,
 En morrend brommen als wanneer de wind
 Door 't leege touwwerk raast der visschersvloot,
 Die op de ankers rijdt in watersnood.
 En zoo terwijl rondom een fel licht scheen,
 Glorie van licht, waarin het maal beneen
 Een zee geleek in 't woelen, waar de zon
 Op brandt en flikkert, water gromt, begon
 Mei en ze boog zich tot den ouden man,
 Die luisterde, stil voor zich ziend: »Wodan,
 Waar is de schoonste god, o waar is Balder?»
 Zoo valt een boom om, zoo als van zijn schouder
 Zijn hoofd voorover viel, zijn oog werd dof
 Terwijl dat viel, zijn handen met een plof
 Vervielen van de tafel op zijn knieën.
 Hij werd veel ouder en zij zag bezijen
 Zijn hoofd vergrijzen en zijn huid werd geel.
 Ademloos en grootoogig zag ze, heel
 Zijn oude lijf rillen en beven, wolken
 Over hem gaan; gekreun zooals het bulken,
 Runderebulken, hoorde ze in hem.
 Boven en rondom ving orkanestem

Het klagen aan, de lucht werd zwart, en hagel
 Begon op tafel klettering, gewaggel
 Greep tonnen en okshoofden aan, de zaal
 Werd laag door dampen en door wolkgedaal.
 Stommer werden de goden, een voor een,
 En stijf van schrik, ze bleven nog bijeen
 Zitten zooals ze waren, wijl rondom
 Als wolvehuilen windeloeien klom.
 En midden in dat stommelen rees toen Wodan,
 Een oud man met een grijs gebeente: »goden,
 Zoo sprak hij, heden is al vreugd vervloekt,
 Het is mijn zoon, 't is Balder dien zij zoekt.”
 En alle de goden bogen zich ter neer,
 Steunden de hoofden op de armen, meer
 Hoorde niemand dan doffer rouwgeklaag.
 En als een herder stond Wodan, en laag
 Was ook zijn hoofd gebogen, 't was als zong
 Hij vóór: een treurlied — 't gonsde op zijn tong.
 En de godessen hoorden in 't verblijf,
 Spelend en spinnend, en ze zaten stijf
 Luisterend als zomerbloemegroepen eerst:
 Hieven zich langzaam op en vingen teerst
 Gefluister aan, staande dicht bij elkander,
 En namen haar gewaden en toen zonder
 Geraas of lachen, in een blanke rij
 Als reizende zwanen gingen ze voorbij

Haar hooge deuren en door de portalen.
 Ruischende als de sneeuw kwamen ze dalen
 De drempels af, de hooge ramen in
 En hoorden Balders naam, en leed en min
 Deden ze weenen waar haar groepen stonden
 Onder donkere boomen, waar ze vonden
 Opene vloeren, knielden ze wel neer.
 En 't vrouwejamm'ren ruischte er zacht en teer
 In 't mannemomplen, zoo als waterwel
 Ruischt in de herfstbosschen, droevig en schel.

Een was er droef en stil en dat was Mei,
 Zij kon niet weenen, in zich voelde zij
 Leegte en eenzaamheid — want heen was hoop.
 Die daar had zitten spelen — en 't verloop
 Van koud bloed maakte nu haar lichaam kil.
 En zij zat stil en voelde alleen geril
 Over haar rug, toen de Asinnevlucht
 Vloog in de zaal met duivekengerucht.
 Herin'ring kwam haar aan Idoena's naam
 En zoekend keek ze rond waar ze te saam
 Hurkten als duiven op den duivenslag.
 Er zou wel iets van zijnen zonnedag
 Glanzen nog in heur haar en van zijn kussen
 Haar bloed nog blaken. Maar ze was niet tusschen

De anderen, omdat ze bleef te bed
 Waar jonge Balder vroeger kwam en met
 Haar sliep, en droome' als opgebloeit van rozen
 Sproten en stilden haar liefs minnekozen.

En toen terwijl rondom de bodem dreunde
 En buiten onweer, en de goden kreunden
 En mompelden, ontbloeide dit gesprek:
 Mei's woorden wat den lentevogelbek
 Ontwelt; maar Wodan's, wie terwijl de boomen
 En blaas doen sidderen, de windestroomen.
 En telkens bij zijn naam dan werd geslagen
 De lucht van schrik en konden zich niet schragen
 Noch zuil, noch god, noch rots, noch boomehagen.
 »Balder, Balder, waar is hij, wie bergt hem?»
 »Van hier verdwenen," gromde Alvader's stem.
 »Weet niemand waar hij is, komt hij niet weer?»
 »Niemand weet dat, hij komt hier nimmermeer."
 »Was hij hier jong en blijde en danste en zong?"
 »Zijn stem klinkt, schaduw danst nog waar hij sprong."
 »Was 't heele huis niet licht als Balder kwam?"
 »Wee mij, wee mij, wien hij het licht meenam."
 »Lachten de goden dan, bloosden godinnen?"
 »Met hem trad zaligheid de zalen binnen."
 »Was hij de blankste en de blinkendste?"

- »Zijn oog het lichtst, zijn stem het klinkendste.”
- »Balder, een hemelster, een dagebloem.”
- »Balder, een woudvogel, Walhalla's roem.”
- »Balder, een springfontein, een waterval.”
- »Balder, een zonneberg, een bloemedal.”
- »Balder, Balder, waar is hij, wie weet hem?”
- »Niemand meer weet hem,” gromde Alvaders stem.
- »Idoena, minde zij dan Balder niet?”
- »En nog, terwijl zij ook dit wee geniet.”
- »Hoe wachtte zij hem, werd de avond geel?”
- »Op rozebed, onder vioolprieel.”
- »Hoe kwam hij dan in haren arm, vermoeid?”
- »Zóó niet, maar straalgekroond en lichtgeschoeid.”
- »Hij had om zich glorie en geuredamp.”
- »Elk zijner handen was een lichte lamp.”
- »Balder, zijn leliehuid had oliegeur.”
- »Balder, zijn prachtig bloed had purperkleur.”
- »Balder, zijn lijf zoo als een koningstroon.”
- »Balder, een koningskind, een Wodanszoon.”
- »Balder, Balder, waar is hij, wie weet hem?”
- »Wij weten niet,” gromde der goden stem.

En aldor was de zaal vol woest gewuif
 Van windbewogen nevels en gestuif
 Van bladeren. Het water buiten botste
 Tegen de fondamenten, en er klotsten

Brokken van golven voor de ramen op.
 Zoo loeit de stoomketel na nieuwen schop
 Van steenkool en zijn vlam en water razen,
 Zoo als de wind daar rondging en de wazen
 Van dampen voortdreef, nieuwe achter hem.
 En Wodan stond daarin en hield zijn stem
 Van nu af stil, en ook de goden zwegen
 Als mannen om hun koning neergenegen.
 En toen zei zij: »nu mannen luistert nu,
 Ik zelve zag hem: breng een tijding u.”
 Die zon kwam schijnen in den droeven tuin:
 In stilte klom de nevel in de kruin
 Der boomen, onder werd het klaar en klaarder.
 's Avonds na stortregens wordt zoo de gaard' er
 Lichter en lichtst van en vol diamanten
 Van zonschijn en van regendroppels, kanten
 Van spinneweb, bedruppeld en bekleurd
 Weven de struiken, elke bloesem geurt.
 En nogmaals zei ze: »mannen, luistert nu,
 Ik zelve zag hem, breng een tijding u.”
 En weder klonk dat helder uit en stilde
 Als milde olie golvemomp'len, rilde
 Nog voort en uit en om en vloog toen ook
 Idoena's kamer in, en toen zij rook
 En proefde stille effenende troost,
 Verrees z' en dronk hem in en even poosd'

In voorgevoelen, wat dat voelen meen' —
 En murmelde en liep zoo murm'lend heen.
 En binnen kwam ze en ze zag ze staan,
 De goden en godinnen, wijl Wodan
 Alleen stond ernstig — door elkander stonden
 Ze daar en blonken en hun open monden
 Spraken, dat zag ze en blozende hoofden
 Geleken bloemen en oogen beloofden
 Vreugde door schittering, en groote handen
 Gingen de lucht door, vroolijk, en de randen
 Satijn en zij streelden de vloer in slepen.
 Zij zagen haar en gingen als de schepen
 Ter zij, bij vlootrevue, maar één bleef staan
 Heel diep en aan het eind der lichte laan.
 En zij, Idoena, wankelde door het midden
 Naar Mei en trad dicht aan, en om haar midden
 Legde ze zacht een arm en vleide het hoofd
 Langs schouder en langs boezem: vol geschoofd
 Staan zoo twee bundels aren op den akker.
 En uit haar oogen waakte een geflakker
 Van blikken en haar hand begon te streelen
 De haren achter Mei en zacht te kweelen
 Leken ze iets, verstaan kon niemand dat.
 En de andre hand had als een grooten schat
 De hand van Mei in zich en greep en knelde
 En kuste ze optillend en ze telde

De vingers een voor een met haren mond.
 Balder, Balder, ruischte het en ze wond
 De armen om haar, of ze Balder was.
 En zoo beweegt in wind het lange gras,
 Zoo als de woorden haar, die beide, Balder.
 En zoo als wind de takken aangrijpt, schald' er
 Hooger en hooger rondom uit den drom,
 Balder, Balder, en armen sloegen om.
 »Hij leeft, zei ze, hij leeft, want ik zag hem.
 Hij leeft en zingt, ik hoorde zijne stem.
 O goden, hij zong mij een droomelied,
 Een godendroomenlied, ik voelde niet
 Mij zelve meer, hem, hem, een tweede hem.
 Ik snelde mee en week mee met zijn stem
 In blinkende oneindigheid, als in
 Koelende meeren, ik was zonder zin,
 Muziek alleen, niets van mijn dierbaar zijn
 Voelde ik meer, verloren, maar gekwijn,
 Gesmelt in tonen, 'k zelf een lang accoord.
 Ik hoor hem zoo altijd en heb behoord
 Hem na dien tijd en nu altijd, voor goed.
 Hij zweeg en is verdwenen en mijn bloed
 Stroomt ook weer langzamer, maar diep daarin
 Vaart altijd nog het schip herinnering.
 Hij zong van u Idoena, 'k heb gezocht
 Uw huis, of hij daarin verwijlen mocht."

En rondom hingen blijde aangezichten
 Als appels en de godenoogen lichtten
 En glansden, wijl ze allen naar Mei zagen.
 Idoena lachte en lachend liet zich dragen
 Door even groote Mei die haar omving.
 Ze kuste haar en nogmaals en ze hing
 Om haar zooals de blauwe bloemerank,
 Clematisbloem haar kelk hangt aan de slanke
 Aanzwelling van een vaas. Daar was heel lang
 Alles heel stil terwijl een ieder drang
 Van vreugde in zich voelde en begeerde
 Luide klanken en lied'ren: onbeheerde
 Zuchten soms vloden uit benauwde keel.
 Eindelijk hoorden zij een zacht gestreel
 Van vingers langs harpsnaren, want één god
 Was stillekens heengegaan en had het slot
 Van Balders zale opgebroken en
 Zijn cither zich gehaald: te murmelen
 Begon dat achter de vergadering —
 En allen schemerden van glimlaching.
 Hij speelde een lied uit: niemand zag om,
 Maar allen voor zich neer, en hielden krom
 Het hoofd gebogen, tinteling van klank
 Spronkelde op hen neer, als drupjes drank.

Maar Wodan stond recht op, bewoog het haar
 Heene en weer boven de godenschaar.
 Toen dat lied uit was spraken allen samen
 Zich naar elkander buigend, zoo beramen
 De vogels in den herfst hun langen tocht.
 En allen lachten en Idoena zocht
 Met stil verlangen al de hooge deur,
 Of ze niet open ging en haren heer
 Doorliet, zoo blank weerkeierend van de reis.
 Nu leefde hij, kwam weer, zoo zong een wijs
 Haar minziek zingend hart, en zij zag rood
 Boven haar hals en kwijnend droomend bood
 Ze hare lippen al in leege lucht.
 En om haar fladderde de witte vlucht
 Asinnen al met Mei en vroeg haar hoe
 Het lied van Balder was, maar zij hield toe
 Haar mond en sprak niet veel, maar keek altijd
 Idoena aan met liefde en met nijd.

Een dans. De heele menigt' danste voort
 Van 't eind der zaal. Rondom werden verstoord
 Van uit verblijven blond gelokte vrouwen.
 Lachende kwamen ze, wèl opgevouwen
 In haar gewaden, zoo zijn edelsteenen
 Flikkerend in satijn, zooals zij schenen

Met voet en boezem uit heur waden uit.
 Vooraan den stoet Idoena, Balder's bruid,
 Zij tripte het marmer met haar warme voeten.
 Dan dansten allen: en de heele stoeten
 Kwamen vooruit, gehande armen dreven
 Naar voren en de golven lokken bleven
 Meegaan van achter op de lucht. Een enk'le
 Wendde het hoofd en lachte, en het tink'len
 Klonk als een Roomsche altaarschel. Daarna
 Kwamen de rijen goden, een hoera
 Weerklonk dreunend: dat schreeuwde groote Thor;
 Daarachter and're goden grijs en schor.

Wodan bleef eenzaam, droef en hopeloos.
 Toen hij alleen was, stond hij nog een poos
 En zette zich toen neer, zeer zwaar en droef.
 En stilte en peinzen maakten toen een groef
 Rondom hem donker, waarin hij neerzat.
 De zaal werd donker en de gansche schat
 Van 't maal werd donker, donker werd het brein
 Van Wodan, daar blonk nog zijn oogenschijn.
 Hij zonk in peinzen en twee zwarte raven,
 Als doodgravers die 't koude lijk begraven,
 Vlogen zacht aan en zetten zich voor hem —
 Lang nog luisterde hij naar raad en stem.

Mei was daar nog en zat een einde ver
 In 't duister en ze blonk er als een ster,
 Aandachtig kijkend naar den ouden god.
 Buiten danste de menigte en tot
 Haar kwam gelach en voetgeschuif en drok
 Gepraat flauw hoorbaar, en hoog in den nok
 Der zaal hing nevel, gonsde nog wat wind.
 En bang en banger werd ze als een kind
 Dat voor een oud man wordt, met haar alleen.
 En uit haar angst stond ze toen op en heen
 Vluchtte ze zonder omzien en ging ver,
 Dwalend door 't donker als een lichte ster.

En ze werd eenzaam en ze vluchtte verder,
 Een schaap gelijkend dat den boozen herder
 Ontkomt en nu alleen graast en weer kan
 Een kant opgaan naar eigen wil. Moe van
 Anderer blijdschap was ze en eigen leed.
 En langzaam liep ze, zag niet, en ze beet
 De tanden op elkaar, want er is nijd
 In ieders droevig hart bij vroolijkheid.
 Ook stond ze nog eens stil, daar achter was
 Het blank paleis, het glinsterde van glas

In koepels en in torens, daar was nu
 Weer binnen 't licht van vreugde aan, schaduw
 Alleen had zij: »O Balder, ik min meest
 Uw jonge rijke jeugd'', dat was haar geest
 Een troost, en plots'ling sloeg hoog op in haar
 Een golf van trots, ze schudd' het volle haar,
 Zooals een vroolijk paard de staart, en liep
 Sneller en sneller als een paard. — Daar diep
 En breed en hoog was weer de blauwe rijkheid
 Van zon- en etherbrand, die zijn gelijkheid
 Niet heeft, maar zelf zich brandt en nooit verslindt.
 Het vuur vecht daar met vuur, géén overwint.

En toen ze ver was in die vlakke, stond ze
 Een lange wijl weer en nadenkend vond ze
 Een groote blijdschap in zich, want ze dacht
 Nu zekerder dat hare lange wacht
 Niet lang meer duren kon — zij zou nu komen
 Dicht bij zijn woning, zouden dan haar loome
 Lippen om liefde vragen, o één kus.
 Ze drong dicht bij hem, voelde droomgesus
 Als wiegde hij haar heene en weer weder.
 Ze liep ook heen en weer zooals een veder
 Verloren op een vijver door een zwaan,
 En bijna kwijnde ze en bleef weer staan.

En hij werd in haar tegenwoordigheid
 Zoo duidelijk dat haar neusgaten wijd
 Zich openden, alsof z' hem voor zich rook.
 Toen dacht ze aan de aarde en er dook
 Voor hare ooge' een bloemeschepping op,
 Van violette' en primula's, gedrop
 Viel neer van geurdoortrokken avonddauw —
 Zoo rook ze hem en kwijnde en viel daar flauw.

En langzaam werd ze toen henengetrokken,
 Te droomen liggend, zoo als met al vlokken
 Sneeuwbus de lucht doortrekt. En om haar henen
 Vloten de murmelwinden, en de beenen
 En armen waren diep in geur verholde.
 En heure haren over haar, ze vulden
 De blanke vlakke van haar borst, bewogen
 Even op wind omwarend in dien hooge.
 Toen was ze werk'lijk schoon want hare ziel
 Was ganschlijk in haar, geen begeerte viel
 Nu meer naar buiten, o een echte bloem.
 Waar drijft gij nu heen, gij Mei, die ik noem
 Mijn eigendom, gij die mijn duiventil
 Al lang zijt, in wie alle duiven stil
 Neerzitten, mijn gedachten, of ook vliegen
 Naar binne' en buiten en zich mogen wiegen

Over en om u, Mei, mijn lieveling.
 Zij zullen u wel volgen, hun gezwing
 Wordt nog niet moe, maar gaat gij niet te ver?
 Ik zie u haast niet meer, gij zijt een ster
 Zoo hoog, het is alleen mijn zwakke oog
 Dat u nog volgt, mijn lippen worden droog.
 Waar drijft gij nu toch heen, mijn lieveling?

Toen ze zoo, lang gedreven had, toen ging
 Ze overeind weer, zóó, zooals een duiker
 Te water, in haar handen vond ze een ruiker
 Van violette' en primula's en lachte,
 Nu wist ze zeker dat ze Balder wachtte.
 Ze fladderde ook voort maar droomend traag,
 En dacht aan hem en aan de eerste vraag
 Die ze hem doen zou, o maar éénen kus.
 Toen voelde ze zijn lippen en 't geblusch
 Zacht sissen op haar mond, en in haar vingers
 Zijn vingertrillingen, in blonde slingers
 Der lokken zijnen aëm, en o zijn wang
 Nu tegen haren en ze ging haar gang
 Weer als zoo even omgevallen verder.
 Zij was zich geen gevoel bewust, toch werd er
 Aldoor in haar gespeeld door veel gedachten,
 Als muzikanten die hun hoorders wachten

En vast probeeren snaren van viool.
 Zoo klonk het in haar, die niet hoorde — school
 Haar zelf dan weg en wilde niet genieten
 En hooren en de toonen zacht zien schieten
 Dooreen als strengels struik met bloem begroeid?
 Maar toch terwijl gevoel met geuren stoeit
 In haar, vingers van Balder, Balders geur,
 Vaart ze vooruit, de voeten voor, en kleur
 Waait over haar en maakt haar telkens rooder
 En witter van de voeten tot haar schouder.
 Zie, nu ontwaakt ze weer en gaat ze loopen
 Sneller en sneller, laat de voeten doopen
 In schemervuur en rook, zoo is dat blauw.
 Ze is nu vroolijk, zie hoe luw en lauw
 Ze uit haar oogen lacht, ze ziet hen beide,
 Zich zelv' en hem, o nu niet meer te scheiden,
 Ze heeft haar beide armen om hem heen.
 Een gouden woning ziet ze en zijn schreen
 Komen den drempel over, en zij ligt
 Over een leger heen en voelt het licht
 Alsof de roode zon komt in de kamer.
 Zie nu hoe rood haar wangen, hoe de schaam er
 Binnen zijn vuur stookt. Zij verdraagt het niet
 En droomt weer in. — En daar begint een lied
 Weer in haar, dat ze toch niet hoort, hoewel
 Ze zelf het zingt — zoo als uit diepen del,

Door loover, oever en door zon bekoord,
Een bronwel springt maar 't springen zelf niet hoort.

Zoo bleef ze varen vele aardsche dagen,
En zij noch ik weet, hoe noch waar, of vlagen
Van eigen willen haar voortdreven, dan
't Begeerend trekken van een godd'lijk man.
Ik weet 'het niet, want al dien tijd was ik
Diep in u, Mei, u zelf, geen oogenblik
Keken wij rond, maar voelden diep in ons
Een warmte en zachtheid als vogeldons.

En toen zij dan ontwaakte — is 't niet, Mei? —
Toen was het door een koelte: mijmerij
Van nevelen was daar en het was donker
Van donzig vochte nevel, en het wonk er
Als met heel groote oogen. En 't was warm
Als was een vuur niet ver, er hing geen scherm
Boven haar oogen die de starren zagen —
Maar rondom waren wolken zooals hagen
Van zachte coniferen en beneden
Als kussens mos waarop de voeten treden
In 't bosch als 't lente is, dan zijn ze zachtst.
»Nog niet? was hij er nog niet?» Zoet gelachs

Kwam flauw op haren wang, het was onnoodig
 Om nu nog bang te zijn, want werd niet roodig
 De scheem'ring daar? O dat zou hij wel zijn.
 Zij zweefde er henen, maar die roode schijn
 Zweefde ook voort. Ook dat was groote vrede
 Voor haar: zij gingen samen. En beneden
 Veerden de nevelkussens, en van boven
 Werd het ook lichter, 't werd een donk're oven
 Die langzaam aangloeit. Toen waarden gedaanten
 Van hooge taille en licht wit getinte
 Heel, heel veel hooger, en die strooiden bladen,
 Rozen ontbladerend, het waren zaden
 Van licht, want waar ze daalden schoot een oogst
 Van koren licht den nevel door, op 't hoogst
 Rondom Mei's schouderen; zij was heel blij
 Dat zoo ontvangen werden zij en hij.

En langzaam weken alle nevelingen
 Van nevellommer, schaduwnevelingen.
 Die sloegen alle op de vlucht, rondom
 Zag ze vervlieten lichte neveldrom.

En langzaam op begon muziek te tink'len,
 Bloempjes muziek, klokjes muziek, te kling'len,

Klepeltje in klokmantel's glazig huis.
 En elke klank splinterde dan tot gruis
 En klok en klepeltje, want voor één klank
 Waren ze maar geboren, dood tot dank.

Toen gingen henen muziekwolken drijven,
 Ze zag ze niet, maar zag ze wèl, beschrijven
 Strepen en kringen en zich kalm verheffen
 In lichte verte, en ze kon beseffen
 Hun klankenrijkdom in hun volle kleur.
 Teer rose waren ze en zonder scheur
 Noch berst, maar hoog daar barstten ze in regen,
 Wolkbreuk van klank, zoo klankloos opgestegen.
 En regenden dan neder in gordijnen,
 Loodrechte stralen, druppels die doorschijnen,
 Als kralen aangerege' aan Indisch riet —
 Voor 't oor nabij, voor oogen ver verschiet.

Henen vloden zware en lichte klanken.
 Ze voelde in zich heen en weder wanken,
 Als heel jong kind dat nog niet loopen kan,
 Haar lang verlangen, en als krachtig man
 Verdreef dat and're zielsverbeeldingen.
 Was hij er nog niet, dacht ze, Balder, en

Toen kon ze rondzien zonder meer te hooren.
Het leek de aarde, want er stonden koren
Van boomen rondom: lichte populieren
Zonlicht niet weigerend, maar met hun slieren
Het schuddende en trillend. En er gingen
Lichte heuvelen hoog en daarvan hingen
Bloemen in menigt' af. En verder hooge
Wanden van hoogvlakten en daarvan bogen
Zich watervallen tot een duizelsprong.
En haar verlangen werd zóó groot, ze kon
Al deze aardsche dingen niet meer aanzien
Van tranen en van liefde, en in waanzin
Voelde ze hem in ieder ding: ze snelde
Op een boom aan, hem denkend, en ze stelde
Zich voor dien, armen open, en ze viel
Tegen dien aan en kuste en een ziel
Voelde ze in hem; in een sloot die open
Langs boomen lag, stortte ze zich, het loopen
Verrukte haar, diep in zijn worst'lend nat.
Toen werd ze op de lucht verliefd en mat
Dien met heel groote stappen en ze dronk
Hem in en at en streelde hem, gelonk
Gaf ze'm met hare oogen en ze liep
Heel hard door hem, dan voelde ze hem diep.
Ze liep door weiden en op heuvelen,
Ze liep op bergen en door wateren,

Ze liep een wereld af door Balders rijk,
 Overal was ze en zag zijn gelijk
 In alles, maar hem niet — tot dat ze kwam
 In één vallei en daar hem zelf innam.

Ze nam en zwolg hem in, in hare oogen,
 En sprong vooruit en greep hem en gedooogen
 Wou ze niet dat hij sprak, ze drukte hem
 De lippen met de hare toe, hun stem
 Werd niet gehoord, heel lang, ze zat dichtbij
 Tegen hem aan en boog zich, en voorbij
 Zijn borst, haar hals omhoog, stilde ze zoo
 Haar dorst, soms snikkend en ter nauwernoo
 Ademend. Eind'lijk viel haar hoofd terzij,
 En op zijn schouder brak ze in geschrei.

Hij was een man aan wonderen gewoon,
 Wonderen van gevoel, en daarom kon
 Hij zoo gerust blijven zooals hij zat,
 Terwijl zij uitschreide. En in zich had
 Hij weldra ook haar beeld, zooals ze schreide,
 En werd zelf warmer en de handen beide
 Sloeg hij toen om haar en hield zoo haar vast,
 Dicht bij zich, weenend weinig zelf, als was 't

Zijn zusterke, wier weedom bij hem weende.
Toen voelde zij zijn natte tranen, leende
Het hoofd nog meer ter zij en zag weer licht
Door hare trane' en droogde haar gezicht.

Toen zag zij zijne lippen weer, te kussen
Boog zij zich over, en hij voelde tusschen
De zijne haren liefelijken adem,
Een lentedem, en toen kwamen naar hem
Herinneringe' en lichte lentedem:
Hij zelf werd als een lente en er kweelden
Vogeltjes in hem als in jongen boom.

Toen week ze weer van hem en zat in schroom
Naast hem, bedremmeld, met geloken oogen,
En toen haar handen hem verlieten, togen
Bij hem weer in gedachten, zooals kind'ren
In eenen boomgaard komen, ze vermind'ren
De hangend' appels, maar er vallen veel
Meerd're beneê, het gras ziet rood en geel.

En toen ze daar in stilte eind'lijk goot
Kleurige woorden, zelf zag ze schamrood,

Toen was het hem alsof de zon op ééns
 Na 't zwijgen van den nacht en het geveins
 Der bleeke schemering, uit wolkmoeras
 Zich oplaait, blazend, en met zijn geblaas
 Kleuren heenspreidt over de lucht, de velden,
 't Water, ja alle dingen ongetelde.

»Ik ben maar Mei, ik woon maar op de aarde,
 Het waren Zon en Maan, die mij klein baarden,
 Nu ben ik groot want nu zit ik naast u.
 O maak mij grooter, nòg ben 'k klein en schuw.
 O laat mij hooren hier naar uwe woorden,
 Alles vergeten wat mij vroeger hoorde
 Van jeugd en schoon, naar alles zien wat u
 Behoort, o u een boom, in uw schaduw.
 O sta nu boven mij zooals een boom
 En laat mij liggen onder u, een droom
 Verritselen zal ik uw bladen hooren.
 O laat mij niets zijn dan ééne bekooring,
 Een droom van u, o maak mij altijd vol
 Van u, een vrucht die 't zonlicht levend zwol.
 Zie, 'k wil u geven alles wat ik heb,
 Ik deed het altijd, 'k doe 't nog, ik schep
 Honderde dingen uit mij, àl voor u,
 Ik ben zooals een mijn, uit mijn schaduw

Werp ik te voorschijn groote edelsteen
 En maak er bergen van, de zon kan weenen
 Als hij ze ziet, zoo glinstert dat, een beek
 Verstroomt daarvan, van licht naar u, zoo breek
 Ik mij al heel lang, Balder, voor u open.
 Balder, Balder, hebt gij mij zien loopen
 Over de aarde nooit, hebt gij gezien
 Hoe alle aardsche goden kwamen biën
 Aan mij al wat ze hadden, en mijn vreugd
 Om 't al te nemen, mij er mee verheugd
 En lachend, te weerspieglen in een plas,
 Wanneer de maan scheen en het in het gras
 Rondom mij neer te leggen in een keten
 Van schittering en straalgebreek — o weten
 Wil ik dat nu niet eens meer, ik heb u.
 Mag ik nu ook uw kussen drinken, nu
 Gij hier zoo naast mij zit, een groote bron
 Van kussen en van spel voor mij, ik kon
 Zoo erg verlangen naar u in een nacht
 Op aard en in den hemel" — en zeer zacht
 Als wilde ze in iedre kus fijn proeven
 Al haar verbeeldingen, zoo lang begroeven
 Zich hare lippen in de zijne, en
 Ze weende weer en kon niet ophouden.
 En in haar stem liet zij zich henewiegen,
 Zooals een vogel in de zon, niet vliegen

Doet die ook meer, maar drijft zoo doelloos rond
 En voelt de zonneschijn — en zijne mond
 Kuste gemakkelijk omdat haar roode
 Zangerige lippen het aldus geboden.

En toen ze daar zoo zaten als een bloem
 En nog een andre, die saam aan den zoom
 Van 't bosch gegroeid zijn, zoodat ze soms raken
 Elkaar wanneer de wind waait, en het blaken
 Van d' een de ander voelt, de stengels streelen
 En wrijven langs elkander en de geele
 Bloemhoningharten zien elkaar in de oogen —
 Zoo zaten ze en toen terwijl bewogen
 Voor hen veel wondere verschijningen
 Op maat en melodie en deiningen.
 Zoo was dat land waar al wat Balder dacht,
 Hij landsheer en landsgod, zich zelve bracht
 Te voorschijn en ter wereld en bleef leven
 Tot nieuwe onderdanen het verdreven.
 Want al die dingen die Mei voor zich zag
 Waren zijn onderdanen, zijn gezag,
 't Waren de beelden van zijn zielsmuziek;
 In hem zijns lieds geruisch op zijn rhytmiek,
 Maar buiten hem de levendlichte schemer,
 Schimmenafbeeldsels in een spingewemel.

Zoo zaten ze, hij stil muziek te maken,
 Zij, zonder hooren, zag ze wel genaken.

Een schaar van kindren springende en blond,
 Met teere witterozeschijn en rond
 Van arm en beenen, oogen als op kronen
 's Avonds kaarsvlammen zijn en op de konen
 Roode vlammetjes als op vruchtevellen.
 Ze breiden zich in rijen en ze stellen
 Zich naast elkaar: 't zijn jongetjes en meisjes.
 En elk zoekt toen de zijne, met zijn beidjes
 Dansen ze toen: zoo zijn de duizendschoonen
 Binnen het woud, waar zon schijnt, anemonen
 Groeien zoo twee aan twee op zeeëgrond.
 Een fee verschijnt, ze springen om haar rond
 Opkijkend en ze leunen aan haar beenen,
 Grijpen haar handen hoog, gaan met haar henen.

Toen wordt het schemering en avondgroen,
 Doorzichtig watergroen beneê, er doen
 Zich dons en dunne dauw op. Donkerder
 Wordt alles en er is geen grond meer, ver

En hooger wordt de nachtehemel zichtber.
De maan komt op, de nevel wemelt, licht er
Phosphorisch mos en paddestoel, weerlicht
Het heen en weer van zomerbliksems, vliegt
Het van dwaallichtjes in de lucht, de zicht
Der maan slaat ze verblindend af het graan,
Het stargekroonde graan, van hare baan?
De lucht is vol van leuge' en twijfeling,
Maar langzaam donkert het, zijn halven ring
Verbergt de maan en haar twee scherpe dolken,
Donder gaat om, aandobberen de wolken.
Stil is het en de lucht is vol van zwart,
Het is vol zwoelte, leeg van licht, het hart
Van de nacht zelve klopt niet meer, is dood,
Het nacht-lijk is nog warm, het zwart is rood.
Violen bloeien uit dat zwarte op,
Twee blauwe bloemviolen, licht valt op
Hen niet, vanwaar?, maar zelve hebben ze
Blauw licht in zich, en daarvan lichten ze.
Ze spinnen en vlechten zoo een groot prieel,
Een wieg van blauw gebloemde, evenveel
Aan wederzijde — en toen was het klaar
En wachtten ze en keken naar elkaar.
Twee bleeke wezens traden toen te voor,
Dicht aan elkaar gedrongen, onderdoor
De armen hadden ze elkanders armen,

De hoofden naar elkander, zoo verwarmen
 Z' elkander met hun oogen, om hen heen
 Is niets — zij tweeën zijn geheel alleen.
 En d' eene spreekt en dit zijn hare woorden:
 »Gij zijt geheel in mij en ik behoorde
 U al zoo lang, ik weet niet meer wat is
 Uw of mijn leven, uw gelijkenis
 Ben ik, gij mijn — wordt nu een kind geboren
 Uit u en mij, dat zal ons toebehooren
 Gelijkelijk, omdat wij beide zijn
 Elkanders liefde waard, ik uw, gij mijn.”
 Zoo zeggende verdwenen ze meteen,
 En 't donker ging en de violen heen.

En donker bleef het ook om Balder heen
 En Mei, in hem een zwaar gegons, er scheen
 Voor haar een flikkering van d' achtergrond
 Van zijn gedachten en zij waarden rond
 Zelve er voor, gewikkeld in het duister.
 En zich opheffend hulde z' in gefluister
 Koel, maar haar lippen brandden, ook die woorden:
 »Gij zijt geheel in mij en ik behoorde
 U al zoo lang, ik weet niet meer wat is
 Uw of mijn leven, uw gelijkenis
 Ben ik, gij mijn — wordt nu een kind geboren

Uit u en mij, dat zal ons toebehooren
 Gelijkelijk, omdat wij beide zijn
 Elkanders liefde waard, ik uw, gij mijn."

Donder knalde en rommelde, groote spoken
 Vlogen een oogenblik rond en neergedoken
 Zaten ze saam, toen schrikten ze weer heen
 En vloten hande' omhoog, huilend uiteen.
 Balder stond hoog, hij leek een rots, diep blauw
 Was heel zijn lijf, zijn haren zwart, en grauw
 Handen en voeten. En hij zeide hard
 Als steenen, woorden: »Nooit, nooit, nooit" en zwart
 Trilde hij zoo als een verbrande boom.
 Hij zei het nog eens: nooit, en als een doem
 Viel dat van boven op de kleine Mei
 Die hande' en voeten uitgestoken, bij
 Zijn voeten zat. En hij ging een eind weegs
 Van haar en stond. En om zich koude en leegs
 Voelde ze, en was blind en wist niets meer,
 Zooals één, doodgevroren in sneeuwweer.

Hij stond en voelde eerst een diepe kou
 Of hij bevroor en ijs werd, en blauwgrauw
 Waren zijn voete, en handen, en een hol

Van ijs in hem, zooals een berg, een schol
 Van ijs die uit de poolzee losgeraakt
 Is en 's nachts ronddrijft, en de zee bewaakt
 In stilte van de blauwe manestrallen.
 Hij rilde van zijn grootheid en deed dalen
 Zijn trillingen als van een hooge trap,
 Zijn lijf, zijn tanden beefden met geklap
 Tegen elkaar, hij lachte als het water
 Dat 's winters nog op bergen valt, het baadt er
 Door ijsbrokken en korsten grimmig. Hij
 Lachte met klatering, maar was niet blij.

Maar stiller werd hij, want hij hoorde koren,
 Koren van zegelied'ren en verloren
 Klanken van solo's helle heldenzangen,
 Hel en verrukkelijk, en op zijn wangen
 Omhoog verscheen een helder rooder gloeien.
 Beweegloos luistrend stond hij naar 't omroeien,
 Vleugel en riemeslagen van muziek,
 Breede slagen, zooals van den wiek
 Van adelaren of als ademtochten
 Van mannen breedgeschouderd, en er zochten
 Ook uit zijn borst de ruimte koele zuchten:
 Als loeien van een stier, groote geduchte
 Geluiden en uitblazingen en woorden.

Om Mei dacht hij niet meer, maar stapte door de
 Hemelen, schrijdend heen en weer, gekleed
 In een sleepmantel van geluid, die breed
 Achter zijn voeten aangolfde: een koning
 Omschrijdend door de hallen van zijn woning.

En ook die tred werd langzamer, hij kwam
 Weer waar Mei zat, en die gedachte nam
 Hem 't kleed geluid af, dat geruischloos viel
 Om zijne voeten. Over zijne ziel
 Spreidden zich toen zeer zachte vleugelen.
 En een gedachte kwam daar als een hen
 Over een kuiken, op zijn hart en veilig
 Voelde zich dat in rust, zooals in 't heilig
 Der heiligen een ark staat zwaar en stil.
 Daar traden binnen, dat de vloer geril
 Van voetjes kreeg, blootvoet'ge priesteressen
 Met lange fluiten, op een rij en tressen
 Doorbloemde blonde welriekende lokken.
 Dat was het medelij met Mei, ze trokken
 Gordijnen weg en toen zag hij haar beeld
 Zittende. Waar hij haar wist zitten knield'
 Hij neer en werd weer als de jonge man
 Als zij hem kende. Uit albasten kan,
 Zijn mond goot hij als balsem deze woorden.

»Nooit kan dit zijn, Mei, dat 'k een ander hoore,
 Ik Balder, aan een ander, zie 'k ben blind,
 'k Zie nooit iets dan mijzelf, niet u, mijn kind."
 Dit zei hij en hij legde ook zijn handen
 Op hare schouders; zooals in warande
 Een bloem al vroeg in 't jaar de zon ontdooit,
 Ontbloaide zij, de koude smart ontdooit'
 Ook in de tranen die haar ooge' ontvloeiden;
 En zij sprak zijne woorden na, die boeiden
 Met nieuwe pijnen haar: »zie ik ben blind,
 'k Zie nooit iets dan mij zelf, niet u, mijn kind."
 En toen sprak Balder deze woorden of
 In leegen dom een orgel spreekt en dof
 Mompelt langs wanden en door de gewelven —
 Maar 't spreken klimt tot klatren, klanken delven
 De stilte open en geheimenissen
 Uit alle hoeken en de heil'gennissen.
 Zoo sprak hij: »'k ben als gij geweest, ik ben
 Nu zoo niet meer, als niemand meer, ik ken
 Nog wel mijn oude zelf, die gaat nu dood.
 Te zien, te zien, dat was mijn vroeger brood
 En drinken, en te hooren en te voelen
 Wat rondom is, de hitte en de koele
 Kleuren en ademhaling, die er gaat
 Door heel de wereld en elk wezen laat
 Baden door zich en van zijn binnenst maakt

En brandt een oven waar het helvuur blaakt.
 Die verlangt voedsel, dat is 't wreed begeeren,
 De opgesperde kaak, de hand die meer en
 Meer grijpt en vingers haakt en grijpend kromt.
 Die 't al verandert en verderft wat komt
 In zijn bereik, die altijd anders wil
 Wat is, die alles haat wat blank en stil
 Eeuwiglijk is, die schept en baart omdat
 Hij ook zichzelf haat, niet duldend dat
 Hij zelf blijft leven, maar den dood begeerend.
 Zoo zijn èn God èn menschen, die verweerend
 In 't leven staan, en gruzend, en tot stof
 Vallen de een na d' ander, een kerkhof
 Van dood verlangen en verdord gebeente.
 Zij maken nieuw geslacht, verlangend heen te
 Zijn zelf, hatende zich, hatend wat is,
 Willend wat wordt, in woede en droefenis.

Zoo zijn ze ook niet blij met hun gevoelen
 Alleen te hebben in zich, maar ze koelen
 Hun willenswoede en zichzelf af
 Door scheppingen en bouwen zoo een graf
 Voor 't kostbaarste wat ze een oogwenk zijn,
 En uiten zich. Zoo gaf eens Wodan schijn
 Aan wat hij wist en voelde, hij de wetter

En voeler, d' allergrootste, en nu heet er
 Een wereld naar hem, hij is arm, en dood
 Zal hij eens moeten met zijn wereld, nood
 Voelt hij al voor hen beiden, kan niet vinden
 Geluk, een doodswolf zal hen beï verslinden.

Soms komen bleeke oude herinneringen
 Nog in mij op en zie ik van de tinnen
 Van mijn paleis de oude godenwereld
 Zoo als ze was weleer, de vlakke dwarrelt
 Van godendans, ik zie hun groote beelden
 Op maat van hun muziek, en in verholde
 Figuren ken ik nog godengedaanten.
 Soms bloeien struiken om mij en ik waan te
 Slapen op aarde en ik zie de vlakke
 Der zee, de wolken, en het licht dat brak te
 Gruizen eens aan den hemel, waar nu starren
 Gesponnen zijn, blinkend in 't blauwe garen.

Soms denk ik aan een vrouw als toen gij kwaamt
 Zoo even en mij in uw armen naamt,
 Kussend en willend en de smart niet dragend
 Van eigen voelen, uwe liefde, vragend
 Verandering en blusschen van die vlam

Die gij genoten had en die toch nam
 De allerschoonste kleuren in uw oog.
 Soms voel ik nog als gij en ik bedroog
 U zóó zooeven, nu ben ik weer stil
 En waar in mij, en voel wat 'k altijd wil.

Hoor mij nu, Mei: er dwaalt in ieder leven,
 In ieder lijf, een vlam, elk voelt haar beven
 Wel eens of tweemaal, maar niet vele malen.
 De menschen noemen ziel haar, ze verhalen
 Er lange wondere verhalen van,
 Weten niet veel, voeden haar niet en dan
 Sterft ze vergeten en alleen gelaten.
 Kinderen voelen haar wanneer ze na te
 Slapen gegaan te zijn, nog lang ópwaken
 Gedacht'loos starend voor zich, want genaken
 Voelen ze niets, geen beeld, en ook in hen
 Schijnt niets te leven of te mijmeren.
 Dan voelen ze oprijzen en neerdalen
 Hun leven, ademen gaan door de zalen
 Huns harts en onder een hoog oppervlak
 Leeft een nieuw wezen nu het oude brak.

Zoo zijn de jonkvrouwen, wanneer haar jaren

Vollere zijn en zij de lange scharen
 Mannengedaanten 's avonds buitensluit.
 Dan zit ze op een stoel, aan hare ruit,
 Maar ziet niet uit, haar oogen zijn gesloten.
 Zij denkt niet, levensboom is dood, maar loten
 Schiet daar het dieper leven en ze voelt
 Dat wuiven op windadem en windkoelt,
 En huivert, draagt het niet, breekt in geschrei
 Haar oogen open, dan is 't weer voorbij.

Mannen zijn zoó die men de dichters heet.
 Een jong man zoo, die 't slaafsch leven vergeet
 Een uur, een dag lang, en zich zelve hoort
 En naar zich luistert, wat geboren wordt
 Aan leven in zich en de wondre daden
 Die 't dieper zelf bedrijft, en naar beladen
 Winden met klanke' en woorden ongehoord.
 Zoo zit hij wel een uur, daardoor bekoord.

Dat leven heeft een beeld, hoor mijn geluk,
 Zie toe hoe ik den slagboom openruk,
 En hoe er doordringt nu een bonte trein,
 Paarden met belle' en ruiters: schoone schijn.

Dat beeld dat is muziek, want wie kan hooren
 Dien wondren schijn weerklinken of te voren
 Breekt uit die diepste ziel, en slaat te stuk
 Een vroeger leven en zet met een ruk
 Een nieuw tooneel op van het nieuwe leven;
 O zonder beelden, onbegrepen, neven
 Zich zonder schauw of schijn, alléén geweld
 Bobbels van lucht, zeepbellen onverzeld.

Dat is muziek, die heeft met alle dingen
 Niets meer gemeen, en alle vreemde zinnen
 Zijn blind voor haar, geen vormen en geen kleur
 Heeft zij, zij is de lucht gelijk in heur
 Afwezigheid voor 't oog en schijnarmoede.
 Zij is de liefste, allerliefste, moeden
 Die zich moe leefden aan het zien en smaken
 Der volle wereld, drinken haar en raken
 Haar soms met lippen, willen haar altijd —
 Zij geeft van alles hun vergetelheid.

Zielsleven is muziek: dat zijn de volle
 Aanzwellingen gevoel, de eeuwig gulle
 Uitstroomingen van klank, de volle baden

Kokend in wentelende damp, goudzaden
 Van klank, volmaakt, gerond, ronde gewelven,
 Bommen van klank, en ook de zoete schelven
 Waaiig van licht geluid als stapels hooi.
 Sneeuwballen van muziek en uitgedooi
 Van klompen ijs smeltend in eigen water,
 Vogeltjes van muziek en uitgeschater
 Van lachende mannen: elk een heel geheel —
 Een volk van klanken waar elk heeft gekweel
 Eigen aan zich, een scheepsvloot van muziek,
 Elk schip heenvarend op zijn zeilewiel,
 Regen van klank verlatende de lucht,
 Een zingend' aarde met één groot gerucht.

Is zij muziek, is wel mijn eigen ziel
 Iets wat ooit buiten mij, mijzelven, viel?

Dat alles is het niet, 't zijn woorden niet,
 't Zijn dingen niet, 't zijn klanken niet, geen lied
 Verbeeldt de zielsbewegingen genoeg.
 Alles is beeld, is beeld van haar, en vroeg
 Of laat valt het ineen in stof, zij blijft,
 Wat er ook om haar valt en henedrijft.
 Wie dus zijn ziel is, is zichzelf een God.

Ik ben mijn ziel, ik ben de een'ge God.
Er is nu niets meer dat mijn blindheid heelt,
Mijn God, mijn ziel, naast haar bestaat geen beeld.
'k Word stil en niets bestaat meer dan mijn ziel,
Geen ding, geen woord, en niets dat mij ontviel.
Haar wil ik hebben, heb ik, en niemand
Dan zij, mag met mij wonen in dit land.
Ik wil geen toekomst, geen geheugen hebben,
Zij is altijd gelijk, zij kent geen ebben
En vloed, zij is eeuwig, alleen, zij is,
Zij leeft door eigene ontvangenis."

Toen stond hij op en Mei zag een blauw waas
Boven zijn hoofd, zijn aanschijn blonk, als dwaas
Stond hij, de armen uit, en scheen te drinken.

Zij wist dat hij voor haar niet was en zinken
Begon ze langzaam, sneller, en zijn stem
Bleef in haar ooren, dat was al van hem.

III.

Het was de nacht
Toen al de wolken te begraven gingen.
Ik zat waar een rivier ging en er hingen
Treurwilgen over mij, waardoor de wind
Zoet en zoel weende tranen als een kind.
Het was zóó een rivier tusschen twee dijken
Als uit de bergen springt en door de rijken
Van Duitschland en van Holland naar zee gaat.
Het water gonsde, als een overlaat
's Winters des nachts van water, en een tjalk
Kwam soms den stroom af als een donk're valk
Op 't tweetal vlerken, met karmijnrood licht
Voor op den boeg; die leek een zwart gezicht.
Menschestemmen hoorde ik uit het luik,
Terwijl het schip voortdreef, schuim om den buik.
Ik voelde mij zoo droevig, want ik wist

Het droevig lot van Mei en in een mist
 Zag ik nog de vergeefsche lange tocht.
 En in de lucht klaagde het om me, ik zocht
 Naar hare stem maar hoorde die nog niet.
 Wel 't vochtig blazen door het jonge riet
 En kleine wilge' en berken van den wind,
 En 't zoele en zoete weenen, of een kind
 Door 't duister liep en zonder klagen schreide.
 De takken plaste' in 't water, tusschenbeide
 Slokte het water gorgelend, een visch
 Gelijkend, zwemmend in de duisternis.

En toen ik toen de oogen opwaarts sloeg,
 Denkend, waar zou ze zijn? en ondervroeg
 Elk van de wolken voor de hemelen,
 — Ze leken op de groote kemelen
 Zooals ze door Sahara dravend gaan —
 Toen zag ik haar opeens tusschen hen gaan.
 Eerst als een starre met een schemerschijn
 Mind'rend rondom en toen een uit het klein
 Fladdergewiekte volk der vlinderen.
 En toen als eene uit de kinderen
 Die vogels nadoen, hoenders en kalkoenen,
 Met de armen vliegende vergeefs en toen 'n
 Lelieëbleeke, weenend, mijne Mei.

Haar bleeke voeten trillende tot mij
 Kwam ze en zat met mij te zamen aan
 Den stroom, terwijl de boomen loofbelaan
 Ruischten en rilden als onz' eigen harten.
 Het mijne kookte bloed, maar hare smarten
 Bevroren haar van binnen, en ze zei
 Geheel en al niets en zat stil naast mij.
 In vochte regen aan dien breedten stroom
 En midden in dier droeve boomen droom.

En bij het komen van den rooden morgen,
 Toen van het water, uit het loof, de zorgen
 Heenvloden en het zonnelicht kwam huizen
 Met vogels in de takken en het bruischen
 Van golven vroolijk werd, toen zei ze mij
 Wat ik al wist en zei ook rij aan rij
 De Balderswoorden, godd'lijk, wonderbaar.
 Ik werd een tijd zeer stil en dacht veel, maar
 Begreep het niet, want mijne ziel kon niet
 Denken wat ze zou zijn, wanneer ze niet
 Behoeft had aan oore' en ooge' en wensch
 Naar anders en naar meer: dat kan geen mensch.

En warmer werd het en de schaduw kwam
 Onder de boomen waar wij waren, 'k nam
 Haar hand. — Wij gingen langs de dikke dijken,
 Waar 't gras langs wuift en soms bleven we kijken
 Wanneer een stoomboot ver den stroom opkwam,
 Met een sleep schepen, zooals men een ram
 Vooraan ziet gaan voor al de tamme schapen.
 Ook werd in haar weer wakker wat te slapen
 Gegaan was en ze sprong wel naar beneê
 En plukte een bloem en stond er droef tevree
 Boven te zien en hield ze aan haar borst.
 En alle bloemen wilden haren dorst
 Toen stillen, en ze trippelden, en kleurig
 Vonkte het daar en in de luchten geurig
 Ademden ze, wij gingen aldoor voort.
 En ook ter zijde af, en van den boord
 Die weerzijds sluit het breed rivierig water,
 En groote velden in en wei, daar staat er
 Een hooge boom, een zilverpopulier.
 Wij zaten er en hoorden het plezier
 Der bladeren — terwijl de zon hoog klom
 En boven onze hoofde' het loover glom.

En koeien loeiden en de boeren kwamen
 Te melken en te maaien en de ramen

En deuren knersten van een boerderij,
 En wolken komend vulden met geglij
 Van schaduw al de velden en van licht —
 De schaduw kwam wanneer het lichten zwichtt'.

Arbeiders kwamen ook in de bouwlanden,
 En naast elkander zamelden ze manden
 Vol van de donkre aardvrucht en de rij
 Gekromde mannen kropen zij aan zij.
 Dat alles zagen wij heel ver gebeuren
 Terwijl de zon klom en de natte kleuren
 Des ochtends drooger werden en opgloorden
 Eindlijk van goud en ook de klare woorden
 Der bladen boven wij niet meer verstonden.

De stille middag: opblaften wachthonden
 Toen boeren uit het veld kwamen te schaften.
 Ze sprongen aan hun kettingen en blaften.
 En maaiers legden zich diep in het gras,
 Witte en blauwe hemden in het gras.
 De wolken zwierven henen van den hemel,
 Boven de aarde was er heet gewemel,
 De zon stond roerloos boven uit te schijnen,
 De aarde was een warme zee aan 't deinen.

Ik stond toen op en liep in 't weiland rond
 Nu voor, dan achter haar, zoo als een hond
 Nu eens ter zijde en dan voor de kudde.
 En telkens keek ik — en de bladen schudden
 Het zonlicht boven haar, zij klein en rood
 Zat stil en zag mij niet, haar oogen bloot
 Flikkerden door haar tranen kleine stralen.
 Ik liep dan voort en waar het weiland dalen
 Ging naar een sloot, sleepte ik mijne voeten.
 Er stonden bloemen die door het ontmoeten
 Met mijne voeten schommelden, ik ging
 Boven ze langzaam en mijn zwaar hoofd hing.
 Er stond een vrouw tusschen de voorste struiken,
 Van een licht kreupelboschje, en de sluike
 Willegetakken stonden om haar toe.
 Ik kende haar wel, en zij mij, en toe
 Lachten we flauw elkaâr, het was die vrouw
 Die vroeger Mei ontmoet had en geen rouw
 Had willen brengen om haar blijde oogen.
 Zij hief den arm op en hield zoo haar hooge
 Houding, ze wees naar Mei en zeide toen:
 »Weent zij nu ook, in dezen zonnenoen?»
 En dichter kwam ik bij haar, en zei haar
 Het lot van Mei, zij hield haar arm op waar

Ze haar gewezen had — zoo'n pijn had ze.
 Hoorde en ademde en mompelde
 Zelf zijnen naam toen ik gesproken had.
 En zwijgend stonden we bijeen, ze had
 Aldoor haar arm nog uit — hoog boven mij.
 Wij beiden zagen haar, ver, van ter zij,
 Onder den boom en eindlijk zeide zij:
 »Balder en Mei, dat was een schoone droom.
 Als dat geworden was, dan konden loom
 Wij allen nederzitten en wel sterven
 Alle demonen; en wie dan beërven
 De aarde zou . . . maar dit is niet geweest.
 Zij zit daar weer alleen — even verweesd
 Als alle vrouwen zaten op de aarde,
 Die hem eens hoorden en in 't oor bewaarden
 Zijn stem — ik hoorde hem, ook ik ben bleek,
 Als water is, beneê den mist, der beek.”
 Ik rilde van een kouden lentewind,
 We stonden nog en keken naar het kind.
 Zij ging toen heen, de wilgetakken bogen
 Zich om haar, 't hoofd ging boven het bewogen.

Haar oogen gloeiden toen ik tot haar keerde
 Mijn oogen en ik zag dat zij begeerde
 Kussen en teere vingers, zij brandde

Den hemel met haar oogen en de landen.
Gloeïende tranen vulden toen haar oogen
En zij bewoog zich niet ze af te drogen.

Later werd het en ook koeler toen,
De wei met schaduwen en zich opdoen
Van lichte nevel. En wij gingen heen,
Al stil rondom wijl de zon lager scheen.
Wij zagen toen den stroom ook weer terug,
Waar 't water schitterde, waarover vlug
De vogels trokken twee aan twee naar huis.
Toen dacht ik ook verlangende naar huis,
Zij liep met mij, niet ver was meer de stad,
Langzaam donkerder werd het om ons pad.
Der boomen stammen eerst en toen het loover,
Langer gekleurd en rood, maar ook daarover
Sloegen de golven duister en de lucht
Alleen bleef ademen een purpren zucht.
En geele glorie wellen in een glans
Den halven hemel groot, een schellepkranz,
Daartegenover dansten als fantomen
Roode verschijningen op hemelzoomen.

Toen zagen wij voor ons de poort der stad

En toren en daklijnen voor de mat-
Goude verlichting van de breede zee
Des hemels. Muren waren aan de twee
Zijden der poort, waarbinnen wij nu gingen.
En echo's vingen daar wel aan te zingen
Van mijner voeten klank, van hare niet.
De avond was daarbinnen, in 't verschiet
Van straat en gracht hing om het blauwe duister
Der schemering en in de huizen huist' er
De nacht al of de lampen nog niet brandden.
De straten waren stil, maar aan haar wanden
Waar glazen waren, zat een enkele vrouw.
Een oude hier, een jonge daar, in schauw
Der kamer naar de lichte straat te zien.
Eens hoorden ik en zij het melodieuw
Achter uit huis van snaren van een veel,
Eens uit een tuin het heldere gekweel
Van lijstervink, die zat gekooïd gevangen.
En zwarte menschen liepen met verlangen
Naar huis als moede beesten en de linden
Stonden aan grachten droomerig, gezwinde
Rillingen voeren soms door boomkruinen,
Wanneer een lichte wind kwam tuimelen.

Mijn huis was op den stadsmuur opgebouwd,

Ik deed het open en wat binnen rouwde,
De duisternis, werd licht toen zij intrad.
Het was zooals juweel uit een kroonschat
Die uitbeleend wordt in een donkre wijk
En in het huis ligt van een Jood en rijk
Dat duister maakt met gloed en flikkering.
Zoo was zij daar, de kamerzoldering
Schemerde en de donkere hoeken grijsden.
Hoog was die kamer in het huis, er deinsden
Boomen beneden aan de lage straat.
Het raam was open en zij had 't gelaat
Naar buiten waar de zwarte daken waren
Als doodkisten gezet op hooge baren
Voor de begrafenis in zwarten grond.
Een enkel lichtje brandde in het rond
En schimmen sprongen langs verlichte ramen.
Een toren stond niet ver af met de namen
Der twalef uren op de wijzerplaat
Flauw zichtbaar, en beneden in de straat
Hoorden we mannen spreken met elkander.
Een flauwe reukbeladen wind, als brandd' er
Heel ver af wierook ergens in een schaal,
Gestold uit bloemenat en dauw, woei vaal
Voorbij en bij ons in, en de rivier
Gonsde en ronkte niet ver als een dier.
Ik hoord' en zag het ook wel, duizelde

Mijn hart niet zoo in mij en suizelden
 Mijn ooren niet en sloten mijne oogen
 Niet bijna toe. Ik dacht niet, er bewogen
 Nieuwe zinnen in mij, terwijl ik zat
 Ver in het duister en mijn handen nat
 Waren van angst om haar gestalte, daar
 Ze stond zooals ik haar het eerst zag waar
 De wilgen blauw waren voorbij den stroom. —
 Toen zagen wij te zamen uit, een droom
 Leek 't zwarte stadje daar voor ons te droomen
 Met al zijn lichten uit, een man wien loome
 Leden geleiden naar zijn leger, dan
 Droomen bezoeken, een dof droomend man.
 En ook ik legde mij toen neer te slapen
 Maar sliep niet, en zag haar, en dikke schapen
 Van wolken langs den hemel door het raam.
 — En haar zag ik — en zij liepen te zaam
 Omhoog, ik zag ze een voor een verdwijnen.
 De maan scheen, maar ik zag haar niet, wel 't schijnen
 Der sterren en toen ook hun tragen gang
 Over het huis heen, moeielijk — en bang
 Bleef ik van hart, zij doodstil aan het venster.
 Alles was donker en de stilte wenschte' er
 Klanken en woordgeraas, en aamde zwaar
 Van haar naar mij, van mij tot haar, een schaar
 Van lange zuchte' in hangende gewaden.

Terwijl de stilte peinsde om te raden
 Geluid dat komen zou, terwijl ze ried
 En peinsde nog en luisterde, een lied
 Speelde daar al en floot een nachtegaal.
 Het werd geboren uit de stilte, taal
 Van stilte zelf, alsof het zwijgen sprak,
 Onmerkbaar overgaand in spraak die brak.

Haar bracht te zwijgen ander klokkespel,
 Gezongen van den toren, door één schel
 En toen nog vele andre van metaal.
 Een boom van klokken en een kort verhaal
 Van de oude toren, met zijn jonge stem.
 En Mei keek naar hem op en hoorde hem.
 Toen kwam ze binnen en sloot toe het raam
 En lichtte door de kamer, handen saam
 Hield ze, en liep een tijd lang heen en weder.
 En stond toen stil en zat en legde neder
 Zichzelve naast me, naar me toe gewend.
 En haar nabijzijn maakte als een tent
 Over mij heen van veiligheid en schemer.
 Voor mij zag ik twee vlammen en gewemer
 Voelde ik om mij van dier vlammen licht.
 Haar oogen blonken, van haar aangezicht
 Woeien naar mij, op mij, haar ademen

Met breede armen en omvademen
 Kwamen zij mij mijn wangen en mijn hoofd.
 En voller kwamen ze en loeide' en loofde'
 Hun koelte en laafden mij, en een diep water
 Maakten ze dompelend, als stroomen water,
 Gesmolten en gezwollen door de lent',
 Die hare winden naar de bergen zendt.
 Daarin verzonk ik en mijn lijf verdronk
 In ademen van slaap en ooggelonk.

En zij lag heel stil, als soldaat op wacht,
 De voorste voorpost, luist'rend in den nacht
 Of hij den vijand hoort, hij denkt aan huis,
 Aan veel wat ver is, hoort toch elk gedruisch
 Met erg en argwaan breken door den nacht.
 Eerst vlogen wel langs 't raam op veereschacht,
 Eén veer droeg hen gemakkelijk, lichtelven,
 En stonden toen er voor en in zich zelve
 Peinsden ze lang en praatten niets, één zei
 Toen eind'lijk iets, ze lachten toen voorbij.

Wel kwam een jonkvrouw aan: dat was haar zuster,
 En keek op haar, bij 't raam staand' en ze kust' er
 Haar vingers voor, hoewel ze d' oogen wischte —
 Juni, een lichter licht rondom haar mistte. —

Maar onderwijl sloeg binnen haar een trom
 Een doodsroffel — zoo gaan soldaten om
 Voor 't laatst met dooden makker eer hij ligt
 Onder de aard', verborgen voor het licht.
 Ze voelde het begin van kouden dood
 In zich en 't was of stierven in haar schoot
 De kinderen van wenschen en verlangen.
 Ze lag naar boven en ze liet de lange
 Lokken ter neer vallen ter legersteê.
 Haar boezem ging met adem, adem, mee,
 Haar bloote, bleeke voeten blonken in
 De schaduw heel ver weg en om haar kin
 Lichtte een blauwe ademing van vlam,
 Haar handen lagen naast elkander, klam
 En fijn gevingerd op 't geweven kleed.
 En aldoor was 't of binnen haar omschreed,
 Zooals een wind die omgaat 's avonds laat,
 Zooals een kind dat 't oude huis rondgaat
 Voor hij 't verlaat en nog wat speelgoed ziet,
 En er mee staan blijft: 't is zoo groot verdriet.

En 't werd in haar zooals een woud in winter,
 In vreeselijken winter, als de wind er

Vergeefs blaast en de stijve stamme' en takken
 Zich harden ruw en om de open vakken
 Bevroren gras, als steen staan en de maan
 Zijn straal als ijs stort in de boomenpaan.

Zij huiverde en deed mij zoo ontwaken:
 Zij leek een bloem, die onder het sneeuwlaken
 Kou lijdt, niet slapen kan van kou en sneeuw.
 Of als een vogel, sneeuw witte zeemeeuw
 Met roode pooten — 'k leunde op mijn arm
 En ademde op haar en weder warm
 Werd ze als immer, zij een bloedebloem —
 En toen maakte ik mijn adem tot den roem
 Van adem, golfjes klank, veeren van klank,
 En zong een liedj' en zweeg, ze zei haar dank
 Nog niet, want op zat ze en zag mij aan
 En zei als wou ze in haar stem vergaan:
 »Gij zijt als hij, als hij, in uwe stem."
 En toen kuste ze mij, maar kuste hem
 Op mijnen mond, en toen op mijne oogen,
 Maar hare oogen waarden in den hooge.

Toen werd het weder morgen en het pruijen
 Der schemering begon en toen het huilen

Van grijze tranen licht, en ongedegen
 Zilveren druppe', een parelmoeren regen.
 En eindelijk daar waren al de stralen
 Der zon, die 's morgens wonderen verhalen,
 Splinternieuwe en van fijn goud zijn.
 En wij herleefden in der kleuren schijn
 En stonden en wij zagen weer elkaar,
 Zij mij, ik haar in 't goud van hangend haar.

Toen zei ze vele zoete wordeken,
 Een vogel 's morgens, 'k had maar éénen wensch,
 Dat zij daar blijven kon met haren mond
 Waarom zich 't ranken van bloemwoorden wond.
 En onderwijl stonden wij uit te zien
 Naar 't gouden blauw en naar het vlugge vliên
 Der stralen op en over blauwe daken.
 De lucht werd door het licht verguld, te blaken
 Stond op den kerktoeren de gulde haan,
 En hier en daar fladderde een windvaan
 Nog wispelturig op ontstagen wind.
 Heel ver weg vloog en blonk het stroomelint
 Wimpelend door de weiden, waar de ossen
 Rustig in stonden en de wilgen losse
 Takken bewogen en de blaân als vlaggen.
 Klare meerplassen lagen er te lachen

En schaterden van zon, de overstrooming
 Had ze daar nagelaten en de koming
 Der zomerzon ze nog niet opgedroogd.
 Het stadje lag met wallen opgehoogd,
 Daar vlogen onze blikken in als duiven
 Na het omvliegen in hun til, en wuiven,
 Wuivelen zagen wij de buitenblaân
 Der boomen, binnen groen licht, onderaan
 Een enk'le stam de grijz' en geele steenen,
 En in de gracht een trekschuit schuivend henen.
 Toen vroeg ze mij te zien der menschen stad,
 Wat die voor werke' en wezens in zich had.

Daar was een klein plein aan de watergracht
 En boombeplant, vol schaduw en aandacht
 Van dunne gouden zonnestralen, die
 Door olmebladen kwamen met gespie
 Nieuwsgierig, waar de hoenderen in blonken
 Goudbruin op zwarte aard, de haan te pronken
 Zijn dos opschudde en zijn rooden kam.
 Een geele wipbrug lag daar en er kwam
 Een trekschuit doorglijden vuurrood van kiel.
 Het water rimpelde, de vuurkleur viel
 Bibb'rend tot aan den oever in 't gekabbel:
 Tegen de schoeiing klonk het nat gebabbel.

Nog was het stil, wij zaten toe te zien
 Bij een straathoek: er kwamen meerdere liën.
 Een vrouw naar buiten, strooiende geel graan,
 De hoenders kakelden en vlogen aan
 En aten gulzig — en toen ging er open
 Een deur en kwam een jongen uitgelopen.
 Stil werd het toen een poos, het zonlicht klom,
 Over de gevels schijnend hel en stom.

Een werkplaats lag er aan dat kleine plein,
 De dag was aangegroeid in zonneschijn —
 Die was vol koelte en van donker hout
 Bevloerd en ook gezolderd en zeer oud
 Leken de ramen, waar looflicht door scheen
 Door de olmen buiten, en daar kwamen heen
 Oude en grijze mannen om te werken.
 Er lagen houtstapels: de eikesterken
 En 't spleet'ge vurenhout van uit het noorden.
 De werklui namen het en zonder woorden
 Schaafden en klopten ze met timmering,
 Bedrijvig in de groene schemering.

En nog een andre was er aan dien kant,
 Ook donker: en er voor lag het vol want

En touwwerk en scheepstuig, de houten blokken
 En ankerkettingen en rondgetrokken
 Gestapeld henneptouw, er binnen zaten
 De oude zeilemakers, hun gelaten
 Dicht op de naald, in 't wit, voor hen het zeil.
 Wij stonden er en keken toe een wijl.

Wij gingen verder terwijl heel de stad
 Onder de zon kwam en er als een bad
 Zonlicht in omviel, dat de trappengevels
 Van roode steenen droogden en de nevels
 Van glans die 's morgens vroeg overal is
 Dampten: het overschot nachtdroefenis.

En door de straten zagen wij naar buiten
 En door de poorten, die zooals de ruiten
 Zijn in het huis: daar vloog de buitenwind,
 Laaide het vlammen licht en staarden blind
 De plassen zich, de sloten, de rivier.
 Daar kwam een groote wagen: het trekdier
 Stapte en trok, verstoppende de poort.
 Hier een troep schapen, en ze liepen voort
 Dat vachten wolzij schommelden, een ruiter,
 Een boer te paard kwam aandraven, het tuitt'er

Van flikkering en jongens schreeuwden dol
En vochten op hun klompe', een kroeg liep vol.

De buurten in die aan den stadswal zijn,
De daken waren laag, de deuren klein,
Gras in de straten, mannen niet tehuis.
Alleen de vrouwen, luist'rend naar 't geruisch
In 't huis van vliegeveugels, naar 't gestap
Van voeten op de straat, en naar 't geklap
Der buredeuren. 't Sling'ren van een pomp
Hoorden wij wel en zagen soms den romp
Van een oud vrouwtje, die het natte linnen
Te droogen legde op de heg, en binnen
In huis schreide soms zuigeling. —
Lang zaten wij daar op den breedten ring,
Den stadsmuur, waar de kamperfoelie klom
Omhoog met wingerden, klawieren krom
Kropen de muur over, de gracht benee
Was als een schor nat, van de Zeeuwsche zee

En daar ook deed ze mij verscheide vragen,
Vragen hoog klimmende in fijnen wagen
Van hare stem als tegen heuvels op:
We spraken lang, terwijl we van den top

Der kerketoren telkens de uren hoorden.
 Nooit waren tonen zoet als die ik hoorde
 Suizelen van haar mond, de lucht inklimmen:
 Voor mij omneveling van alle kimmen
 Met tranendampen, en een wereldgroot
 Gevoel in mij. Ze sprak me van haar dood.

Wij keerden ook weer in de stad terug —
 De zon week uit de straten al terug
 En was veel lager aan de Westerkant.
 De straten waren stil en aan den band
 Der effen grachten lagen stil de schuiten.
 De steenen werden paarser om de ruiten
 Die zelf ook blauw besloegen, het gordijn
 Ging hooger in de ramen van 't kozijn.
 Toen werd het zonlicht west'lijk weggedragen
 Zooals een Oostersch heer, die op zijn wagen
 Lang omgereden heeft door zijne stad,
 En nu 't paleis genaakt. 't Gelaat is mat
 En lichtgeel en lichtgoud onder den waaier.
 Zoo ging de groote zon heen met gelaai
 Van licht rondom zich, in een palankijn
 Van gloed karmijn, fluweel zoo rood als wijn.
 En groepen vrouwen kwamen op de straat
 Bijeen, die troosten 't leven met gepraat,

Haar moeilijk leve', en grijsaards die het laat
 Leven het meest genoten zaten stil
 Dicht onder huis op stoep, door hunnen bril
 Rustig de mensche' en dingen aan te zien.
 Een steiger stond nog voor een huis, van dien
 Kwamen de mets'laars klimmen in een rij.
 Een jong man met blond haar was ook daarbij,
 Die bleef nog staan heel boven op den steiger,
 Zooals men ziet in 't woud den blauwen reiger
 In 't topje van den boom staan — hij keek rond
 Naar den roodgeel en zwarten dagavond
 En lachte in den avond, en een lied
 Neuriënd dalend, wist hij 't zelve niet.

De nacht kwam weer schoon lampen nog niet brandden.
 De straten werden stil, maar aan de wanden
 Waar glazen waren, bleef een enkele vrouw —
 Een oude hier, een jonge daar, in schauw
 Der donkre kamer naar de straat te zien.
 Eens hoorden ik en zij het melodieën
 Achter uit huis van snaren van een veel,
 Eens uit een gang het heldere gekweel
 Van lijstervink, die zat gekooïd gevangen.
 En zwarte mannen kwamen met verlangen.

Naar huis als moede beesten en de linden
 Stonden aan grachten zwaar van slaap, gezwinde
 Rillingen voeren over het grachtwater,
 Wanneer de wind zich neerlag op het water.

Toen dan de nacht er was, de zwartgehande,
 De zwartgeborene die tot een schande
 Der aarde is, beklommen wij het huis.
 En in dien nacht zaten we samen thuis
 En sliepen niet en droomden niet, de zangen
 Van slaap en dood die zongen we, die wangen
 Verbleeken en benauwen in de keel
 Hartstochtelijke stem. Voor mij, bleekgeel
 Zat Mei weer en haar mond stond altijd open
 En liet de klanken door, die als bij hoopen
 Mannen en vrouwen bij begrafenis
 Uitliepen, op een dag van droefenis.

Zoo zong ze soms alleen en soms wij samen
 Als sombere bedroefde koren, namen
 Van vele dingen die ze had aanschouwd,
 Beefden nu weer van hare tong, berouwd
 Door klaaglijk lied, eentonig lang getreur,
 Heel soms een blijde noot, wanneer ze heur

Oogen deed lichten, en haar hoofd een baken
 Gelijk werd, en haar armen vooruit staken.
 Maar dan zonk ze terug in droefenis,
 Met hare armen en de duisternis
 Was om haar hoofd, als 't gonzen van de bijen
 Gonsde haar zang dan en haar stille schreien.
 Dan zwegen wij weer heele uren stil
 In ons gezonken, om ons het geril
 Der stilte en 't flikkren van de duisternis
 Die trilt voor de oogen en als blindheid is.
 Wij hoorden buiten niets, zooals een graf
 Was mijne kamer, dat ligt heel ver af
 Van aller menschen schreden in den schoot
 Der warme woestenij, en 's avonds rood
 En 's morgens rood schouwen er over heen —
 Zoo schouwden ook de oogen van ons tweeën.

En zoo kwam eindelijk de laatste dag,
 Brandstapel van een dag, het fel gelach
 Der vlammen om het arme brandend hout.
 Toen het nog schemerde en 't om ons koud
 Van morgenlicht werd, kwam ze dichterbij me,
 En knielde aan mijn knieën en ze lei me
 Het hoofd zoo zwaar van haar daar neer en toen,
 Terwijl mijn hand op hare lokken was, een zoen

Kuste ik op het blonde haar, bleef zij
 Zwijgen aldoor en eerst zonder geschrei,
 Zooals een kind, maar 'k voelde adem schokken
 En branden uit haar mond. En toen als vlokken
 Van sneeuw zoo langzaam, dreven groote tranen
 Haar wangen af. — En zooals 's avonds 't tanen
 Van 't zonlicht is, zoo zag ik nu uit haar
 Veel licht verscheiden — zij, als een altaar
 Waar 't vuur maar flauw brandt in den donkren nacht,
 Bleef over, waar maar één vonk gloeit en wacht.

En toen zij opstond, stond ik ook naast haar —
 Nog fonkelde zij voor mij van heur haar
 En van haar oogen — lei ze nog haar hoofd
 Dicht aan het mijne en ik zag gedooft
 Worden haar oogen weder door haar tranen,
 En de armen om mij, zooals van de mane
 De armen zijn, zoo fijn en ook zoo licht.
 Zoo bracht ze ook haar droeve aangezicht
 Dicht aan het mijne en bleef heel lang staan,
 D'oogen in mijne, mijn hart ging vergaan.
 Toen ging ze heen, terwijl haar mond niet sprak,
 Achterwaarts heen, ik zag haar in het vak
 Der deur staan, met de ooge' aldoor op mij.
 Toen ging ze heen en was ik zonder Mei.

En toen ze kwam in 't licht en dronken buiten,
 Bedronken door den nacht, en dat te muiten
 Des morgens slaat uit duister en zich kiest
 Een opperhoofd: de zon, en zich verliest
 Voor hem en voor zijn glans, waarin het valt
 En sterft en opgaat na den doodstweespalt
 Met duisternis, die ook sneeft: Daar bleef hij
 Met al zijn schijn alieen en trotsch en blij.

En droevig eenzaam kwam zij in dien dag.
 De boomen maakten in hun loof gewag
 Van morgenwinden en de jonge vogels
 Zaten er op de wallen of als kogels
 Vlogen ze van een tak boven den muur.
 De klokken sloegen een vroeg morgenuur.
 En droomerig en droevig gleed ze voort,
 De poorte uit, een dijk langs en het boord
 Des grooten strooms die met zijn water vocht.
 Ze dacht aan mij en hoe ik wezen mocht
 Nu zonder haar en of ik eene lief
 Spoedig zou vinden, die ik even lief
 Zou hebben als ik haar wel had gehad.
 Toen dacht ze aan den dood en keek naar wat

Dood in het gras kon zijn, maar daar was niet
 De dood noch droefheid. Want het leven schiet
 In lente ied're bloem en ieder kruid
 Vol kracht en glans en recht de aarde uit. —
 En zoo werd droevig hare laatste dag.

Maar zon, haar vader, ving toen met een lach
 Een nieuwer glanzen aan en toen terstond
 Wikkelde hij het louterst licht daar rond,
 Dat zamelend wat anders van zijn kussen
 Het beste van de aard ten deel valt, tusschen
 De bergen reinen meren, berg van sneeuw
 Ons onbereikbaar, en in eene eeuw
 Misschien het aanzicht van een enkel mensch.
 Dat zag ze, en ze voelde in zich wensch
 En toen ook werk'lijkheid van zoo te zijn,
 Zoo koel als 't goud, zoo koel als 't kind dat klein
 Nog is en tusschen vreugd en droefheid leeft.
 Zoo werd ze en de rijke zon omweefd'
 Één sluier na de andre om haar oogen.
 Één horizon verdween na de ander, hooge
 Blauwende hemel en van zeer nabij
 Had boom en loover een verguld kleedij.
 Alles was ééne kleur, alles gelijk,
 Zij zelve voelde in zich even rijk

Als wie voor goed alleen is en niets kan
 Nu meer verliezen of verkwisten dan
 Alleen zijn leven en zijn eigen zelf.
 En in dat godsgeschenk, dat goudgewelf
 Liep ze al voort en voort, het schoof met haar,
 Zij zelf het goudst daarin, het gouden haar
 Een korenschoof rondom haar waar de aren
 Uit neerhangen en zich de schoof omscharen.

Toen kwam ze, — o ik weet wel waar het was,
 Het was in 't jongste ongerepste gras
 Tusschen vier eiken die hun roode blaau
 Nog rood hadden van 't lentebloed, te schaân
 Door niets, maar wel door 't morgenlicht te kussen,
 En dan aan 't trillen en elkaar te sussen.
 En vol van haren gloed werd die kapel,
 De onderzij der bladen glommen schel,
 Blauw was de hemel tusschen 't groene loof,
 Het roerloos loof, de wind was stil en doof.

Dat was der aarde heiligst heiligdom,
 Zij stond er: alles recht en niets meer krom,
 Haar hals niet en haar knie niet, zonder zorgen.
 Zoo stond zij op dien laatsten dag, dien morgen

Het schoonst, het guldenst wat op aarde is.
 Zij dacht nog veel, maar tot bekentenis
 Kwam niets meer in haar kalmte: één gevoel
 Hield 't roode bloed en 't blanke lichaam koel.

Zóóals op zomermorgen binnenzeilen
 De groote zee een schip komt, zwaar met zeilen,
 Maar licht zich heffend op der golven vloed,
 Het hoofd in 't reine, in het schuim de voet,
 Zoo is de bark die zomermorgens komt,
 Zichtbaar uit duisternis, van nacht ontmomd,
 Zichzelve sieren met de gouden wimpels,
 De zonnestralen aan den mast en rimpels
 Ook wimpelend van goud voor om den boeg —
 Zooals een kind dat zomermorgens vroeg
 Den tuin inkomt en over vlakke paden
 Omme en om gaat, met zonlicht beladen,
 Wadend door licht, gevuld met zonnegloed.
 Zij weet niet wat haar hart zoo tint'len doet —

Zóó als een bloem van zomerrood, papaver,
 Rustig vol rood staat, midden in gedaver
 Van zonnevuur dat valt den grond in stuk
 En smoort en schroeit het gras: maar zijn geluk

Blijft even groot: hij laat zijn roode vaan
 Wapp'ren op wind of in de zon stilstaan —
 Zóó stond ze in het grootst en stilst genot,
 Het onbegrepen', in den gloed van God
 Den Vader en hield recht het hoofd omhoog,
 Haar armen stil, terwijl niets overwoog.

En teer begon het hoofd over te neigen
 Toen 't volste uur gevuld was, en te zijgen
 De wimpers droom'rig neer, heel langzaam aan.
 En teeder bleeker werd ze, af en aan
 Voer bleek en rood op hare moede handen,
 Nevel van goud week uit, uitzettend wanden
 En walleschansen licht en medenemend
 Al wat niet gansch'lijk rein was en heenzwemend
 Met levend' elven dat het heiligdom
 Alleen voor haar zou blijven, als een kom,
 Een klare vijver waar heel niets in drijve
 Dan ééne zwaan en die nog roerloos blijve.

En rondom werd het schaduwlooze gras
 Besprenkt met vonken als een waterplas,
 Zooals de groote meeren van de zee
 Wanneer de zon staat in de middagstee.

Zóó als een zonverlichte groote toren
 Dien blok op blokken metselsteen schoren,
 Omhoog is 't fijn graniet en schijnt de zon,
 De avond komt en van den horizon
 Komen de stralen, hij wordt donker ouder
 En van zijn voeten tot den hoogen schouder
 Is hij vol schaduwen en ouderdom —
 Zóó als een eik die op de bergen krom
 Boog van de vlammen waar hij zich verbrandt,
 Bliksemgetroffen, 't kleinste takje brandt;
 Een huis van vuur geleeleek hij op de hoogte.
 Een donkre regen viel en doofde, boog te
 Vallen den zwartenden verkoolden stam,
 Op enk'le takken danst nog weinig vlam —

Zóó als die bloem van zomerrood, papaver,
 Rimpelt zijn rood, verwelkend, en zijn staaf er,
 Zijn teeren stengel langzaam buigt omlaag —
 Zoo boog ook Mei langzaam haar hoofd omlaag
 En bleek en bleeker werden hare wangen,
 En flauw en flauwer werd ook het verlangen
 Dat in de oogen brandt der sterveling.
 Al verder en al verder week de kring,
 De wollige band van vuur, zooals de ruiters

Die uitrijden uiteen en op de muiers
Een aanval doen; ze maken 't heel ver stil.

En in zich voelde zij het laatste: wil,
Den allerlaatsten wil der stervenden,
Den wil tot doodzijn die het zwervende
Menschengeslacht doet stilstaan en hen drijft
Van zelve naar den grond waar 't lichaam blijft.
Ze duizelde en in die duizeling
Werd ze zoo licht, een veer die uit den zwing
Der duive valt; ze daalde en viel niet:
Zoo valt een riethalm over in den vliet.

Zóó als een kind dat in het leven was,
Zóó als een bloem van zomerrood in 't gras,
Roode papaver die nu neder ligt,
Zoo lag ze en der zonne laatste licht
Scheen op haar, maakte haar een weinig rood
En goud voor 't laatst — en ging toen met haar dood.

De maan kwam toen ze daar gestorven was
En kwam over de aarde, uit het gras
Nam ze en beurde het doodkoel lichaam.
Wat was er over van haar warmen naam?
En zoo met blauw licht om zich, en gelaat
Van droefheid grauw en met een grauw gewaad

Van rouw en droefheid achter zich, ging zij
Hoog over de velden en kwam zoo tot mij.
Ik zag haar toen ze stond buiten de stad,
Het kind in hare armen, en ik zat
Niet meer, maar ging tot haar, en ging mee, neven
Haar, zóó hoog dat ik 't kind zag, opgeheven.
En toen wij kwamen bij den grooten stroom
Daalde ik weer, zij legde aan den zoom
Het bleeke kind en wijl ik weende, weende
Mijn oogen en mijn hoofd stuk, ging ze en scheen de
Wereld vol licht van uit den hemel neer.
Ik wist wat ik zou doen en haar begeer.
En in een boot ging ik den stroom toen af,
In gonzend water door laag land — daar gaf
Hij 't water in de zee, daar steeg ik uit.
En langs het strand ging ik met haar, geluid
Maakten wij niet, maar werden toch gehoord.
Want uit het land kwamen de elven voort
En uit de lucht de hemelnevelingen,
En uit de zee tritonen en te zingen
Begonnen zij dicht achter mij gezang.
En toen de twalef uren die al lang
Wachtten op haar en op hun droeven plicht:
Ze hadden eene baar en het gezicht
Omhoog, droegen ze haar al ver en verder.
En ik vooraan, ik, die haar goede herder

Geweest was en er achter altijd meer:
Ze kwamen uit de duinen keer op keer
Glijden en dalen en uit alle golven
Staken er Tritons en het lijf bedolven
Zongen en zongen ze het lijkmisbaar.
Totdat we kwamen aan de zeezoom, waar
Zij 't eerst geland was, daar hielden wij stil.
De duinen werden vol en het geril
Van 't eeuwig brandend water stond vol ook,
Lichte gestalten, als verlichte rook
Zweefden er boven ons ook vele om.
Toen speelden eerst de gnomen op hun trom
En toen de elven op hunne cymbalen,
Toen Tritons, toen wij alle saam, verhalen,
Lange verhalen, zang en droefenis.
Toen werden de uren van hun taak gewis
En zetten haar daar neer en lieten mij
Met haar alleen en gingen in een rij,
En zagen met de anderen samen toe.
Ik groef een graf waar golven komen toe-
Dekken het zand en legde haar daar neer,
Daarover zand: de golven komen weer
En dalen weer met lachen of geschrei —
Daar ligt bedolven mijne kleine Mei.

